

Song of Saraha

-materiale culese de pe vechiul forum „Song of Saraha”-

Cuprins:

Cuprins:	2
Despre Sarah	3
Câteva povești	5
Poveste cu pescari	5
Iarna, în drum spre Hulubești	7
Alexei Dubrovnic	8
Despre încredere	9
Amintire	11
Discuții libere pe teme cu semnificație profundă	12
Descrierea cuplurilor	34
Cuplul servitor - stăpână	34
Cuplul erou - adoratoare	39
Cuplul copil - mamă	42
Androginitatea originară și marea scindare, ca parte a evoluției vieții pe Pământ	50
Reconstituirea ființei prin polarizare inversă	56
Continența sexuală	60
Autoerotismul	79
Întrebă un bărbat	83
Întrebă o femeie	85
Continența	87
Despre conflicte	87
Continența sexuală la femei	94
Antrenamentul fizic	96
Practica	96
Schema Yin-Yang pentru primii trei centri de forță. Polarizarea acestora în funcție de rolul abordat în cuplu	103

Despre Saraha

Sunt situații în viață, când este necesar să-ți revizuiști toate acțiunile pe care le-ai întreprins până în acel moment și să tragi niște concluzii. De regulă, astfel de situații sunt legate de evenimente neprevăzute și dramatice care apar în viața fiecăruia: pierderea unui părinte, a soțului sau a soției, o boală incurabilă urmată de aflarea veștii că nu mai ai mult de trăit, un accident de mașină din care ai scăpat ca prin minune - toate acestea te pot face să-ți retrăiești și să-ți revizuiști la nivel mental tot filmul vieții. În mod normal suntem vrăjiți aproape cu totul de magia faptului că trăim, iar lucrurile cu adevărat importante, ori ne scapă, ori sunt amânate pentru mai târziu. Parcă o pânză se pune pe ochii și pe mintea noastră și nu mai gândim corect, reacționăm în loc să acționăm și luăm decizii care ne afundă și mai tare într-un cerc vicios, încărcăți de probleme.

Totuși, când viața noastră este în pericol, ori când o tragedie personală se produce, pânza de pe ochii noștri se ridică pentru o clipă și putem întrezări realitatea - convenabilă sau nu, este realitatea pe care, dacă suntem pregătiți, o putem observa și integra în viața noastră de zi cu zi. Sau putem apela la o cârjă, la o metodă prin care să uităm de propria suferință pentru ca apoi să revenim la viața noastră de dinainte. Chiar dacă viața de dinainte este goală, seacă și fără rost, revenim la ea pentru că în mizerie ne simțim în siguranță - orice aventură presupune riscuri, iar noi nu dorim sub nicio formă să riscăm.

Din păcate, fără riscuri nu poți obține nimic real; fără riscuri obții doar lucruri ieftine, lipsite de valoare și călduțe - iar viața nu este călduță, este de-a dreptul fierbinte.

Saraha a riscat.

A fost considerat la vremea lui un călugăr decăzut, fiindcă a renunțat la toată reputația pe care o avea, căsătorindu-se cu o femeie de castă inferioară și, mai mult decât atât, aderând într-un final la casta acesteia. El s-a născut într-o familie de brahmini, oameni educați și cu influență, și, ca orice tânăr bine educat din vremea aceea, s-a orientat către religie, devenind călugăr buddhist. Acesta era un lucru foarte apreciat, de altfel, într-o zonă și într-o perioadă în care buddhismul era foarte influent.

Fiind un tânăr ambițios și hotărât, călugărul Saraha a învățat foarte multe lucruri - știa scripturile pe de rost, cunoștea la perfecție ritualurile buddhiste, dar în interiorul lui știa că ceva lipsește. Într-o dimineață, aflându-se într-o piață, Saraha o întâlnește pe cea care urma să-i fie soție, pe femeia care producea săgeți pentru soldați.

Vrăjit de precizia cu care aceasta făurea vârfulurile de săgeți, Saraha se îndrăgostește și renunță la toate beneficiile unei vieți tihnite, alegând să trăiască cu femeia de castă inferioară.

În anii care urmează, ei vor locui în cimitire, locuri considerate sacre pentru indieni, vor face dragoste printre morminte și vor celebra viața chiar acolo, printre cei morți.

Cu timpul, cei doi ating iluminarea prin meditații profunde și metode tantrice specifice. Vestea despre călugărul decăzut ajunge la urechile regelui, care vine și-i propune lui Saraha să renunțe la făuritoarea de săgeți și în schimb să se căsătorească cu fiica lui, moștenind, astfel, întregul regat. Așa apare cântecul regal al lui Saraha, acesta conținând nimic altceva decât mesajul pe care Saraha i l-a transmis regelui, ca răspuns la propunerea făcută.

Din punct de vedere simbolic, făuritoarea de săgeți, cea care este, pe de o parte, femeia dătătoare de viață, și, pe de altă parte, femeia aducătoare de moarte, într-un sens pozitiv (prin acțiunea de făurire a săgeților folosite pentru uciderea dușmanilor) - nu este altceva decât întruparea lui Kali. Saraha, ca adorator al lui Kali, va juca, printre altele, jocul divin dintre Shiva și Shakti, joc etern al universului între principiul pur masculin și cel pur feminin.

Câteva povești

Poveste cu pescari

Copilul urmărea cu atenție forma umbrei lăsată pe caldarâm de mâna care rotea frânghia în jurul parului. Studia aceeași mișcare, în fiecare seară, aproape la aceeași oră, de două săptămâni, de când venise la Giurgiu. Barca se dădu întâi mai aproape de mal, apoi rămase înțepenită, într-un scârțâit ușor, în locașul ei, special pregătit. Cu mâinile în șolduri, gospodin Prvanov privea acum zâmbind la cei doi, care nici nu pășiseră bine pe mal că începuseră deja să tragă strașnic din sticla cu rachiu.

- Dumneata de ce bei totdeauna singur? întrebă copilul, mutându-și privirea spre haina ponosită a lui gospodin Prvanov, dată uitării pe fundul bărcii, lângă sacoșa de rafie, în care puteai zări, deși venise seara și nu se mai vedea așa de bine în jur, o jumătate de pâine.

Gospodin Prvanov nu spuse nimic. Parcă evita răspunsul: se mulțumi să-și privească mândru ceasul adus din Cehoslovacia, se caută de prisos prin buzunare, apoi privi în direcția din care tocmai venise cu barca.

- Dumneata de ce nu bei niciodată cu ei? insistă copilul. De ce...

- Ei beau de supărare, eu beau de bucurie, îi răspunse scurt gospodin Prvanov, tăindu-i elanul. Apoi adăugă: dacă ar bea și ei de plăcere, așa cum fac eu, n-aș avea nimic împotriva să-mi împart rachiul cu ei.

...mai târziu, chiar înainte de plecare, copilul făcu în așa fel încât să rămână din nou, doar cu gospodin Prvanov. Își dorea să afle răspunsul până la capăt:

- Gospodin Prvanov, dumneata ai băut vreodată de supărare?

Pescarul își aprinse țigara. Se așezase deja pe naveta de bere galbenă, prăfuită și decolorată, pe care scria pompos, cu litere meșteșugite, „bere Rahova”. Așa că nu mai avea scăpare, gândea copilul, nu se putea ridica imediat, ar fi fost un gest nepotrivit. Deci era obligat să răspundă - iar copilului mai-mai că-i venea să-și frece palmele una de alta, de bucurie. Trebuia să vină un răspuns, era obligat să-l dea.

- Drac mic ce ești, spuse gospodin Prvanov, nu te lași deloc. Cu cine semeni, mă, cu tac-tu sau cu mă-ta, de ești așa încăpățânat?

- Cu tata, zâmbi copilul. De la el mi se trage... hmm, comportamentul ăsta.

Gospodin Prvanov făcu o pauză de câteva secunde, plescăi de câteva ori ca să-și dreagă limba, apoi începu să vorbească:

- Înainte beam și eu de supărare. Eram tânăr și sărac, mă certasem cu oamenii, unii îmi făcuseră rău, aveam multe datorii; cel mai tare mă ardea la inimă greșeala pe care o făcusem față de muiera pe care o lăsasem ca prostul la Sofia, s-o ia altul de nevastă, când ar fi trebuit s-o iau eu la momentul potrivit. Era prea educată pentru mine, eu am doar patru clase. Oricum, adăugă el după ce scuipea cu năduf înspre Dunăre, n-ar fi ieșit nimic cu ea, m-ar fi lăsat după un an sau doi, ori poate chiar mai devreme de atât...

Cu timpul, durerea aia începuse să se vadă în toate lucrurile din jur: mă gândeam întristat că peștii n-au niciodată liniște: dacă nu-i iau păsările din cer, îi luăm noi cu plasele de pe fundul apei. Nouă ni se pare normal să facem asta, păsărilor la fel, numai că peștilor sigur nu le place - au și ei copii de crescut, au o viață întreagă de trăit în apă. Gândind așa, începusem să văd durere peste tot, să văd răutate și supărare oriunde îmi puneam ochii.

Într-o seară, când mă durea tare sufletul, mă rugam. și, dintr-o dată, mi-a venit ideea să-l întreb pe Dumnezeu despre durerea mea. I-am spus: Doamne, de ce ai făcut tu o lume așa de frumoasă, cu ape, cu munți, cu flori, cu plante și cu animale, dar le-ai făcut pe toate să se mănânce între ele, să se bată, să-și scoată ochii și să se omoare?

Și Dumnezeu, auzindu-mi întrebarea, întâi s-a gândit și el, apoi mi-a răspuns. Mi-a spus așa: Vasili, nu te mai amărî, atâta am putut să fac. Tu poți să le faci pe toate bine?

M-am gândit apoi la ce mi-a spus Dumnezeu, m-am gândit zi de zi, și până la urmă l-am iertat. și de atunci, din ziua în care l-am iertat, nu mai beau de supărare. Hai, drac mic, ridică-te de pe piatra aia și fugi acasă, că iar începe tac-tu să te caute prin port.

Iarna, în drum spre Hulubești

- Într-o seară, acum vreo doi ani, tot prin perioada asta, chiar înainte de Crăciun, își începu Dobrin povestea, veneam de la București, cu Dacia. Bătea viscolul din toate părțile și era târziu, cred că trecuse de mult de zece. Când făcui dreapta, la primărie, cu gând s-o iau spre Hulubești, chiar înainte să ajung la pădure, văd că-mi face cu mâna o femeie, s-o iau în dacie. Am tras pe dreapta și i-am deschis ușa să urce lângă mine, că în spate băgasem o prelată luată din depozit, de la Stama. Acuma, eu am văzut că femeia s-a codit să urce lângă mine, așa că i-am spus:

- Doamnă, am în spate o prelată murdară și oricum nu aveți loc, poftiți în față.

S-a urcat în mașină și-am plecat. Femeia, să zic eu, la vreo treizeci de ani, aranjată, la locul ei, a început să-mi povestească cum a rămas microbuzul în pană și cum din cauza asta a fost nevoită să aștepte s-o ia cineva. Că a încercat s-o sune pe soră-sa de câteva ori și că n-a răspuns. Știți și voi cum era drumul spre Hulubești, până să toarne ăștia asfaltul, anul trecut: plin de hârtoape, plouase și era polei, aveam și cauciucurile cam tocite, trebuia să fiu atent să nu dau cu mașina în șanț. Mă gândeam la ale mele, eram cu mintea la arzătorul pe care i-l dăduse nevastă-mea unui vecin și pe care ăla nu mi-l mai adusese înapoi. Aveam de tăiat porcul și îmi trebuia...

La început n-am luat în seamă gestul, dar după o vreme am observat că femeia își tot trăgea în jos de fustă, să-și acopere genunchii - fusta oricum era lungă, dar trăgea de ea s-o întindă. O dată, de două ori, de trei ori, n-am spus nimic. La Hulubești, la troiță, mi-a cerut s-o las pe dreapta:

- Am o soră, stă chiar aici, lângă școală. Poate o cunoașteți, o cheamă Nicoleta, Penciu Nicoleta. O știți? E cu patru ani mai mare decât mine.

Nu prea îmi ardea de vorbit, dar mi-am adunat curajul până la urmă:

- Doamnă, v-aș întreba ceva, dar mi-e teamă că vă supărați pe mine, i-am spus.

- Cum să mă supăr, m-ați adus pe viscolul ăsta, chiar nu știu cum să vă mulțu...

- Ați avut impresia că vreau să vă fut?

A rămas blocată. Nu știa ce să răspundă. După câteva clipe, a devenit indignată:

- Poftim? Cum de vă...

- Doamnă, am cumva figură de violator? Că dacă n-am, mă întreb cum mama dracului de n-ați rămas în chiloți, tot trăgând de fusta aia în jos.

I-am deschis portiera. N-a spus nici măcar „bună seara”, a plecat în grabă, trăgându-și, iarăși, de câteva ori, fusta în jos. și de atunci, uite că mă feresc să mai iau femei cu mașina, mai ales dacă sunt singure.

Alexei Dubrovnic

Își pusese ceasul să sune la 4:00, ca de obicei. Îl lăsă să-și facă treaba lui precisă, de câteva ori, apoi se ridică în capul oaselor și apăsa ferm butonul roșu cu arătătorul, să strunească deșteptătorul. Chiar în seara precedentă, se hotărâse să renunțe la aceeași alarmă care îl întâmpina de câțiva ani buni de zile, așa că își potrivise meștereste un post oarecare de radio, să-l salute.

Așteptarea orei de trezire era demult o povară. Gândurile zornăiau bolnăvicios în minte, unul după altul: se gândea la gerul uscat de afară, la cum zornăie tabla albastră de pe tarabele din piață, când suflă viscolul, la întâlnirea ce urma să se producă, revederea cu Eva, în stația lui 41, ceaiul cald de după, băut în grabă la cantină. Ceasul începu să sune. Alexei Dubrovnic încercă mișcarea cu ridicatul în capul oaselor, numai că nu reuși cu niciun chip să se urnească din loc. Radioul spunea cuvinte într-o limbă necunoscută, sunete disparate, fără nicio legătură între ele - tonalități ridicate sau joase, fără noimă, ca un colaj făcut din resturi fără absolut nicio legătură între ele, nici măcar de textură, culoare sau formă, micșorau spațiul destinat aerului din cameră. Obosit într-un final să depună atâta efort pentru a se ridica, Alexei Dubrovnic își lăsă corpul să alunece pe spate, dorindu-și enorm ca în cădere să întâlnească perna. Întâlnirea cu perna nu s-a produs așa cum și-ar fi dorit el, dar, în schimb, deschise ochii și se văzu stând în picioare, pe holul universității, îmbrăcat la costum bej, cu cravată în dungii, monoclul la arcadă, ochii pironiți pe ceas - și minune, ceasul își rotea limba invers, de la apus către răsărit, iar cuvintele de la radio veneau în cascadă. Printr-un efort cu totul special, Alexei Dubrovnic notă pe o bucată de hârtie, literă cu literă, vorbele din difuzor: „irotatlucsa igard, ataenimid anub”. și se trezi.

Despre încredere

Era pe sfârșit de octombrie, dăduse deja prima brumă. Ca în fiecare an, pe vremea asta, ne aflam la tăiat de coceni, după culesul porumbului, împreună cu Maestrul. Venisem dis-de-diminează, de la ora patru, și cu mândrie spun că reușisem să tăiem o suprafață considerabilă. Prin lanul de porumb înmuiat de brumă, se vedea acum o cărare lată cât să încapă o căruță - asta era și dorința noastră, să facem spațiu suficient cât să putem încărca snopii. Dăduse soarele și zâmbeam la atingerea razelor calde, adevărată magie pe final de toamnă, când, în depărtare, se zări silueta unui om.

- Vine la noi, spuse Maestrul, punându-și mâna, căuș, la ochi. Hai, repede, închide ochii și spune-mi ce vezi. Nu te folosi de culori ca data trecută, citește în vibrații.

- Centrul doi, am răspuns după câteva secunde, fiind destul de sigur de ceea ce „citisem”.

- Și?

- Și trei. De fapt, centrul trei își trage energia din cel de-al doilea.

- E corect. Acum ia o pauză, să vedem ce vrea de la noi.

Cât timp "citisem" vibrațiile din subtil, nici nu simțisem scurgerea timpului. Avusesem impresia că totul a durat câteva secunde, însă omul se afla deja la câțiva metri de noi.

- Bună ziua, spuse acesta.

Maestrul răspunse la salut dând ușor din cap.

- Vreau să vorbesc cu dumneavoastră. Sunt foarte supărat, nici nu știu cum să...

- Așezați-vă jos, spuse Maestrul. Luați un pahar cu apă, nu vă grăbiți.

Știam că Maestrul îl ia cu binișorul tocmai pentru ca eu să pot observa. Omul nostru avea undeva la patruzeci de ani, ușor supraponderal, bine îmbrăcat, aranjat, curat, inteligent.

- Maestre, sunt foarte supărat, și ți-o spun pe șleau: m-a înșelat soția și nu știu ce să mai fac. Nu mai am direcție, nu știu cum să mai trăiesc. Am plecat de acasă, am doi copii cu ea... nu mai am încredere în nimeni, am avut încredere în ea și iată ce s-a întâmplat. N-o să mai am niciodată încredere în cineva.

Maestrul tăia în continuare la coceni și nu spunea nimic. Aștepta, parcă, să vadă ce urmează, dar omul, dintr-un anumit motiv pur și simplu nu mai vorbea.

- Ai o țigară? întrebă Maestrul.

- Îmm, da, sigur, făcu omul, cum să nu... și-i întinse pachetul.

Maestrul nu fuma, niciodată nu-l văzusem fumând. și nu numai că nu fuma, dar era cu totul împotriva fumatului, cu ani în urmă, când mă mutasem la el, îmi impusese să nu mai fumez. Aceasta fusese cerința ca să pot locui cu el, cerință pe care o acceptasem, deși nu-mi fusese deloc ușor. Mi se părea ciudată dorința lui de a-și aprinde o țigară.

- Ce deștept trebuie să te crezi tu, spuse Maestrul trăgând cu sete, când acorzi încredere oamenilor și o retragi după cum ai chef... ai impresia că lumii îi pasă câtă încredere ai tu în ea? Mă întreb cât valorează încrederea ta dacă îți permiți să te joci cu ea așa cum se joacă un copil cu jucăriile.

- Nu înțeleg, făcu omul, am auzit că dumneata ești un om înțelept, de-asta am venit să discutăm.

- Ce e de discutat? Încrederea ta ar trebui să aibă valoare pentru tine, nu pentru alții. În inconștiența ta, ai impresia că dacă nu ai încredere în ceilalți vei fi scutit de suferință și că le vei arăta tu lor. Nu este așa, când ai încredere în ceilalți, măcar ai două variante: cea în care poți să suferi și cea în care totul este bine. Dacă nu ai încredere în nimeni, ai o singură variantă, și anume să suferi. Gândește-te măcar la profit, de ce alegi varianta care nu-ți oferă nicio perspectivă?

- Bine, dar ea m-a...

- Mergi acasă la copii și vino peste o lună, după ce te mai liniștești. Vorbim atunci.

Maestrul reîncepu să taie cocenii cu secera. Omul își luă geanta, mormăi un " bună ziua" și își luă tălpășița. Când silueta acestuia se contopi cu linia orizontului, Maestrul se întoarse către mine:

- Cum e?

- Oprirea energiei pervertite pe centrul trei, deblocare și curățare pe centrul doi, alimentare cu energie a centrului șase.

Maestrul zâmbi.

- Ai uitat de lucrarea făcută pe centrul patru, prietene. Am obosit puțin. Haide să mâncăm!

Amintire

În graba ta, pe care, vai, o cunoaștem atât de bine cu toții, fac pariu că nici n-ai observat, atunci, cum am oprit scurgerea timpului, momindu-l să se verse cu tot cu trecut, cu prezent și cu viitor, în ochii tăi. Scena era așa: un pat plin de praf, scos la reparat, așezat pe folie, sub nuc, vara gata să se termine, mâinile tale albe și frânte de griji care acum te fac să zâmbești. Am căscat atunci sufletul ca să pot fotografia momentul și să-l adaug în albumul eternității mele limitate. Să mor, exact așa a fost!

Discuții libere pe teme cu semnificație profundă

Oamenii au căutat tot timpul miraculosul. Este ceva normal, mintea nu poate fi niciodată satisfăcută de firescul existenței. Și se întâmplă un lucru ciudat, abia atunci când miraculosul este cu adevărat găsit, firescul, banalul existenței, ajunge să fie apreciat la adevărata lui valoare. Sigur că banalul nu poate fi apreciat cu forța, nu poți să apreciezi monotonia existenței prin educație. Educația se bazează totdeauna pe disciplinare, iar disciplina, de orice fel ar fi ea, se face prin violență, se face prin impunerea unor reguli nenaturale, care într-un final provoacă stres.

Atâta timp cât trăiești sub imperiul minții - și cei mai mulți oameni trăiesc astfel, subjugăți de propriile dorințe - vei căuta cu disperare să găsești porți și căi de autodepășire a condiției tale actuale. Reține acest aspect: mintea nu poate funcționa în afara ideii de progres, în afara ideii de autodepășire, de comparație cu ceilalți și așa mai departe. Mintea înseamnă competiție, înseamnă „eu am și tu nu ai”, înseamnă încercarea de obținere a satisfacției prin raportarea la ceilalți.

Drogurile au fost o cale prin care oamenii au încercat să-și depășească natura umană. Dorința lor de a avea acces la o lume superioară, ori, dacă nu superioară, măcar diferită de cea obișnuită, își are originea în frustrarea generată de existența cotidiană, banală și apăsătoare, a fiecăruia. Cele mai ieftine „droguri” au fost totdeauna alcoolul și tutunul, dar și alte substanțe psihedelice, precum ciuperci sau ierburi. În zilele noastre, drogurile sunt interzise, însă omul a găsit tot felul de metode prin care să poată fenta realitatea: cărțile bune, jocurile pe computer, mai nou, filmele 3D - toate aceste lucruri sunt încercări ale omului de a evada din viața banală pe care o trăiește și încercarea de a-și muta existența într-o lume diferită, superioară celei pe care o trăiește. Meditația nu este nici ea departe de acest fenomen: oare ce își dorește cel care meditează, dacă nu să obțină accesul către o lume superioară? Toți călugării voștri tibetani sau creștini, toți yoghinii și toți oamenii sfinți pe care îi respectați, nu s cu mult diferiți de Larry Flynt: poate că acesta a căutat miraculosul în sex, așa cum sfinții caută miraculosul în fuga de lume; tot un drac, și unii și ceilalți caută miraculosul într-un fel sau altul - căutarea persistă. Te rog să reții, nu poți face absolut nimic prin impunere. Cu cât îți impui mai tare să înăbuși căutarea, cu atât aceasta va fi mai puternică. Nu poți face nimic altceva decât să observi, și prin asta să sperii că într-o zi vei înțelege suficient. Prin luptă nu obții nimic; în cel mai fericit caz vei obosi atât de tare, încât somnul inconștienței în care te

vei afunda ulterior îți va da senzația că ai făcut ce trebuie, iar după ce te vei recupera, o vei lua de la capăt, convins că te găsești pe drumul cel bun.

Sexul, atracția erotică, chimia aparent inexplicabilă dintre oameni, ne captivează pe toți. Într-o lume în care aproape totul este construit din carton, omul caută să-și găsească refugiul în ceva mai puțin afectat de societate, mai puțin afectat de educație, iar sexul, cu siguranță este unul dintre puținele lucruri vii care ne-a mai rămas. În plus, ne place ca atunci când vorbim de sex, oamenii parcă devin toți la fel: granițele dintre noi devin mai greu de observat. Ne place să citim știri despre oameni importanți care „se destrăbălează” cu prostituate, indiferent ce poziție morală adoptăm, indiferent dacă suntem de acord cu ceea ce citim, sau ne punem contra și ne declarăm oripilați. Ne place să citim știri de genul acesta pentru că astfel de știri ne confirmă faptul că toți suntem la fel - în fundul gol, Bill Clinton, patriarhul Daniel și Gregorian Bivolaru arată la fel, restul sunt doar detalii. Sexul ne face să fim vii, să intrăm în contact cu o zonă din noi care e proaspătă, nepoluată și a dracului de reală. Toți știm că în noi se ascund mici demoni și că dacă le dăm drumul, se poate întâmpla o grozăvie, așa că ne ascundem față de alții și față de noi înșine. Unii dintre noi se ascund atât de bine, încât ajung, într-un final, să nu mai simtă nimic. Astfel, multe lucruri care în teorie par de neconceput, devin acum normale: tendința de a-i controla pe alții, dorința de a ucide sau de a-i pune pe alții să ucidă pentru tine - avem două războaie mondiale recente, generate de frustrările sexuale acumulate ale unor lideri - toate aceste lucruri ni se par normale și ne-am obișnuit deja cu ele.

Aproape toate societățile au interzis accesul liber și natural la sex - iată, de pildă, o știre din zilele noastre, publicată chiar astăzi, în cotidianul The Guardian: „douăsprezece femei iraniene și trei bărbați își așteaptă execuția prin lapidare în ciuda comutării de ultim moment a unei sentințe în cazul unei femei, mamă a doi copii, care s-a confruntat cu același verdict după ce a fost condamnată pentru adulter”. Sigur că multe voci așa-zis educate în societatea noastră occidentală, ar putea face afirmația cum că islamiștii sunt barbari și că la noi, în occident, se respectă drepturile omului, numai că și ei sunt orbi la barbarismele societății din care chiar ei înșiși fac parte. Am dat exemplul ăsta de nenumărate ori: dacă fac sex, ziua, în amiaza mare, cu cineva, în metrou, în mod sigur se vor găsi oameni care să se simtă deranjați și să condamne actul sau să cheme poliția, dar dacă îmi bat femeia în metrou, nu zice nimeni nimic - dimpotrivă, se vor găsi câțiva „bărbați adevărați” care mă vor aproba din priviri, pe sistemul „lasă bă, că știe el de ce o bate”. Tuturor le e frică de sex, pentru că sexul anulează iluzia că ne putem controla. Iar oamenii urăsc atât de tare slăbiciunile pe care le au față de sex, încât sunt dispuși să facă orice fel de compromisuri, să fie oricât de penibili, toate astea numai să nu se observe slăbiciunea lor în fața sexului, slăbiciunea, până la urmă, în fața vieții. Educația care ni se face este una de împotrivire față de sex, conducătorii religioși merg și ei pe același sistem de reprimare, totul se face în contra naturii, iar noi suntem dispuși să

acceptăm orbește tot ce ni se impune, pentru că simțim că în fața sexualității suntem lași și slabi. Noi vrem să fim puternici, iar dacă nu suntem, măcar să pară că suntem. Vom face tot ce ni se cere, multe acte necugetate referitoare la mintea și la corpul nostru. Așa îi vom educa și pe copiii noștri, să se condamne, să fie împotriva lor și a altora, să se închidă în ei înșiși - un soi de îndemn la autism.

Evident că nu ne putem preface la perfecție, anumite lucruri ne mai scapă. Poate că vi s-a întâmplat să fiți într-un mijloc de transport în comun, să treceți în viteză pe lângă un accident și cineva care nu are un grad de vizibilitate suficient de mare, să facă o afirmație de genul: „aia lovită e bărbat sau femeie?”. Ce importanță ar avea sexul victimei într-un astfel de context? Se pare că are. Sau, aflat pe un câmp, privind în zare la o siluetă de om care se apropie, cineva întreabă: e femeie sau bărbat? Toate acestea se întâmplă automat, și se întâmplă pentru că toți suntem interesați de sexul celor cu care intrăm în contact. Oare victima din accident, dacă era femeie, era frumoasă? Dacă era frumoasă, nu era păcat să moară o femeie frumoasă, tocmai bună de călărit? Că dacă era urâtă, oricum nu contează, poate să moară, noi suntem interesați doar de femeile frumoase, cele urâte pot să dispară. La fel gândesc și femeile despre bărbații slabi de înger - să moară, oricum nu contează.

Cei care susțin că sunt scârbiți de sex, de asemenea, sunt și ei interesați, numai că mintea se opune - de aici, reacția de scârbă. Cei care vor să-și învingă atracția sexuală prin meditație sau rugăciune sunt și ei interesați de sex, altfel de ce l-ar condamna cu atâta înverșunare? Ei spun: sexul este doar pentru procreare, sexul te limitează, sexul este rău și Dumnezeu este împotriva lui, sexul te transformă într-un animal, iar omul e făcut să se salte de la stadiul de animal. Poate că ar fi bine să vedem noi înșine cum stau lucrurile, nu să luăm drept bun tot ce ni se spune.

Apoi, sunt cei care turuie continuu cum că sexul este extaz, că trebuie practicat oricând, oriunde și cu oricine, îi știți, adoratorii de orgii și de viață porno pe toate planurile. Toți sunt în aceeași oală, atât activiștii porno cât și cei anti-porno.

Am dat pe google, de curiozitate, o căutare după cuvântul „tantra”. Părerile sunt împărțite: unii susțin faptul că tantra te ajută să-ți îmbunătățești viața sexuală. Vedeți voi, chiar și această expresie, „viață sexuală”, indică faptul că sexul oamenilor are viață proprie și că, de fapt, trăim două vieți - una normală cu loc de muncă și cu responsabilități și una sexuală. Alții, susțin cum că tantra te ajută să ai acces la o lume subtilă, net superioară acesteia cu care ne-am obișnuit, cum s-ar spune, o lume spirituală. Vom dezbate toate aceste lucruri aici, pe forum.

Din punctul meu de vedere, tantra are legătură cu sexul doar în ideea de a-l înțelege și a-l integra corect în propria ta ființă - în tantra, sexul nu este un scop în sine, este doar un material de studiu. Ține minte, dacă practici tantra și te potrivești cu sistemul, s-ar putea să îți

iei țepă, e posibil să nu mai poți face sex niciodată. Nu garantează nimeni că dacă devii tantric vei mai putea face sex.

Și se face o confuzie: tantra nu este despre sex, ci despre erotism. În tantra ne interesează amplificarea erotismului cu scopul dobândirii înțelegerii acestuia, și nu dobândirea unor aptitudini de vedetă porno.

Pentru moment mă opresc aici, mai spuneți și voi, mai spun și eu...

*

Tot încercând să înfrângă orgasmul, bărbații au ajuns într-un final să fie obsedați de înfrângerea femeii și, culmea, au reușit parțial să obțină acest lucru. Așa se face că în momentul de față avem o grămadă de bărbați impotenți (nu neapărat pe plan sexual, ci mai ales pe plan afectiv/creativ) și foarte multe femei frigide sau lipsite de imaginație. Peisajul este dezolant.

Sexul nu trebuie înfrânt, ci înțeles - dacă din înțelegere se va ajunge pe căi naturale la înfrângerea sa, e cu totul altă poveste, însă, dacă urmărești să-l înfrângi prin luptă, vei pierde din următorul motiv: atracția sexuală își trage puterea chiar din luptă; dincolo de asta, lupta cu erotismul, este ea însăși o formă pervertită de erotism.

Sexul în sine nu există cu alt scop decât acela de a procrea, dar tantra ne învață că sexul poate fi transformat. Pentru tantra, sexul este material de studiu, nu scop în sine - este bine să reținem treaba asta, pentru că mulți confundă tantra cu Kama Sutra. Tantra ne învață cum să înțelegem erotismul, ne oferă metode concrete care ne ajută să înțelegem atracția dintre femeie și bărbat, și ne arată cum putem duce această atracție la extrem, fiind capabili să aprofundăm și să transmitem iubitelui/iubitei magia vieții. Tantra ne spune că doar împreună putem învăța unul despre celălalt.

Acestea nu sunt simple vorbe: noi trăim cantonați la nivelul centrului doi de forță, denumit în yoga, swadhisthana. Desigur, putem dinamiza alți centri de forță, superiori, însă până când centrul doi nu funcționează corect, n-o să putem face legătura între centrii inferiori și cei superiori, deci creșterea noastră o să fie, în cel mai fericit caz, parțială. Dacă observați, sunt puțini cei care au tăria să abordeze problematica sexului direct și tranșant, fără însă a denatura discuția către aspectul strict fiziologic, din teamă de a nu deveni penibili - pe de altă parte, sunt și cei care nu pot mai mult și fac bășcălie când vine vorba de sex. Realitatea este următoarea: bărbații, la nivel de swadhisthana sunt Yin, receptivi, iar femeile sunt Yang, emisiv, tot așa cum la nivel vital, pe centrul de forță muladhara, bărbații sunt emisivi, Yang, iar femeile sunt receptive, Yin. De aceea, tantra pentru bărbați este diferită de tantra pentru femei. Abordări diferite pentru probleme diferite, însă per-ansamblu, avem cu toții aceleași probleme.

Deocamdată, voi încerca să pun pe forum câteva fraze despre diferențele de abordare a relațiilor vis-a-vis de psihologia masculină vs. psihologia feminină. Încă mă gândesc și eu sub ce formă să structurez informația, în așa fel încât să o putem aranja într-un mod coerent și constructiv.

Încă o mică precizare: risipirea energiei erotice (risipirea sămânței) nu este obligatorie. Orgasmul poate să se producă și fără pierderea spermei. Vom discuta la momentul potrivit, într-un topic dedicat, despre asta, fiindcă este un subiect care merită deosebită atenție și care cere antrenament pe termen lung.

*

Pentru femei, actul sexual reprezintă împlinirea într-o relație potrivită - pentru ele, actul sexual este vârful piramidei unei relații reușite. Dimpotrivă, pentru bărbați, actul sexual este chiar la baza piramidei unei relații reușite. Va trebui să ții cont de aceste abordări complet diferite atunci când vă gândiți la relația voastră cu persoana iubită.

De pildă, pentru o femeie este foarte important cât de atent și de implicat este el în relația lor de zi cu zi, relația non-erotică. Dacă el își privește relația din afara dormitorului ca pe ceva plăcut și dacă ea îl vede încântat, mulțumit și liniștit, atunci ea va constata că totul este în regulă și se va simți în largul ei. Ține minte, nu trebuie să fentezi și să pari mulțumit, trebuie să-ți asumi în totalitate relația pe care o ai cu acea femeie și să gândești continuu cum o poți transforma în ceva profund și frumos. Dacă vei mima, femeia va simți imediat acest lucru.

Dacă ești femeie, reține faptul că pentru bărbat, actul sexual este extrem de important. Dacă tu nu te porți natural și nu faci sex din pură plăcere, el își va da seama și, chiar dacă nu va spune nimic, va fi dezagătat. Nu mima plăcerea, nu face sex pentru a-l mulțumi, mai bine caută să-ți dai seama de ce nu poți fi naturală și încearcă să elimini blocajele psihice care te opresc să te simți liberă.

Pentru femeie, contează enorm să se simtă iubită și apreciată. Nu confunda acest lucru cu dependența ta față de ea, nu face giumbușlucuri penibile pentru a-i demonstra că o iubești - ea nu are nevoie de așa ceva. Poți iubi o femeie, fiind demn în același timp. Iubirea ta față de o femeie nu trebuie să te facă dependent de ea. Nicio femeie nu apreciază un bărbat care este dependent de ea în felul în care un copil este dependent de mama lui. Iubirea ta față de ea trebuie să fie curată, cinstită, demnă - privește-ți relația ca pe ceva ce se poate termina în orice clipă, fără vreun fel de avertisment - ea nu are nicio datorie față de tine, tot așa cum nici tu nu ai vreuna față de ea, toate datoriile sunt inventate. Renunță la ideea de a-ți obliga iubita la stabilitate emoțională, fiindcă acest lucru o va distruge. În final, vei obține doar o femeie moartă din punct de vedere emoțional, fiindcă doar moartea oferă stabilitate. O femeie vie nu

este niciodată stabilă din punct de vedere emoțional - în ea se manifestă forțele naturii, este normal să nu fie stabilă, obișnuiește-te cu ideea și nu te mai plânge. Apreciază ceea ce ți se oferă, fii recunoscător pentru asta și învață să accepți ideea că nimic nu durează veșnic. Este firesc să te doară pierderea persoanei iubite, dar e bine să știi că totdeauna se găsește un pahar de țuică de calitate care să te ajute să rupi ritmul gândirii. Capul sus și renunță la țuică atunci când durerea a trecut; nu muta niciodată dependența dintr-o parte în alta. Nu abuza niciodată de nimic, țuica în exces face la fel de rău ca și iubirea în exces. Toate trebuie făcute la timpul lor, în forma corectă și pe o durată corespunzătoare.

Dacă ești femeie și iubești, caută să-i oferi tot ce ai tu mai bun, afecțiune, sprijin și nu face afaceri cu corpul tău. Nu te comporta ca o curvă, corpul tău nu este nici cadou și nici monedă de schimb. Uită toate prostiile pe care ți le-au spus babele, prietenele, revistele tale tâmpite despre bărbați. Regândește-ți relația, urmărește dorințele iubitului tău și dă dovadă de flexibilitate în gândire. Nu te gândi că satisfacția lui fizică este prea puțin importantă, nu te gândi că ceea ce îi oferi este suficient și că trebuie să-i dai puțin câte puțin din tine ca nu cumva să se sature. Dacă el te iubește, nu se va sătura și nu se va plictisi. În special bărbații care practică continența sexuală vor fi oricând încântați de ideea de a petrece timpul cu iubita într-o atmosferă plină de erotism. Gândește mereu ce ai putea face pentru ca relația voastră erotică să fie mai plină de farmec. Discută cu el, află cum îi place și ce îi place. Fă lucrurile cu pasiune, nu gândindu-te că depui efort și că ai merita să se încline în fața ta pentru ceea ce faci.

*

Întrebare: Deci ca să-ți răspund clar, nu am renunțat, am evoluat spre altceva iar din păcate nu se găsesc femei ce să poată înțelege asemenea lucruri, iar cele „tradiționale” nu mai au ce să-mi ofere.

Om_de_jad: Dar ai încercat? N-ar fi mai bine să încerci, nu știu, zic și eu, zece ani, înainte să tragi concluzia că femeile „tradiționale” nu au ce să-ți ofere? Tu ai ceva de oferit? Nu spun că n-ai, dar dacă ai cu adevărat ceva de oferit, ia și oferă - uneori darul tău va fi primit, alteori nu. Ce contează? Dacă este așa cum spui, că tu ești conștiință, ia și împarte conștiința cu femeia cu care ești. Vezi dacă iese ceva, dar străduiește-te - nu o săptămână, nu o lună, ceva mai mult timp. Nu fugi de greutăți, oricât ți s-ar părea de ciudat, femeile fac parte din viața noastră - nu le putem ignora, ele nu sunt personaje dintr-un joc pe computer.

Întrebare: Sexul, atracția fizică și animalică față de forme, toate locuiesc doar în realitatea în care tu nu știi că ești conștiință și te crezi corpul, clipa în care începi să realizezi conștient ce implică realitatea de a fi conștiință toate aceste lucruri nu mai pot fi și pășești

într-o altă dimensiune a realității, una mult mai bună și frumoasă decât aceasta în care locuiți voi, una unde dragostea este cu adevărat ceva sfânt și divin, ceva ce nici nu puteți visa măcar din realitatea în care vă aflați acum, „una unde dragostea este cu adevărat ceva sfânt și divin”

Om_de_jad: Dragostea este în foarte multe feluri. Ea este și ceva sfânt și divin, dar și ceva animalic. Este și ceva frumos, dar este și ceva degradant, chinuitor, exasperant - plus alte mii de aspecte pe care nici măcar nu le bănuiești. Bucură-te de fiecare dintre aceste aspecte și fii convins că dacă vreuna dintre fațetele iubirii te dezgustă, acest lucru se întâmplă din cauza interpretărilor pe care le faci, nu din alt motiv.

De ce te îndemn să te implicii? Pentru că din toată nebunia asta ai foarte multe lucruri de învățat. Și nu le poți învăța fără să participi - stând pe bancă nu poți învăța nimic. Relațiile tale te vor topi și te vor reconstrui, întocmai cum topești aurul și-l transformi în bijuterie. La final rămâne ceva frumos, flexibil, toate impuritățile sunt arse în procesul de transformare. Nu aștepta relația ideală, din orice relație ai ceva de învățat.

Întrebare: Înțeleg ce încerci să-mi spui om-de-jad, însă nu este atât de simplu, mă întrebi dacă am încercat, bun, dar ai cu cine să încerci ? Asta este întrebarea ? Câtă vreme nu ai cu cine să încerci, răspunsul este nu, nu am încercat. Femeile în zilele noastre și nu doar ele, cam atât mai văd ele doar, bogăție materială, bani, mașină, vilă, corp, mușchi, shopping și alte prostioare, nu este cu cine om-de-jad, realitatea de a fi conștiință ține foarte mult de tot ce înseamnă viață spirituală, de faptul că ești un suflet, ori cine naiba mai înțelege aceste lucruri ? Poate doar niște călugări tibetani din vârful nu știu cărui munte, nu ele. Ar fi ca și cum ai vrea să vorbești despre Bach cu porcii. Ar face „groh-groh ?”, în traducere: „Ce vrei bă ?”. Când vezi că lumea s-a porcificat și nu mai ai cu cine, te retragi frumușel în colțișorul tău și stai cuminte acolo și cu siguranță nu mai poftești la toate aceste „minunății”. Cam așa văd eu situația din perspectiva mea. Și mai tristă însă este complacerea în mocirlă, acest lucru denotă că nimeni nu mai înțelege nimic și aceste priceperi au dispărut și nu le mai simte lipsa nimeni, precum o plantă ce a avut o floare cândva, apoi i s-a uscat, i-a căzut, iar acum nici nu mai știe că a avut ceva acolo cândva.

Om_de_jad: În trecut, comunicarea dintre oameni era foarte anevoioasă - pentru a trimite un mesaj unui prieten, trebuia să aștepti două sau trei săptămâni până când un porumbel călător să-i ducă scrisoarea, asta dacă ajungea. Cu toate astea, oamenii au reușit, chiar și în acele condiții neprielnice, să comunice. E bine de reținut faptul că totdeauna au existat oameni de calitate și că într-un fel sau altul au reușit să găsească o porțiță prin care să poată comunica.

Spre deosebire de ei, suntem norocoși: avem internet, avem telefoane, putem comunica ușor unii cu ceilalți (cel puțin pentru moment, vom vedea dacă nu cumva, până la anul, cu

criza asta economică, trebuie să ne facem stoc de porumbei călători). Eu nu spun că e simplu să găsești omul potrivit, dar în condițiile de azi, șansele de a găsi pe cine trebuie, cresc.

Mi se pare foarte important să fii lucid când selectezi. Oameni proști și răi sunt și în zilele noastre și au fost și în trecut. Fără îndoială că vor fi și în viitor, numai că dacă tu știi bine ce și cum să cauți, e puțin probabil să nu găsești. și la fel de important e să analizezi dacă ceea ce vrei: 1 - este posibil, 2 - îți este folositor, 3 - te ajută să te dezvolti sau dimpotrivă, te va da înapoi din creșterea spirituală.

Nu vreau să spun mai multe, aș vrea să vorbească puțin și fetele. Cred că ele pot spune mai bine (și ne pot lămuri) dacă e adevărat faptul că în ziua de azi chiar nu mai există femei care să vrea să iubească. Sincer, nu cred. Eu nu văd lucrurile în felul ăsta.

Întrebare: 1. Pentru că am murit.

2. Pentru că dacă le-am pune împreună pe toate femeile ce există, au existat și vor exista vreodată, nu mi-ar fi suficiente, am nevoie de ceva mult mai mult, mult mai mare, mult mai puternic, ceva ce te poate atinge acolo unde nici o ființă nu te poate atinge.

3. Pentru că ceea ce te atrage la o femeie nu este acea femeie ci acel ceva despre care acea femeie este vorba, așa cum ai picta un tablou, tu nu pictezi tabloul despre cum pictezi tabloul, ci ai un subiect în tabloul tău, o temă, tabloul descrie ceva, ori acea descriere este acel simț al frumosului ce te atrage la o femeie, frumusețea ei este o descriere a ceva, ori eu pe acel ceva am, iar din acest motiv, nu mai am nevoie și sunt fericit. Mai multe nu spun.

Dublu Diez: Nu înțeleg ce vrei să zici în secvența subliniată. Hai să facem altfel. Să presupunem că există o fată care vrea să atingă înălțimile spirituale de care vorbești. Să presupunem că și reușește.

Trebuie să fii de acord cu mine că, și în cazul acesta, nu ai avea prea multă nevoie de ea și că nimic nu s-ar schimba în ce privește relația ta cu ea.

Dacă e așa, atunci e clar că această lipsă de legătură ține doar de tine - deci ceea ce-ai spus cum că nu ai o femeie, fiindcă femeile nu-s la nivelul dorit, pică. Trebuie să te hotărăști dacă-i una sau alta.

Și încă ceva : să exiști și totodată să negi propria existență nu poate fi decât o mârlianie intelectuală. Nu mă refer aici la ceea ce ai zis, că ai murit - am înțeles ce-ai vrut să spui cu asta. Existența presupune anumite trăsături pe care, existând, vrei-nu vrei, le ai. Și care, fără să te-ntrebe cum te cheamă, te predispun și acționează.

Avem capacitatea de a ne face să credem diverse chestii. Unii cred că să-și trăiască viața înseamnă să ascuți rock iar alții cred că să-ți trăiești viața înseamnă să levitezi. Între unii și ceilalți, nu e mare diferență : fiecare se minte cum poate.

Mai înțelept ar fi să ne raportăm continuu la adevăr, fiindcă s-ar putea să iasă ceva bun din asta. Minte și corpul pot da de gust și-atunci e de bine. :)

În final, te-aș ruga, cu tot respectul, înainte să scrii să te gândești de două ori. Încearcă să fii clar. Pune asta deasupra celorlalte aspecte.

Om_de_jad: știm din Kama Sutra despre potrivirea iubiților din punct de vedere fizic. Acolo sunt folosite specii diferite de animale pentru a descrie mărimea organelor sexuale, însă până la urmă, fiind vorba despre mărimi, vor exista câteva variante: mici, medii și mari, subțiri, medii și groase, în cazul bărbaților, iar în cazul femeilor vom vorbi despre adâncime mică, medie și mare, corelată cu noțiunea de strâmt, mediu și încăpător, sau larg. Alegerea dimensiunilor, ne spune tot Kama Sutra, trebuie făcută totdeauna pe măsura fiecăruia și nu în funcție de ceea ce alege mintea. Mă refer aici la faptul că o relație pe termen lung nu poate da roade în cazul în care alegerea este făcută altfel decât chibzuit. De asemenea, tot în Kama Sutra se vorbește de compatibilitate pe bază de mirosuri, de gust și de senzația la atingerea pielii.

Omenirea a făcut progrese semnificative când vine vorba despre ceea ce s-ar putea defini ca „potrivirea iubiților în plan mental”. În societatea noastră, fiecare are educația făcută, poate mai mult sau mai puțin, dar o minimă educație există. S-au scris suficient de multe cărți, articole, au fost făcute destule emisiuni de televiziune despre alegerea iubitului sau a iubitei, în funcție de ceea ce gândește fiecare. Sunt lucruri cunoscute, n-o să insist asupra lor.

Tantra ne atrage atenția asupra potrivirii indivizilor la nivel emoțional. Din punctul meu de vedere, toate cele trei aspecte, fizic, mental și emoțional trebuie luate în calcul atunci când dorim alegerea unei persoane cu care să dezvoltăm o relație pe termen lung. Pe termen scurt, orice fel de combinație poate fi satisfăcătoare sau nu, depinde de fiecare.

Din punct de vedere fizic, e simplu: fiecare om consideră un anumit tip de corp ca fiind atrăgător. Orice om știe cu aproximație ce îi place. Din punct de vedere mental, iarăși, avem criterii după care putem alege un posibil partener de viață. Cu toate acestea, deși un om poate să corespundă din punct de vedere fizic și mental, uneori simțim că ceva nu este la locul lui. Relația va putea merge doar până la un anumit punct, dincolo de care amândoi se vor izbi de un zid. Haideți să vedem cu toții ce ne spune tantra despre alegerea relației pe criterii emoționale.

Tantra face afirmația că un bărbat poate dori o femeie, aflându-se în următoarele ipostaze: de erou, de servitor sau de copil. La rândul ei, când o femeie dorește un bărbat, poate juca rol de adoratoare, de stăpână sau de mamă. Aceste trei moduri de raportare sunt corecte, naturale (prin natural înțelegând non-pervertit) și pot conduce la o relație profundă de întregire. În mod întâmplător, sau dimpotrivă, deloc întâmplător, educația noastră este făcută pe invers față de învățătura tantrică. Astfel, în societatea în care trăim, este acceptat, în cazul bărbatului, rolul de adorator, de stăpân sau de tată, iar în cazul femeii, rolul de eroină, de

servitoare sau de copil. Vedeți voi, această întortoachere de roluri face ca oamenii să nu fie niciodată mulțumiți de ceea ce au. Cei care cu bună știință au răsucit lucrurile în felul acesta, evident că au motivele lor. Unele dintre acestea pot fi intuite cu ușurință, altele sunt mai greu de dibuit, necesită un efort mare și o atenție deosebită pentru a fi identificate.

Poate aveți impresia că nu se află nimic folositor în afirmațiile de mai sus. Credeți-mă, v-am spus ceva de-a dreptul revoluționar. Fără glumă, gândiți-vă bine la ce v-am scris, judecați și hai să vorbim despre asta.

Întrebare: Precum am spus, realitatea de a fi conștiință implică lucruri ce acum nu le puteți contempla, nu cred omule de jad că ești pregătit pentru așa ceva, nu dai semne cel puțin, sau poate că și acest lucru este doar al omului-de-jad peste care mintea mea este stăpână, se prea poate și asta totuși. Vom mai vedea.

Om_de_jad: De când ai început să postezi pe forum, spui doar un singur lucru, sub diverse forme: „eu sunt conștiință, eu sunt conștiință, voi nu știți ce e aia conștiință, habar n-aveți despre ce vorbesc”. Ți-am urmărit cu atenție postările, faci câteva confuzii. O să-ți spun imediat la ce fel de confuzii mă refer, sper că vei citi cu atenție ceea ce voi scrie. Căută să înțelegi că n-are nimeni nimic cu tine, nici eu și nici colegii de forum. De altfel, printre cei de aici se află câteva persoane care știu bine ce este conștiința, numai că preferă să nu spună nimic.

Sunt două metode mari și late prin care poți ajunge la Realitate: una dintre ele este „nu sunt nici aceasta, nici aceea”, iar cealaltă este „eu sunt și aceasta, și aceea”. Abordarea yoghina și cea tradițională orientală, îmbrățișează prima metodă, tantra o folosește pe a doua. Vasăzică, în prima metodă cauți să te separi de tot, până când rămâne doar conștiința, cu o precizare: trebuie să te separi și de ea. Probabil că tu ai practicat această metodă prin care consideri că tot ce te înconjoară este iluzie, iar într-un final ai ajuns la conștiință (sine). În a patra cale (Jocul Realității) noi o numim trezire, iar pe acest forum sunt câteva persoane care sunt conștiente de faptul că sunt conștiente, sau, spus altfel, au ajuns la conștiință. În a patra cale, atingerea stării de conștiință corespunde omului de tip 4, de aceea, nu i se dă o importanță mai mare decât e cazul. De ce? Pentru că este știut faptul că atunci când conștiința este găsită, e posibil să ai impresia că ai găsit totul și să te oprești, ratând ocazia de a ajunge om de tip 5. Găsirea conștiinței este doar primul pas, ultimul este anularea completă a acesteia și a întregului ansamblu care creează iluzia existenței sinelui. Abia atunci, metoda „nici aceasta, nici aceea”, este dusă până la capăt. Dacă la început te combinai cu lumea, spre final te separi complet de ea și rămâne doar conștiința. În acest stadiu, vei fi împărțit în: ființă, conștiință și actul de cunoaștere (sau observatorul) - conform jocului realității, vei fi atunci o manifestare a Legii lui Trei. Călătoria nu poate lua sfârșit până când cei trei, ființa, conștiința și observatorul nu vor fi anulați. Prin metoda neti-neti, „nici aceasta, nici aceea”,

trebuie să înțelegi că tu nu ești nici conștiința, nici observatorul și nici ființa. Deci afirmația cum că tu ești conștiință este incorectă, indică faptul că n-ai dus metoda până la capăt. De notat că metoda neti-neti este una de contractare.

Pe de altă parte, tantra oferă o cale de extindere, de expansiune. În tantra nu există negativ sau pozitiv, totul este acceptat. În tantra nu există separare, ci doar integrare. Dacă în abordarea clasică, otrava, „răul este tăiat de la rădăcină” (Buddha), în tantra, otrava este transformată în nectar. Aura spunea frumos cu câteva postări mai sus că tantra este precum mersul pe sârmă - da, este periculoasă, fiindcă oricând poți greși. Calea clasică te transformă într-un iluminat, dar tantra te transformă întâi în om, apoi în maestru. Nu cred că poți fi maestru până nu cunoști tantra - tantra este viața, în ea, toate lucrurile se combină și capătă sens. Ține minte, tantra nu exclude niciodată nimic, tantra include totul. În tantra nu există NU, există doar DA. Absolut nimic nu este înlăturat, iar creșterea devine naturală, nu impusă.

Ca o concluzie: dacă practici prima metodă, e greșit să spui „eu sunt conștiință”. Corect este să sapi până în clipa în care poți spune „eu nu sunt”. Dacă practici prima metodă, tantra nu e bună pentru tine, uită de ea și ocupă-te de calea pe care ai pornit.

Dacă ești adeptul celei de-a doua căi, atunci este greșit să spui că ceva în lumea asta este iluzie. În tantra totul este viu, nimic nu este iluzoriu. Abordarea mea referitoare la tantra, veți vedea, diferă foarte mult de ceea ce găsiți în alte părți. Tantra din teorie este complet diferită de cea din practică - una este să cunoști lucruri despre tantra, alta este să trăiești în tantra. Pentru cel care trăiește în tantra, totul este viu și real: el, ceilalți, lumea din jurul lui, universul. Dacă pe prima cale, adeptul realizează că se află dincolo de conștiință și că este deja mort (așadar, nu mai poate muri pentru că este deja mort), pe a doua cale, cea tantrică, omul este atât de viu, încât atunci când moartea se produce, el moare total. Pe a doua cale, cea tantrică, el a trăit totul atât de profund, încât atunci când îi vine vremea, va muri total, fără să se agațe de nimic.

Întrebare: Cum putem ști dacă ne potrivim la nivel emoțional cu o persoană de sex opus?

Dacă un bărbat dorește o femeie în ipostază de copil înseamnă că a avut ceva probleme cu mama lui în copilărie?

O femeie stăpâna nu e prea mult spus? Pare o încălcare a liberații. Sau libertatea este o invenție recentă?

Din ce am observat pare că societatea promovează modelul de bărbat adorator al femeii, toți bărbații adoră femeile frumoase și sexy care devin aproape o obsesie pentru ei.

Bărbatul care încearcă să impresioneze o femeie prin fapte pentru a o atrage înseamnă că joacă rolul de erou?

Rolurile nepervertite se pot și schimba între ele de-a lungul timpului sau odată ales un rol este jucat permanent?

Rolurile de servitor și de copil pentru un bărbat sună foarte ciudat de parcă acel bărbat are ceva probleme psihologice.

Rolul de tată și cap de familie pentru bărbat pare a fi promovat și de religii, asta ar însemna că există pervertiri promovate chiar prin intermediul religiilor? Cei care au pervertit rolurile astea încearcă să mențină oamenii într-o stare de nemulțumire? Tot ei au alterat și religiile sau chiar ei le-au creat? Care ar fi motivele lor?

Om_de_jad: Sunt multe întrebări, toate sunt importante. Nu o să dau, deocamdată, un răspuns acestor întrebări, vom reveni la ele să le studiem în detaliu curând, după ce mai completăm cu informații. Trebuie să vedeți mai întâi ce rol au abordările de mai sus, pe schema potrivirii la nivel emoțional, și care sunt implicațiile acestora la nivel energetic. Am făcut o diagramă, să vedeți de ce abordarea tantrică este corectă și de ce spun că abordarea practică de societatea noastră adâncește și mai tare omul în mocirlă.

Înainte de a arunca o privire pe schema făcută de mine, e bine să știți următoarele lucruri (cei care au practicat yoga cunosc deja aceste elemente de bază): noi funcționăm cu energie care ia diferite forme și manifestări, în organism, în conformitate cu frecvența ei de vibrație. Cu referire strictă la polaritate, vom considera că „+” este energia preluată de la pământ (energie telurică), iar „-” este energia preluată din cosmos. Schimbarea frecvenței de vibrație a energiei, la om, este făcută prin intermediul unor centri de forță. Aceștia preiau energia, o stochează și o transformă, cu scopul ca aceasta să fie capabilă să alimenteze centrul imediat superior. În yoga, sunt prezentați 7 centri principali și mulți alții secundari - noi ne vom referi deocamdată la primii trei: muladhara (centrul vital), svadhisthana (centrul sexual) și manipura (centrul voinței).

Predefinit, bărbatul are exces de energie telurică (+) pe centrul vital, exces de energie cosmică (-) pe centrul sexual și exces de energie telurică (+) pe centrul voinței. Femeia are polaritate inversă față de bărbat, respectiv exces de energie cosmică (-) pe centrul vital, exces de energie telurică (+) pe centrul sexual și exces de energie cosmică (-) pe centrul voinței.

În yoga, adeptul învață tehnici prin care își poate echilibra excesele pe fiecare centru în parte. Diferența între yoga și tantra este că în timp ce în yoga, echilibrul se face prin acumulare de energie, în tantra se face prin cedarea energiei suplimentare (nefolositoare și perturbantă pentru el, dar folositoare și benefică pentru celălalt) către iubit/iubită - de aceea, armonizarea energiei, în tantra, se face în cuplu (veți vedea în continuare și cum, la modul practic). În yoga, polarizarea este făcută prin efort susținut, în tantra este făcută în mod natural, prin relaxare. Ambele variante sunt corecte. În treacăt fie spus, explicația acestui fenomen stă în faptul că la un moment dat, pentru ca evoluția să poată continua către ceea ce știm noi că este azi, omul, a trebuit să se renunțe la calitatea lui de ființă androgenă și

împărțirea lui pe polarități, o parte luând calea dominării mediului înconjurător și dobândirea cunoașterii subiective (care s-a soldat, mai târziu, cu dobândirea unui sine), iar cealaltă parte căpătând darul procreării. E o mare durere în treaba asta, cei care știu să citească în trecut știu la ce mă refer. Asta e situația, trebuie să ne conformăm și să ne adaptăm la ceea ce avem.

Ca un exemplu, bărbatul va trebui să elimine excesul de energie telurică (+) de pe centrul vital prin preluare de energie cosmică (-) de la femeie, iar femeia va trebui să acumuleze energie telurică (+) de la bărbat și să cedeze energie cosmică (-). Pe ceilalți centri, soluția este similară - se schimbă doar polaritățile. Ce se întâmplă: când excesul de energie este preluat, apare o detensionare, care rezultă într-un echilibru. Detensionarea se produce în urma unui fel de scurtcircuit (la întâlnirea energiei de polaritate contrară), scurtcircuit în care cei doi se pot folosi de moment pentru a muta energia pe un etaj superior, pe centrul de mai sus, schimbându-i (energiei), frecvența de vibrație.

Ca o concluzie (apoi puteți studia schema), direcția corectă este să echilibrăm energia pe fiecare centru de forță, fie prin acumulare de energie de polaritate inversă (ca în yoga), fie prin cedare de energie suplimentară și nefolositoare (prin tantra). Vin cu detalii suplimentare și cu răspunsuri la întrebări curând, să mai termin și eu din treabă. Acum aruncați o privire pe schemă.

Întrebare: Dacă ai putea să explici de ce ai ales simbolurile invers pt cele 2 energii ...

Om_de_jad: ...cu siguranță că există o explicație. A propos, nu doar simbolurile sunt invers, uită-te cu atenție.

Întrebare: Până la urmă de ce denumirile astea de „erou”, „servitor”, „copil”, „stăpână”, „adoratoare”, „mamă”? Ele au doar o valoare simbolică în explicarea polarizării energiilor sau sunt ceva mai mult, la un alt nivel exprimă atitudinea celor doi dintr-un cuplu?

Om_de_jad: Pentru că denumirile astea indică destul de clar modurile de raportare corectă în cadrul unei relații. Discuția despre polarizare a venit ca o explicație.

Întrebare: Cum putem ști dacă ne potrivim la nivel emoțional cu o persoană de sex opus?

Om_de_jad: De fapt, fiecare știe ce își dorește. Problema e că noi alegem cu personalitatea și nu cu esența. Personalitatea cere, de exemplu, să fii erou, dar esența ta, de fapt, poate fi de servitor sau de copil. Dacă alegi să ai o relație cu o adoratoare sau cu o mamă, vei fi nesatisfăcut, pentru că esența are nevoie de o stăpână. Dar toți știm ce anume vrea esența, numai că o ignorăm. Alegerea trebuie făcută și în funcție de partea aia intimă din tine, pe care n-ai curaj s-o chestionezi, de teamă să nu fii condamnat de ceilalți.

Întrebare: Dacă un bărbat dorește o femeie în ipostaza de copil înseamnă că a avut ceva probleme cu mama lui în copilărie?

Om_de_jad: Dacă ești bărbat și ai probleme cu mama în copilărie, o să vrei să fii adorator. Discuția e mult mai amplă și pe moment n-am chef să dezvolt, e bine de reținut că presiunea din partea mamei, pe un bărbat îl face să vrea să fie adorator (se pervertește centrul sexual), iar pe femeie o face să vrea să fie copil și să-și găsească fericirea lângă un tată (la femei se tulbură centrul voinței).

Întrebare: O femeie stăpâna nu e prea mult spus? Pare o încălcare a liberației. Sau libertatea este o invenție recentă?

Om_de_jad: Așteaptă, te rog, să facem descrierea tipurilor, să vezi la ce mă refer. Nu știu ce înțelegi prin „prea mult spus” - adică n-am idee cum ai putea să trasezi o linie de demarcație, dincolo de care ceea ce spui să fie mult sau puțin, prea mult sau prea puțin. Libertatea are înțelesuri diferite pentru fiecare categorie - pentru un servitor, libertate înseamnă șansa de a-și face stăpâna fericită.

Întrebare: Din ce am observat pare că societatea promovează modelul de bărbat adorator al femeii, toți bărbații adoră femeile frumoase și sexy care devin aproape o obsesie pentru ei.

Om_de_jad: Am spus mai sus de ce. Societatea este plină de bărbați cu probleme pe centrul sexual. La ei, adorarea femeii se desfășoară doar pe plan sexual, ceea ce este greșit - servitorul este mult, mult mai cinstit cu femeile decât este un bărbat obișnuit, un așa-zis adorator.

Întrebare: Bărbatul care încearcă să impresioneze o femeie prin fapte pentru a o atrage înseamnă că joacă rolul de erou?

Om_de_jad: Nu, dar în mod cert poate juca rolul de om prost. Un erou se perfecționează pentru el însuși, nu pentru cei din jur. Când spun erou, nu confunda cu Superman, nu mă refer la băiatul ăla cu gel în păr și cu chiloții trași peste ciorapii de damă.

Întrebare: Rolurile nepervertite se pot și schimba între ele de-a lungul timpului sau odată ales un rol este jucat permanent?

Om_de_jad: Nu sunt roluri, eu n-am spus să jucați teatru. Da, e posibil ca esența să se schimbe pe parcursul vieții, dar extrem de puțin. Se poate schimba drastic după iluminare, astea sunt doar discuții.

Întrebare: Rolurile de servitor și de copil pentru un bărbat sună foarte ciudat de parcă acel bărbat are ceva probleme psihologice.

Om_de_jad: Deloc. Problema poate apărea doar dacă ai în cap ideea că un bărbat trebuie să fie tată sau stăpân. Psihologii voștri, mulți dintre ei, sunt buni de pacienți. Schema pe polarități arată destul de bine că un exces de energie pe un anumit centru nu face decât să-l obosească și să-l ducă în imposibilitatea de a-și face treaba la parametrii pentru care a fost conceput.

Întrebare: Rolul de tată și cap de familie pentru bărbat pare a fi promovat și de religii, asta ar însemna că există pervertiri promovate chiar prin intermediul religiilor?

Om_de_jad: Te îndoiești că e așa? Religiile promovează fel și fel de lucruri, care mai de care mai bizare - mai ales când vine vorba de sex. Uită-te la călugări, de exemplu, ți se pare că dau dovadă de o înțelegere a sexualității?

Întrebare: Cei care au pervertit rolurile astea încearcă să mențină oamenii într-o stare de nemulțumire? Tot ei au alterat și religiile sau chiar ei le-au creat? Care ar fi motivele lor?

Om_de_jad: eh...

Întrebare: Om-De-Jad, dacă tot ai o înțelegere mai profundă a sexualității feminine, hai să te întreb și eu ceva legat de un fenomen ce mie mi se pare bizar. Uite, eu de felul meu am fost de mic liniștit, cuminte, om serios, mi-am văzut de treaba mea, nu am băut, nu am fumat, nu am umblat cu găști, nu am furat, nu am fost un golan niciodată, nu am fost violent, bătaș, șmecher, nimic din toate astea. și cum naiba se face că toți cei din jurul meu ce erau hoți, răi, derbedei, pușcăriași, violenți, șmecheri, unși cu toate alifiile, toți au avut parte de femei și toți au făcut copii până la 30 de ani, iar eu am rămas de căruță ? Desigur, menționez că nu sunt nici înalt și nici cu mușchi, am 1.70 și 65 kg doar.

Om_de_jad: Am să-ți răspund imediat, numai că trebuie să ții cont de două lucruri: primul, că răspunsurile n-o să fie complete, fiindcă nu am cum să cuprind și să demontez întregul mecanism într-un singur post – e posibil să omit multe lucruri importante (dar de-asta avem forumul, să întoarcem fiecare problemă pe toate părțile, până în momentul în care înțelegem exact ce se întâmplă). Un alt aspect pe care trebuie să-l iei în calcul, stă în faptul că răspunsurile mele, dacă nu vor fi susținute de o cunoaștere atentă a firii feminine, cu tot ce înseamnă asta, vor fi greu de asimilat la modul corect și complet.

Tema propusă de tine este deosebit de importantă: ea a fost mereu dezbătută, gândită și răs-gândită de bărbați. Am auzit de sute de ori (vorbesc serios, chiar de sute de ori) aceste discuții, în grupurile de bărbați, ideea centrală fiind totdeauna axată pe întrebarea obsesivă „de ce femeile aleg totdeauna golani în locul oamenilor serioși, de ce femeile aleg mereu

anapoda, evident, din punctul nostru de vedere”. De regulă, răspunsurile erau ceva de genul „pentru că femeile sunt proaste, curve și pentru că le place violența”. Spun aceste lucruri pentru că multe femei habar n-au ce discută bărbații când „vorbesc ei despre femei”, și-ar fi bine ca într-un fel sau altul să afle – nu e cazul să o dăm cotită și să ne ferim, cel puțin pe acest forum, vom căuta să spunem lucrurilor pe nume. Deci, dragi doamne, urechile ciulite: de regulă, în grupurile de bărbați, la o băută, în pauza de masă, ori în alt context în care mai mulți masculi se strâng și discută despre femei, se pun pe tapet cam două teme: în cazul în care participanții la discuție sunt persoane mai puțin apropiate, se discută la modul general, ușor filosofic, despre relații și sex, fiecare exprimându-și într-un fel sau altul punctul de vedere. De obicei, se vine cu relatarea unor întâmplări, fie personale, fie ale unor prieteni de-ai fiecăruia, care au trecut prin anumite experiențe. Ce-au pățit, cum s-au descurcat în anumite relații, cum s-au complicat anumite relații și cum au luat sfârșit. Dacă persoanele care participă la discuție sunt apropiate (de exemplu prieteni buni), atunci se face teoria firii feminine. Nu se va discuta despre o anumită femeie, se va discuta despre femei la nivelul general – cum își aleg iubiții, pe ce principii și-i aleg, cum să obții o relație satisfăcătoare, ce greșeli poți să faci, ce e bine și ce e rău să faci într-o relație cu o femeie și așa mai departe. În astfel de discuții, concluziile finale, de cele mai multe ori, spun că femeile sunt rele și că au mentalitate de animal, se face afirmația că sunt proaste și că nu pot alege corect. Alteori, se spune că sunt curve și că n-au niciun fel de dorință să fie atente și să înțeleagă ce este în mintea bărbaților. Pe fond, în aceste grupuri de discuții, inevitabil, părerea generală despre femei este una extrem de proastă. Fiecare bărbat din grup are cel puțin o poveste tristă, dobândită în urma unei relații cu o femeie, relație care s-a sfârșit urât și care l-a afectat pentru tot restul vieții (și eu am o astfel de poveste tristă, cred că toți avem cel puțin una). Partea proastă este că tot participând la astfel de discuții (la care, uneori, ești forțat să participi prin prisma împrejurărilor – cazul meu), toți au deja ideile preconcepute despre femei bine închegate. Mai mult decât atât, este complicat și riscant să spui participanților la discuții că femeile nu sunt așa cum spun ei, adică rele, curve și proaste. Este foarte dificil, dacă o faci, îți strici reputația. Eu, de exemplu, la locul meu de muncă, sunt privit de colegi destul de ciudat, fiindcă am susținut totdeauna că femeile nu sunt nici rele, nici curve și nici proaste și că e vorba doar despre o înțelegere greșită a întregului fenomen, atât de o parte, cât și de cealaltă. Ei sunt oarecum în dilemă, fiindcă, de obicei, când un bărbat spune că femeile nu sunt curve și rele, ori este prost, ori este naiv, ori este netrecut prin viață. Eu nu sunt nici prost, nici naiv și nici netrecut prin viață, iar afirmațiile mele, în acest context, par stranii. Iar pentru că nu mi se putea spune că sunt naiv, mie mi s-a sugerat faptul că „am avut noroc să întâlnesc numai femei bune la suflet”.

Acum putem să discutăm pe textul lui Mihai, dar înainte de asta, o să vă rog să-mi permiteți să vă dau câteva sfaturi:

- încercați să faceți abstracție de poveștile personale triste. Când discutați pe acest forum, nu vă gândiți numai și numai la femeia/bărbatul care v-au făcut vouă viața un coșmar. Aici sunt cu totul alți oameni, vorbiți cu ei, nu cu fantomele din mintea voastră.
- țineți totdeauna cont de faptul că femeile și bărbații sunt educați complet diferit, practic ei cresc și se dezvoltă în lumi diferite. De aceea, metodele de abordare și de raportare, cu referire la orice vreți voi (inclusiv a relațiilor de cuplu), vor fi diferite. Căutați să păstrați mintea deschisă atunci când abordăm orice subiect și nu uitați că ne interesează totdeauna adevărul, nu să dăm frustrărilor personale valoare absolută.
- pe acest forum căutăm să scoatem, o dată pentru totdeauna, relațiile dintre bărbați și femei, din zona obscură în care se află. Aproape toți oamenii merg pe bătăie în relațiile pe care le au, experiența fiecăruia bazându-se o parte pe ceea ce au trăit și o parte pe ceea ce își închipuie despre ceea ce au trăit. La dracu, trebuie să terminăm cu această abordare copilăroasă a relațiilor noastre, fiindcă modul de abordare pe bătăie ne duce în jos.
- încerc să dau o formă coerentă și organizată, informațiilor pe care le am. Nu este deloc ușor, nu dispun nici de prea mult timp, o să vă rog, așadar, să mă ajutați cu idei, sugestii, întrebări. De exemplu, prin întrebările lui, Mihai îmi dă posibilitatea să răspund unor probleme vechi și foarte importante, ocazie cu care țin să-i mulțumesc.

Și acum să trecem la text.

Majoritatea femeilor au fost educate în ideea că scopul lor în viață este să facă fericit un bărbat. La maturitatea pe care o ai și cu mintea de acum, înțelegi ușor cât este de strivitoare povara fericirii altuia. Datoria de a face fericit pe cineva este greu de suportat chiar și pentru un om mare și responsabil, să pui așa ceva pe umerii unui copil, e aproape crimă. Dacă mai pui la socoteală faptul că fetelor li se cere asta fără să li se spună ce înseamnă, la ce anume te referi, fără să li se dea exemple concrete în familie sau să poată vedea ceva asemănător în jurul lor, vei înțelege imediat de ce ele se revoltă față de această idee și de ce reacționează violent. Nimănui nu-i place să poarte pe umeri greutatea fericirii altuia, fiecare încearcă să-și vadă de fericirea lui, ceea ce, în principiu, este corect. În concluzie, fetele vor căuta totdeauna parteneri care par să-și poată obține singuri fericirea (bărbați independenți), astfel încât ele să poată scăpa de responsabilitatea ideii conform căreia scopul lor în viață ar fi să-și facă bărbatul fericit. E o fugă de responsabilități, e de înțeles. Dilema femeii apare mult mai târziu, când se vede nevoită să constate că într-adevăr, fericirea ei nu poate fi separată de fericirea celor pe care îi iubește și că da, ea nu poate fi fericită decât dacă dăruiește. Nenorocirea e ca atunci se va simți inutilă, proastă și penibilă, și n-o s-o mai ia nimeni în seamă, dar asta e altă poveste.

Ținând cont și de proasta educație a oamenilor, dar și de binecunoscuta gândire precară existentă la nivel de mase, bărbații violenți, bătauși, șmecherași, hoți și răi, o să le apară ca fiind oameni care „știu ce vor”, oameni care nu au nevoie de ele pentru a fi fericiți (și care le oferă lor libertate de mișcare, în contextul în care ele nu vor mai trebui să-i facă fericiți). Fetelor li se spune așa: să fiți cuminiți, să vă comportați frumos, să fiți bune, blânde și drăguțe. ține minte: când sunt copii și când sunt necoapte, fetele sunt ca și băieții, au nevoie de aventură, de luptă, sunt lăudăroase, violente, teribiliste, predispuse către acțiuni cu consecințe neplăcute. Spre deosebire de băieți, care pot pune în practică cu ușurință orice fel de prostie le trece prin cap, pentru că societatea le permite, fetele sunt ținute sub supraveghere și obligate să se comporte frumos. În felul ăsta, toate pornirile lor de Robin Hood, de D'Artagnan și de Al Capone sunt înfrânte din fașă, iar singura lor scăpare e să viseze la împlinirea acestor vise. De ce li se face fetelor educația asta? O să ți se pară stupid: din frica de a nu rămâne gravide cu cine nu trebuie.

Femeilor le-a fost redusă libertatea de mișcare, în ideea limitării posibilității de a da naștere unor copii nedoriti. Nu sunt în măsură să spun că oamenii au făcut o alegere înțeleaptă sau nu, cert este că o puștoaica de 14 ani - lăsată de capul ei „să se descurce” - care în teribilismul specific vârstei, rămâne grea cu un bărbat violent (în urma contactului sexual cu un individ sau mai mulți), are toate șansele să ajungă mult mai rău decât o fată „bine educată”, frustrată la vârsta de 22 de ani că n-a putut și ea să spargă o bancă sau să fure mașini.

Tu n-ai fumat, nu ai umblat în găști și n-ai făcut prostii din două motive: unul, pentru că fiind un tip inteligent, te-ai prins că este inutil să faci așa ceva și doi, pentru că ai avut dreptul să alegi. Dacă ți s-ar fi impus să fii cuminte și ascultător și ai fi fost pedepsit în caz că nu erai cum ți se cerea, ar fi fost șanse mari să-ți fi dorit să fii un mic infractor mai târziu.

Și încă ceva: tu, ca tip echilibrat, liniștit și cuminte, n-o să prezinți niciun fel de interes; viața lor deja este una de om echilibrat, liniștit și cuminte, deci n-o să găsească nimic provocator la tine - ceea ce tu poți să oferi este deja plictisitor și cunoscut pentru ele. Asta nu înseamnă că trebuie să devii infractor ca să fii atrăgător, înseamnă doar că trebuie să cunoști bine tipul de femeie care ți se potrivește, pentru că, trebuie spus, nu toate femeile își doresc golani.

Întrebare: Acum hai să-ți povestesc eu un mic episod din aventurile mele: acum câțiva ani, aveam o angajată care avea ea o prietenă, nu era ea prea frumoasă și era cam plinuță spre grăsuță așa, dar nu mi-a păsat mie de asta și am zis că hai să o invit la un suc, poate că fiind o fată mai plinuță poate nu e perversă așa cum sunt altele și am cu cine mă înțelege și poate găsesc ceva frumos în ea și poate, poate, așa mi-am zis eu. Am invitat-o la un suc, fata a

acceptat, totul ok, apoi spre seară fără să vreau am asistat la o conversație între acea fată și angajata mea, suna cam așa: „Hai vino și tu cu noi, hai nu mă lăsa singură cu ăsta, hai te rog vino”. Și angajata mea o întrebă: „Da de ce să vin și eu ? E doar un suc, stați o oră și gata.” și tipa aia ai zicea: „iuuu, bleah, cu ăsta, păi nu vezi ? E scund și slăbănog, ce să fac eu cu ăsta în oraș singură ? Hai te rog vino și tu cu noi, salvează-mă !”. Angajata mea: „Nu-ți prea place de el așa-i ?”. Tipa: „Să zicem doar că nu-l are pe vino-ncoa, știi cum e, trebuie să ai standarde de frumusețe dacă vrei să nu te faci de răs în oraș”. Desigur că am anulat mărșul eveniment și i-am spus-o în față la domnișoara, că după ce că arată ca o v., mai e și o c. perversă și nesimțită și cu aere.

Și apropo de femei perverse.... ea-i trimisese poze cu ea, dacă o vedeai în poze ziceai că-i un îngerăș cuminte, genul de fată ce pare serioasă și la locul ei după chip

Om_de_jad: Femeile recunosc mai greu faptul că la ele, aspectul fizic al bărbatului pe care îl doresc contează la fel de mult ca și în cazul nostru. Le este jenă s-o spună direct de frică să nu fie etichetate drept ciudate; diferența constă în faptul că ele au gusturi foarte variate când vine vorba despre modelul fizic pe care îl consideră atrăgător. La bărbați, frumusețea feminină e ușor de dibuit: femeia frumoasă trebuie să aibă chip cu aspect simetric, sâni, fund și picioare armonios dezvoltate. Exemplul tău, da, face referire la o femeie prost educată, care dintr-un motiv sau altul s-a gândit că ar fi bine să iasă cu tine în oraș, deși nu te plăcea.

Unii bărbați au prostul obicei de a judeca femeile după chip. Am exemple concrete de bărbați care consideră că un chip de îngerăș ascunde un suflet bun și blând - în consecință, își iau țepă de fiecare dată. O altă greșală e să consideri că femeile frumoase sunt automat curve (pentru că au fost curtate de mulți) și că cele urâte sunt automat cumiți. Trebuie să cunoști fiecare om în parte pentru a putea trage niște concluzii.

Întrebare: Pentru echilibrarea energiilor pe centri în tantra este neapărat necesar orgasmul sau este de ajuns doar amplificarea erotismului?

Om_de_jad: Nu este neapărat necesar, dar e indicat. În momentul orgasmului se pot întâmpla două lucruri: fie se transformă o cantitate foarte mare de energie, fie se pierde o cantitate la fel de mare de energie. E un joc periculos care trebuie jucat până începem să-l cunoaștem și să-l stăpânim - din păcate, fără energie nu putem vorbi despre tantra. O să spun la momentul potrivit cum trebuie folosită energia corpului nostru în mod constructiv și în ce constă jocul cu energia.

Întrebare: Dacă nu se ajunge la orgasm nu rămâne o frustrare de ambele părți?

Om_de_jad: Dacă nu se ajunge la orgasm, da, bărbatul poate fi frustrat, însă nu neapărat și femeia. Femeile își aleg singure momentul în care vor să aibă unul sau mai multe orgasme,

atunci când consideră ele de cuviință. Ele își dozează în mod inteligent și natural energia erotică, iar tu, ca bărbat, ai de învățat de la iubita ta cum să faci același lucru. Bărbații au o educație foarte proastă când vine vorba despre dozarea energiei erotice - de fapt, nu-s educați aproape deloc, iar societatea nu ne ajută. Societatea noastră le spune bărbaților să facă sex oricând, oricât, oriunde și oricum. În acest fel, bărbații își pierd flexibilitatea și devin niște animale obosite.

Întrebare: Simbolurile sunt invers? Schema este corectă atunci?

Om_de_jad: E mai mult o chestie care ține de modul în care te raportezi la univers. Schema propusă de mine este corectă dintr-un anumit punct de vedere și incorectă din alt punct de vedere. Cealaltă schemă este cu totul și cu totul diferită de a mea: este corectă dintr-un anumit punct de vedere și incorectă din alt punct de vedere.

Nu, acum vorbind serios, în schema mea, universul joacă rol de iubită, nu de tată.

Întrebare: Omul a fost împărțit pe polarități în mod forțat prin intervenția unor forțe/ființe sau în mod natural?

Om_de_jad: Este vorba despre evoluție naturală, eu nu vorbesc niciodată despre „ființe care ne conduc”. Pentru a înțelege de ce s-a ajuns la împărțirea pe polarități, trebuie să afli cum se manifestă Legea lui șapte, cunoscută și sub numele de Legea Octavei, fiindcă în cazul de față este vorba despre un semiton - poți afla mai multe despre această lege, nerecunoscută de către oamenii de știință, citind lucrările despre a patra cale ale lui P.D. [Ouspensky](#). Ce pot să spun este că la un anumit moment dat, împărțirea pe polarități a fost necesară pentru ca evoluția să-și poată continua cursul normal. În caz contrar, viața de pe Pământ n-ar fi putut exista în forma pe care o cunoaștem.

Întrebare: Dacă este o mare durere în treaba asta înseamnă că omul ar trebui să se reîntoarcă la ceea ce a fost sau nu mai este posibil asta?

Om_de_jad: Omul nu trebuie să se reîntoarcă la ceea ce a fost, trebuie doar să-și completeze imaginea pe care o are despre existența, prin polarizare inversă.

Întrebare: Ce înseamnă să citești în trecut? Este un fel de regresie ca în hipnoză?

Om_de_jad: Am scris acum câțiva ani despre asta, când am prezentat tehnica de meditație numită „luminarea trecutului”. Ar trebui s-o găsești la secțiunea materiale, iar pe blogul „jocul realității” vei putea găsi răspunsurile pe care le-am dat celor care erau interesați la momentul respectiv de această metodă.

Întrebare: Odată pervertiți centrii se mai poate schimba situația sau trebuie să ne adaptăm la noua situație?

Om_de_jad: În cele mai multe cazuri, situația se poate schimba complet, în bine. În cazuri foarte rare, situația nu poate fi schimbată și trebuie refăcută integrarea corect, prin transfigurare. Vom vorbi la momentul potrivit despre asta.

Întrebare: În schema pe care ne-ai dat-o ai făcut referire la primii 3 centri de forță : vital, sexual, volitiv. O relație de cuplu implică în primul rând iubirea și iubirea ține (conform sistemului yoga) de cel de-al patrulea centru de forță: anahatha.

Întrebarea este: care este ordinea corectă de abordare? Se începe cu centrul vital, apoi cel sexual, volitiv și apoi se ajunge la centrul afectiv? Cum este iubirea văzută în sistemul tantric, câte feluri de iubire manifestă ființa umană și ce modalități sunt de a armoniza centrul afectiv?

Om_de_jad: În yoga se urmărește dinamizarea tuturor centrilor de forță prin metode specifice: meditații, poziții corporale, metode de purificare. Pe de altă parte, în tantra, se urmărește dinamizarea centrilor la care avem acces, cunoscându-se faptul că energia se rafinează și se mută pe centrii superiori în mod natural și firesc, fără să fie nevoie de vreo intervenție din partea noastră. Putem spune că yoga are o abordare dinamică, ușor agresivă, în timp ce tantra are o abordare naturală și non-agresivă. Yoga alege o abordare masculină, pe când tantra alege o abordare feminină. Lucrul acesta se observă cu ochiul liber: yoghinii sunt încrâncenați și încordați, pentru că yoga se bazează pe voință, pe dominarea instinctelor animalice, pe ascensiunea obținută pe baza luptei cu punctele slabe ale ființei. În tantra nu negăm nimic, nu dominăm, nu urmărim să cucerim, ci să înțelegem - iar înțelegerea nu se desfășoară doar pe plan intelectual, ci pe toate planurile. Un tantric este foarte relaxat, pentru el nu există nimic de condamnat - orice ar descoperi în el însuși, indiferent cât pare de nociv sau de degradant, el și-l acceptă și caută să înțeleagă și să se bucure de acea manifestare, nu să domine și să disciplineze.

Schema mea este una cinstită. Ea face referire doar la primii trei centri pentru că sunt singurii la care avem acces direct, cu toții - al patrulea centru, centrul inimii, este atât de puțin cunoscut omului, încât nici nu merită să-l luăm în calcul deocamdată (în conformitate cu jocul realității, la omul obișnuit, centrul 4 nu funcționează corect și funcțiile lui sunt preluate aproape în totalitate de către aparatul formator). Tu ai practicat yoga, e normal să-ți apară întrebarea asta, fiindcă în yoga ți se spune că trebuie să dinamizezi toți centrii. Problema este alta: dinamizarea centrilor de forță trebuie să meargă mână în mână cu trezirea conștiinței, cu educarea personalității și cu evidențierea esenței. Prin yoga, centrii superiori vor fi alimentați cu energie prin metode artificiale, deci în cel mai fericit caz vei dobândi o idee vagă despre ceea ce înseamnă funcționarea acestora. În tantra vorbim despre primii trei centri, știindu-se

faptul că dacă aceștia vor fi dinamizați corespunzător, energia va urca singură de pe centrul doi pe centrul trei, de pe centrul trei pe centrul patru, apoi centrul cinci și așa mai departe.

Întrebare: O relație de cuplu implică în primul rând iubirea și iubirea ține (conform sistemului yoga) de cel de-al patrulea centru de forță: anahata.

Om_de_jad: Complet greșit. Credeți-mă, iubirea este inaccesibilă omului obișnuit, indiferent cât de ciudat v-ar suna asta, este perfect adevărat - iubirea nu este posibilă atâta timp cât al patrulea centru nu funcționează. Având în vedere faptul că la omul obișnuit, aparatul formator lucrează pe post de centru patru, iubirea oamenilor va lua forma de interes, atașament, dorință și nevoie de asuprire. Evident că oamenii rafinați vor căuta să picteze frumos manifestările aparatului formator și, unii dintre ei, cei mai inteligenți, reușesc să le picteze așa de bine încât e greu să-ți dai seama că îi păcălesc pe alții și se păcălesc și pe ei înșiși - mă rog, dacă centrul patru este funcțional, vei observa cu ușurință cât de mult se mint.

Hai să nu vorbim despre centrul patru, fiindcă nu i-am înțeles, încă, pe primii trei. Prefer să vorbim despre munca de jos, aia murdară. Solul trebuie pregătit corespunzător înainte de a sădi ceva în el. Hai să ne vedem de mocirla noastră și abia după aceea să discutăm despre flori.

Oamenii au făcut mereu greșeala asta, au preferat să discute despre iubire (bine, la nivel superficial, fiindcă nici nu se putea altfel) și să evite discuțiile despre sex. În societatea noastră recentă, s-a inversat direcția: se vorbește mult despre sex (desigur, la modul anapoda și deșănțat), și prea puțin despre iubire. Ambele abordări te trimit pe căi greșite, fiindcă sexul nu trebuie separat de iubire și nici iubirea de sex. Dispunem de un singur tip de energie, care pe centrul doi se manifestă ca atracție sexuală, iar pe centrul patru se manifestă ca iubire. Atâta că avem o problemă tehnică: energia nu poate să ajungă la centrul patru până nu trece prin centrul doi. Având centrul doi blocat, poți să vorbești la infinit despre centrul patru, că n-o să se întâmple nimic.

Descrierea cuplurilor

Cuplul servitor - stăpână

Am să încep cu descrierea acestui tip de cuplu, fiindcă reprezintă cea mai răspândită formă de raportare în relație la nivel de mase și, totodată, cea mai pervertită. Acest tip de relație este pervertită, pe de o parte, din cauza excesului de energie Yin, la bărbat, pe svadhisthana, iar pe de altă parte din cauza excesului de energie Yang, pe același centru, la femeie. Voi descrie întâi modul eronat de raportare în relație, apoi pe cel corect, pentru a putea face o diferență între cele două.

Forme greșite - adorator și eroină

La bărbatul adorator, actul de adorare se manifestă cu precădere în plan erotic. Adorarea obsesivă a corpului femeii și a formelor sale, începând cu atracția față de corpul și forma feminină (voyeuristi) și ajungând până la fetișuri desprinse ușor de realitate - lucruri care țin de vestimentație (haine de piele sau de latex, pantofi cu toc exagerat de mare), de comportament (adorarea comportamentului dominant sau a unui chip cu aspect dominant, poate ușor masculinizat, excitarea la vederea unei fețe care sugerează dorința de asuprire erotică sau cruzime), de obiecte pe care femeile le folosesc în mod curent (cleptomani, transsexuali), ei bine, toate acestea indică un dezechilibru pe centrul svadhisthana, având la bază un exces de energie Yin.

Bărbatul adorator este nesigur pe el, incapabil să-și controleze comportamentul în raport cu femeile, laș și slab în fața formelor de care este dominat, o jucărie erotică gata oricând să-și arunce la gunoi toate principiile după care susține (în fața altora) că se ghidează. Bărbatul adorator se simte ca un obiect/unealtă, iar gândul că el este un obiect/unealtă, îl excită - el nu are control pe corpul și pe emoțiile sale și este gata oricând să facă tot ce i se cere, dacă recompensa ar putea fi un pantof cu toc, un fund bine conturat, un ciorap cu plasă sau un accesoriu feminin pe care el îl consideră bun de adorat.

A se reține: bărbații adoratori nu sunt niciodată atenți la femeie, ci doar la părți ale acesteia (sâni, picioare, fund, chip, păr, ochi, mâini, vestimentație). Obsesia este totdeauna legată de bucăți din femeie, vederea adoratorului fiind parțială, limitată ca zonă - este clar de

ce se întâmplă așa, excesul de energie Yin pe svadhisthana generează un comportament de acest tip, corpul și mintea intrând într-un blocaj, în încercarea de a obține energia Yang de pe centrul sexual feminin - lucru care nu se întâmplă.

Eroina, așa cum se poate desprinde din schema pe polarizări, dispune de un exces de energie Yang pe svadhisthana. Dar, spre deosebire de bărbatul adorator, care își manifestă pornirile în plan erotic - deci pe centrul doi - femeile cu exces de energie Yang încearcă să-și obțină echilibrul pe svadhisthana prin preluare de energie Yin fie de pe centrul imediat superior al partenerului (de pe centrul voinței), fie de pe centrul inferior (caz întâlnit mai rar), respectiv de pe centrul vital, muladhara.

Eroina nu este interesată de sex - sexul poate fi cel mult o unealtă cu care domină, în niciun caz un mod prin care să obțină plăcere. Dacă adoratorul vede în fiecare femeie o formă bună de adorat, formă care îl excită până la pierderea controlului (control care, oricum, este foarte limitat), ea vede în bărbat un obiect folositor pentru atingerea unor scopuri: obținerea de bunuri (bunurile ar putea fi destul de greu de obținut de către o femeie aflată într-o societate construită de bărbați), utilizarea forței bărbatului (pe post de animal de tracțiune) pentru finalizarea unor munci care necesită efort fizic mare, sau obținerea unei poziții sociale confortabile.

Comportamentul celor doi, în raport cu ceilalți oameni, aflați în afara cercului lor de atracție, este asemănător: în timp ce bărbatul adorator urăște femeile slabe de înger și maleabile, pentru simplul motiv că „nu-l excită” (și nu ratează ocazia să le jighească, să-și bată joc de ele și să le lovească de fiecare dată când are ocazia, pentru ca apoi să ridice în slăvi și să-și arate „devoțiunea” față de femeile care „subjugă bărbați”), femeia eroină este profund deranjată de bărbații puternici și greu de manipulat, considerându-i, de cele mai multe ori, „bădărani și egoiști”.

În plan social, femeia eroină este veșnic nesatisfăcută, nemulțumită de cei din jur, îngrozitor de obosită. În plan erotic este aproape zero, în relație cu partenerul vrea să domine și să-și impună voința, iar în particular (atunci când n-o vede nimeni), are tendințe ușor masochiste (în momentele rare de excitație, manifestă dorința de automutilare/autoflagelare, de care se rușinează mai apoi, simțindu-se slabă).

Iată de ce acest mod de abordare pe sistemul adorator-eroină este greșit:

În timp ce adoratorul vrea să obțină de la eroină sex (și o consideră, în mod greșit, pe aceasta, o femeie plină de erotism), ea își dorește ca el să fie o unealtă care să-i asigure stabilitate în plan fizic și social. Din păcate pentru cei doi, scopul nu este atins: el se alege, în primul rând, cu o diminuare a voinței (și-așa slabă) și prea puțin sex, iar ea obține prea puțin ajutor în plan fizic și social de la el și va fi agresată continuu de încercările „animalului-unealtă” de a obține sex.

Forme corecte - stăpâna și servitorul

Nu întâmplător au fost folosite aceste denumiri pentru descrierea tipurilor de relații. Au fost alese cuvinte cu o semnificație anume, cuvinte cu forță proprie. Dacă sunteți atenți, veți observa că numai la auzul acestor cuvinte mintea deja proiectează. În funcție de educație, fiecare va interpreta într-un mod sau altul aceste cuvinte-forță, dar e puțin probabil ca auzindu-le, să nu trezească nicio reacție în minte.

Vă spun toate astea pentru că vreau să fiți atenți la ceea ce proiectează mintea în momentul în care citiți descrierile. Va fi o experiență interesantă care vă va arăta multe lucruri despre voi. Uneori veți simți nevoia să vă revoltați în legătură cu ceea ce voi spune, alteori, poate veți simți că afirmațiile mele sunt greșite, sau, dimpotrivă, veți fi total de acord cu ele.

Indiferent care ar fi poziția pe care o adoptați vis-a-vis de afirmațiile mele, este indicat să urmăriți cu atenție reacțiile care apar la nivel mental și să nu scăpați din vedere cauza acestor reacții. Veți afla foarte multe lucruri folositoare despre voi urmărind reacțiile minții. Și acum, să trecem la descrierea cuplului „stăpână-servitor”.

Descrierile mele sigur că nu sunt complete, iar delimitarea strictă a tipurilor este făcută doar cu scopul de a le contura mai bine, nu din alt motiv. Evident că viața este variat colorată, nu în una sau două culori, iar tipurile descrise aici pot să apară ca fiind ușor ireale - v-am spus de ce.

În societatea de astăzi, multe femei cochetează în mod greșit (și veți vedea imediat de ce spun că este vorba despre un mod greșit de abordare) cu ideea de stăpână. În mod similar, noțiunea de servitor, într-o societate ca a noastră, care și-a pierdut destul de mult din vechile valori, este, de asemenea, prost înțeleasă.

Când spunem „stăpân” sau „stăpână”, automat ne gândim la o persoană autoritară, care manifestă o tendință de asuprire, nedreaptă și veșnic nemulțumită, infantilă și răutăcioasă. Servitorul, pare o ființă slabă, dependentă (financiar sau în alt fel) de stăpân sau stăpână, dornică de libertate în contextul în care poziția pe care o ocupă nu-i permite să se bucure de acest drept.

Trecând peste modul în care ați fost „ajutați” să „gândiți” așa, trecând peste întreaga politică din spatele acestei așa-zise educații și peste scopurile meschine ale acesteia, cred că ar fi o idee bună să vedeți dacă nu cumva tocmai ideile pe care le aveți despre noțiunile astea de stăpân și servitor nu sunt copilăroase și, aș adăuga eu, destul de limitate.

În schema de cupluri pe care v-o prezint, stăpâna este o femeie cu gândire coerentă și organizată. Are sentimente curate și bine conturate, riguros studiate, observate și corect integrate. Spre deosebire de unele dintre femeile societății actuale, pierdute total în peisajul

haios feminist - care, în penibilul generat de o proastă educație și o lipsă de miez interior - se consideră stăpâne (firește, ale unor bărbați slabi și leneși cu ei înșiși și cu cei din jur), stăpâna autentică este totdeauna stăpâna unui bărbat puternic.

Stăpâna reală nu se ferește și nu se sperie de puterea bărbatului pe care și-l alege, dimpotrivă, consideră acea putere o bază de plecare esențială într-o relație de creștere, ca un combustibil care folosit corect, poate propulsa relația în direcții nebănuite. Deloc agresivă și de o profunzime feminină adâncă, stăpâna reală știe că forța este specifică bărbatului - de aceea, ea se ferește să o folosească în relația cu el, având la dispoziție metode net superioare: înainte de toate înțelepciunea și mai apoi, la fel de importantă, intuiția.

Stăpâna este o femeie foarte corectă nu doar în relația cu servitorul - ea este corectă, directă și atentă la relațiile cu toate ființele cu care intră în contact. Este atentă și corectă cu animalele și plantele, cu natura în general și cu ea însăși în particular. Acordă fiecăruia cantitatea de atenție și de considerație care se impune, este totdeauna flexibilă la nivel mental și adaptată la mediul înconjurător, nu oferă niciodată mai mult decât știe că poate fi primit, nu confundă pozițiile oamenilor în raport cu ea, și nici a oamenilor, unii în raport cu ceilalți; este o femeie care muncește în primul rând cu ea însăși. Are propriul stil de viață, are gândire proprie, fiindcă niciodată nu se lasă influențată de gândirea celorlalți, are propriul univers interior bazat nu pe reverie ci pe fapte și pe experiență personală, este posesoarea unei lumi interioare bogate, a unui spațiu la care servitorul își dorește să aibă acces și din care el își dorește să facă parte.

Servitorul este un bărbat pentru care solidaritatea și loialitatea au o însemnătate foarte mare. El nu își dorește de la o femeie doar sex, sexul este pentru el o continuare firească a unei relații reușite. Servitorul este mai mereu un bărbat echilibrat și priceput, îndemânat, în majoritatea cazurilor nu foarte vorbăreț.

Curat și atent, dornic să învețe lucruri noi, se va afla în căutarea unei relații cu o femeie pentru care să simtă înainte de toate respect. În momentul în care servitorul nu mai simte respect pentru acea femeie, relația lor nu mai poate continua. Într-o astfel de relație, el caută să asimileze cât mai multe lucruri de la stăpâna lui. Va căuta în mod delicat să se facă plăcut, astfel încât aceasta să-i permită accesul la lumea ei interioară și să-i dea voie, dacă nu să participe în mod direct, măcar să se uite și să se bucure de peisaj.

Stăpâna dă totdeauna dovadă de decență, este atentă la ea, la gesturile sale, la felul în care se manifestă în relație cu cei din jur. Nu este preocupată în mod exagerat de „ceea ce gândesc ceilalți despre ea” - preocuparea ei în ceea ce privește relația cu cei din jur este minimală și echilibrată: caută să se asigure că este percepută corect și în modul în care își dorește să fie percepută (ca fiică de către părinți, ca mamă de către copil și ca iubită de către servitor).

Rețineți, vă rog, acest mic amănunt: o stăpână adevărată își dorește ca servitorul ei să o perceapă ca pe o iubită, nicidecum ca pe o stăpână. Sigur că el o va percepe ca pe o stăpână, însă ea nu dorește în mod explicit să fie văzută așa.

Stăpâna nu fuge niciodată de probleme, nu și le ascunde sub preș, nu caută sprijin moral mai mult decât este cazul, nu are prietene ușor tâmpițele care să-i dea sfaturi stupide la probleme profunde și intime. Nu se preocupă în mod exagerat de stările de apatie specific feminine, nu le dă atenție mai mult decât merită, nu se plânde că este înțeleasă insuficient și incorect. Cu toate acestea, își iubește corpul de femeie și caută să se folosească de orice prilej pentru a-și aprofunda cunoștințele despre propria feminitate și pentru a-și rafina simțirea.

Este elegantă, știe bine ce semnale emite atât corpul său, cât și conduita morală și haina pe care o poartă. Fac aici o mică paranteză: spre deosebire de femeile cu pretenții de stăpâne, care își caută totdeauna haine menite să le dea celor din jur senzația că situația este sub control, stăpâna autentică își alege hainele în funcție de ceea ce dorește să transmită, și, nu în ultimul rând, apelează la o anumită intuiție ce ține de bunul simț, intuiție care îi oferă informații despre potrivirea hainei pe care o poartă cu peisajul în care urmează să se manifeste.

O stăpână autentică înțelege cu ușurință nevoile unui bărbat, le evaluează corect, nu se dă înapoi și nu se preface surprinsă atunci când i se spune un anumit lucru. În relația cu servitorul, ea este cea care creează magie. Are grijă ca totul să fie frumos, drept și curat: de la bucătăria pe care o consideră un loc sfânt, nicidecum o închisoare și un spațiu în care este obligată „să presteze”, ea având un respect profund pentru hrană și pentru modul în care acea hrană este consumată și asimilată, până la curățenia din casă în care, nu-i așa, ea este stăpână.

A nu se uita de atmosfera din casă, de care ea se consideră responsabilă și de care are grijă, dând dovadă de tact și de îndemânare. Stăpâna propriei vieți, a vieții celor dragi și a locului unde aceștia trăiesc, ea reușește totdeauna să fie la înălțime, să aducă în jurul ei bucurie, frumusețe și bunăstare.

Este o cale greu de urmat de către o femeie, foarte dificilă, de multe ori epuizantă, dar o astfel de femeie merită din plin toată admirația și trebuie privită cu respect. Ea este o adevărată doamnă.

Pentru servitor, calea este mult mai ușoară, iar răspunderea lui este considerabil mai mică. Tot ce i se cere este să fie atent, să-și lase stăpâna să-l transforme și să participe în mod activ la transformarea sa, având încredere în faptul că ea îi vrea binele și că îl va duce în direcția corectă.

Cuplul erou - adoratoare

Forme greșite - stăpânul și servitoarea

Stăpânul are exces de energie Yang pe muladhara și carențe de energie Yin pe același centru, iar servitoarea are exces de energie Yin și carențe de energie Yang. Din acest motiv, stăpânul este un bărbat violent și dintr-o bucată, un om căruia îi place să provoace teamă.

Dacă este prost educat, va fi bădăran și își va lovi femeia oricând nu-i convine ceva (pentru el, femeia este doar un alt animal de pe lângă casa lui, la fel și copiii săi). Dependent de familia din care provine (în special dependent de mama lui, pe care o știe de cele mai multe ori de frică - confundată cu iubirea și cu respectul), el își va căuta totdeauna o femeie slabă și firavă la suflet, ușor de speriat și cu frică de durere/bătaie. Nechibzuit, reacționează totdeauna la impuls, consideră că forța fizică și banii reprezintă totul. Are mentalitate de turmă (de regulă, are o gașcă de „prieteni” din aceeași încrengătură cu a lui, prieteni cu care „bea și petrece”).

Servitoarea unui astfel de om este o femeie proastă, slabă de înger, ușor manevrabilă, lipsită de încredere în ea însăși, speriată de o lume pe care n-o înțelege și pe care nici n-are de gând să o înțeleagă. De regulă, servitoarele trăiesc într-un haos mental care se reflectă și la exterior printr-un corp dizarmonios și extrem de sensibil la boli de toate felurile.

Organele interne funcționează defectuos, privirea este ștearsă. Manifestă un comportament de loialitate cu valențe ușor morbide față de cel care o maltratează, iar în situația în care i se oferă șansa de a evolua și de a se rupe de haosul în care trăiește, fie refuză, fie abandonează totul cu ușurință după foarte puțină vreme.

Dacă este bine educat, stăpânul va fi misogin (dacă are o fire activă) sau o persoană singuratică (dacă are o fire pasivă). Va considera femeile ca fiind o specie inferioară, sau le va evita pur și simplu, susținând că este posesorul unei vieți pline de tabieturi, pe care nu crede că cineva le-ar putea tolera - deci mai bine locuiește singur.

Servitoarea unui astfel de om va fi o femeie educată (trecută prin școli), va manifesta atracție față de scene degradante și va avea înclinație către depresii prelungite. Se va opune vehement ideii de a rămâne însărcinată și de a naște. Va considera că dorește să trăiască numai și numai pentru stăpânul ei (lucru pe care nu-l va face, pentru că nu este capabilă să dăruiască).

De reținut faptul că stăpânul este un om cu o sensibilitate redusă și un libido limitat - erotismul său este aproape nul. Actul sexual cu un stăpân se reduce fie la copulație de scurtă durată (în cazul individului prost educat), fie la o „satisfacere” obținută pe căi perverse (așa-numitul sex bizar). Servitoarea, la fel, este o ființă pentru care actul sexual înseamnă asuprire - în concluzie, alege să se supună, fără a da dovadă de vreo trageră de inimă.

Forme corecte - eroul și adoratoarea

Eroul este un bărbat inteligent, drept și independent, iar adoratoarea este o femeie dotată cu sensibilitate și empatie ieșite din comun.

Problema cu acest gen de cuplu constă în faptul că, de cele mai multe ori, eroul are o dezvoltare personală incompletă. Nu este suficient să se nască erou, trebuie să muncească neconținut până în momentul în care s-a perfecționat, în așa fel încât să poată ajuta adoratoarea să se dezvolte. Marea barieră, pentru erou, este chiar propriul său orgoliu, pe care dacă nu și-l elimină, n-o să poată acționa ca unul autentic.

Nu sunt foarte multe lucruri de spus despre adoratoare, fiindcă munca ei de bază constă în dezvoltarea sensibilității și rafinarea stărilor sale empatică. Ea trebuie să se pregătească și să se mențină curată la suflet, pentru ca în clipa în care eroul o întâlnește, să poată fi pregătită să-și înceapă creșterea lângă el. Adoratoarea își oferă mintea, corpul, sufletul și tot ce îi aparține, iubitului său drag.

Eroul trebuie să-și stăpânească pornirile sexuale animalice, să învețe obligatoriu continența sau abstenența, să ofere iubire atunci când întregul lui corp dorește sex. Trebuie să-și privească adoratoarea cu respect, să înțeleagă, să-și asume și să primească frumos darul pe care aceasta i-l face, respectiv abandonul propriei ființe în mâinile lui.

Eroul este, fără excepție, un om care trăiește în spirit religios. El nu se abate de la căile drepte, caută să fie un exemplu pentru cei din jur, nu cere în mod expres să fie admirat, nu face excese, nu acționează fără să judece, nu jignește femeile, dă dovadă de tact și de înțelegere atât a firii feminine slabe, cât și a firii feminine hotărâte. Nu se simte niciodată în inferioritate în fața unei femei puternice, dimpotrivă, în discuțiile cu o astfel de femeie (de exemplu în discuțiile cu o stăpână), își oferă sprijinul și experiența personală, pentru că acea femeie să se simtă în largul ei și să se poată exprima în voie.

Cu toate acestea, apropierea dintre o stăpână și un erou se va limita la prietenie - uneori, o stăpână se poate simți atrasă fizic de un erou, dar atracția nu va funcționa niciodată invers (dinspre erou spre stăpână), la o intensitate prea mare.

Topirea orgoliului unui bărbat născut astfel, finalizată corect prin atingerea desăvârșirii ca bărbat-erou, se poate obține în două moduri: printr-o viață religioasă plină de restricții (abstinență totală, rugăciune și meditație până la atingerea stadiului de erou), sau prin slujirea unei stăpâne, în postura de discipol.

În primul caz, după obținerea stadiului de erou prin restricții, abstinență totală și meditație, bărbatul respectiv își va transforma aproape în totalitate potențialul erotic, dar cu următoarele implicații: nu va mai putea sprijini, mai târziu, dezvoltarea unei adoratoare.

În al doilea caz, eroul își va aduna tăria și curajul de a se lăsa în mâinile unei stăpâne autentice, pentru prefacere, topire și reclădire. În felul acesta, orgoliul său va fi transformat într-o adevărată bijuterie și eroul va putea ulterior să sprijine din plin dezvoltarea adoratoarei sale prin sensibilitate, atenție și înțelegere.

Stăpâna căreia eroul i se dă pe mână, va ști foarte bine că acel bărbat nu îi este servitor și că este mai degrabă un ucenic. Va fi conștientă de faptul că ea este ultima femeie pentru care el a consimțit să se lase moale ca lutul, și-l va aprecia pentru curajul pe care el l-a avut în acest proces de creștere.

Eroul este astfel: lucid, drept, puternic, tandru, curat, deschis față de el însuși și față de cei din jur, altruist, flexibil, pasional.

Cuplul copil - mamă

Forme greșite - tatăl și copilul (fiica)

Tatăl are exces de energie Yang pe manipura, iar fiica are exces de energie Yin pe același centru (centrul voinței). În comportament, bărbatul va da dovadă de un egoism ieșit din comun, iar femeia, având în vedere lipsa de energie Yang pe centrul voinței, va manifesta o atitudine lașă în fața vieții.

Tatăl este obsedat de ideea de control, este gelos, posesiv, violent, dar nu violent așa cum este stăpânul, din nesimțire sau din plăcerea de a face rău, ci din nevoia de a controla, din nevoia de a avea situația sub control. Atunci când lucrurile nu decurg în maniera dorită de el, tatăl recurge la pedepse - de la pedepse și corecții aplicate corpului fizic, până la șantaj emoțional, privare de drepturi și așa mai departe. În relație cu el însuși, tatăl este un perfecționist.

Veșnic nemulțumit de propriile performanțe și de limitele corpului fizic uman pe care îl consideră un obiect imperfect, el impune, de multe ori, celorlalți, lucruri absurde, pe care de regulă nici el nu le poate realiza. Atras de politică și de jocuri de putere, uneori de jocurile de noroc, alteori de organizații cu tentă ocultă, manifestă interes față de activități aducătoare de senzații tari.

Familist convins, își dorește ca femeia lui să fie perfectă, dacă nu din punct de vedere fizic, măcar din punctul de vedere al conduitei morale și al caracterului. În relație cu copiii săi, tatăl se va conduce după principiul „eu te-am făcut, eu te omor”, dar dacă cei pe care se bazează îl abandonează, el se simte slab și pierdut, fiindcă întreaga sa putere se trage din control, stabilitate emoțională și aparenta siguranță oferită de familie.

Fiica este incapabilă să ia decizii de una singură. Este aiurită, neserioasă în locuri unde seriozitatea se impune și aparent serioasă în probleme banale. Așteaptă totdeauna să i se spună ce să facă și cum să facă, în cele mai mici detalii.

Dacă nu are un „tată”, va găsi imediat un substituent - acesta poate fi o rudă apropiată, un șef sau ceva mai abstract: de exemplu societatea (statul), ori instituția la care ea lucrează, pot juca rolul de tată. În relație cu cei din jur, fiica este slabă și manevrabilă - dar nu ca servitoarea, care este manevrabilă prin acceptarea unor evidente, sau forțată de ceilalți - fiica este slabă și manevrabilă pentru că ea efectiv nu știe să aleagă: nu știe să-și aleagă hainele cu care să se îmbrace, nu știe să aleagă între bine și rău, între folositor și nefolositor, între libertate și dependență, între curat și murdar, între moralitate și degradare, între inteligență și prostie, între dezământ și iubire, între responsabilitate și iresponsabilitate; lista poate continua.

La nivel erotic, tatăl se aprinde ușor și se termină repede. Pentru el, actul sexual înseamnă exercitarea voinței asupra partenerului. Cu toate acestea, perversitatea relației se observă cu ușurință atunci când, în anumite ocazii, dorește o inversare de roluri, în care el să se comporte ca un copil (e posibil să facă uz de expresii precum „mami, pupi, iubi”) sau să vrea să fie controlat la nivel erotic (să fie ținut în lesă ca un câțel, să fie înhămat, biciuit, jignit), de către o persoană de sex opus sau, după caz, de către o persoană de același sex. Fata este atrasă de sistemul bazat pe pedepse, însă nu pentru că aceste pedepse ar excita-o, așa cum își închipuie tatăl; dimpotrivă, la ea este o chestiune legată fix de voință - greșește, apoi regretă și dorește să repare greșeala.

În concluzie, este de acord să facă orice pentru a nu se mai simți un gunoi, inclusiv să accepte cu ușurință tortura fizică sau psihică aplicată de către partea dominantă.

O astfel de relație nu este folositoare, fiindcă tatăl își va adânci manifestările egotice până la paranoia, iar fiica își va diminua capacitatea de a acționa și de a gândi de una singură.

Forme corecte - mama și copilul

Aici se întâmplă un lucru foarte interesant: am vorbit până acum despre cele două tipuri de relație de creștere, respectiv cuplul „stăpână - servitor” și cuplul „erou - adoratoare”. Așa cum observați, în primul caz, magia relației este creată și întreținută de femeie, în al doilea caz de către bărbat.

Când vorbim despre cuplul „mamă - copil”, magia este creată, întreținută și aprofundată de amândoi. Dacă vorbim despre munca de cuplu, mama trebuie să învețe să-și amplifice la maximum potențialul erotic, iar copilul trebuie să învețe să se stăpânească și să nu mai ia toate lucrurile în răs.

Cu alte cuvinte, mama trebuie să învețe să-și iubească propriul corp și să-și aprofundeze trăirile din timpul actului sexual, iar copilul trebuie să învețe respectul față de ceilalți, respectul față de valorile lumii în care trăim.

Mama este o ființă care consideră că trăiește pentru a procrea: îi plac enorm copiii, îi place viața și trece cu ușurință peste neajunsuri și peste defectele celorlalți. Este de părere că fiecare mai greșește, că nu trebuie să iei niciodată lucrurile în tragic - este optimistă, plină de viață, modestă, caldă și blândă.

Copilul este neastâmpărat, pus pe șotii, se avântă și gândește totdeauna „la cald” când vine vorba să ia decizii, iar dacă greșește nu trage niciodată o concluzie concretă - el spune pur și simplu „am fost dobitoc, am greșit și mi-am luat țeapă”, își recunoaște cu ușurință

greșeala, dar uită tot până a doua zi și o ia de la capăt. Nu este iresponsabil dar nici foarte responsabil față de iubita lui, nu este pretențios în legătură cu aspectul fizic al femeii cu care conviețuiește, funcționează pe principiul „te iubesc oricum ai fi, atâta timp cât ești a mea și ai grijă de mine”.

Într-un fel sau altul, cuplul „mamă - copil” se armonizează din mers, atmosfera din cadrul relației este una relaxată, fiindcă nici unul și nici celălalt nu ia lucrurile prea în serios. Pentru mamă, acest lucru este natural, dar pentru copil, lipsa de responsabilitate și ușurința cu care trece peste probleme cu adevărat profunde, este nefavorabilă unei creșteri corecte.

Mama trebuie să renunțe la ideea că este o fabrică de copii și să treacă la statutul de iubită, să-și aprofundeze trăirile erotice și să trăiască din plin extazul la nivelul corpului fizic. Copilul, trebuie să învețe înainte de toate să-și respecte partenera de viață și s-o vadă ca pe o iubită, ca pe o femeie, nu ca pe o mămică, să nu dea imediat curs dorințelor sale sexuale, puerile și de moment și să-și ajute iubita să simtă cât mai mult, să-și depășească granițele corpului fizic.

El trebuie să învețe să mângâie, să fie tandru, să știe când, cât și în ce fel să acționeze pentru a provoca plăcere. Ea trebuie să învețe să se lase mângâiată, iubită, să-i arate iubitelui cum s-o excite și s-o răsfete exact așa cum îi place - nicio grijă, el va fi foarte receptiv, numai să fie îndrumat.

Dintr-o astfel de relație, ea învață să simtă cu toată ființa că iubește și că este iubită, iar el învață să respecte viața și darurile oferite de aceasta.

*

Întrebare: Pornind de la premisa că ce se spune în respectivele texte e adevărat, întrebarea mea este dacă poate cineva să treacă de la un tip la altul. Pomenești de „exces de energie Yin pe svadhisthana,, versus „exces de energie Yang pe muladhara și carențe de energie Yin pe același centru,, în cazul bărbatului. Deci presupun că această schimbare dintr-un tip în altul este posibilă. Dacă într-adevăr așa e, m-ar interesa să-mi spuneți cum.

Om_de_jad: Se urmărește armonizarea energiei la nivelul fiecărui centru de forță, pentru că acolo unde este exces sau lipsă, apare mereu un dezechilibru. Motivul pentru care se urmărește obținerea acestei armonizări a fost explicat într-unul dintre postările anterioare, dar voi relua puțin ideea, pentru ca lucrurile să fie mai clare.

Noi nu ducem energia aproape niciodată mai sus de centrul trei. Pe planeta noastră, energia cu care putem opera este gândită fix pentru primii trei centri - e o chestiune care ține de stadiul actual de evoluție al vieții pe Pământ, putem doar să constatăm faptul că așa stau lucrurile și să ne adaptăm la situație. Fără doar și poate că în viitor, bagajul genetic cu care ne vom naște ne va oferi din start accesul la centrul patru, dar la momentul în care noi purtăm

această discuție, accesul la centrul patru se poate obține doar prin muncă bine direcționată. Munca în sine nu poate fi una obișnuită, pentru că dacă ar fi, foarte mulți oameni muncitori ar avea acces la acest centru. Când eu am scris pe Softpedia, acum câțiva ani, că omul nu are un suflet și că trebuie să muncească pentru a obține unul, multe persoane s-au supărat pe acele afirmații și au preferat să considere că n-am respect pentru oameni și că îi consider ființe inferioare, fără suflet. Nu este așa, eu doar am spus că oamenii nu au suflet fiindcă nu și-l simt și i-am invitat să facă un test de sinceritate pe ei înșiși și să spună unde au acel suflet despre care vorbesc (suflet, spirit, conștiință, sau cum mai vrei să-i spui). Ei vorbesc despre iubire, despre dăruire și despre compasiune, cu alte cuvinte despre stări care le sunt străine sau la care au acces într-un mod atât de firav încât mai bine și-ar ține gura și ar păstra pentru ei bruma aia de experiență, ca pe un lucru sfânt, în speranța că într-o zi experiențele se vor repeta și se vor aprofunda, ducând într-un final, prin acumulare, la ceva cât de cât coerent și concret. În loc să facă asta, ei vorbesc continuu despre stări extatice, despre trăiri sublime și alte lucruri de acest gen, dar în realitate fiecare știe pentru el că nu deține nimic. Mai mult decât atât, mulți dintre cei cărora le turuie gura despre stări extatice pe care nu le cunosc, aruncă cu noroi fără jenă în puținele ființe care au ridicat după puterile lor omenirea asta la care facem cu toții parte. Ca idee, elimină-i din istoria omenirii pe Iisus, pe Buddha, pe Mahomed, pe Ramakrishna, pe Krishnamurti, pe Nissargadatta Maharaj, pe Ramana Maharshi și vei rămâne cu un trecut sângeros, plin de lupte pentru putere și de tăieri de capete, cu distrugere și ură. Eu prefer varianta cu Iisus, Buddha și Mahomed, alții preferă varianta cu Mao Zedong, cu Stalin și cu Hitler.

Armonizarea energiei pe primii trei centri ne permite accesul la cel de-al patrulea, singurul prin care este posibilă iubirea - orice discuție despre iubire, atâta timp cât centrul patru nu este treaz, va fi o spoială fără rost. Uite cum stau lucrurile: energia de pe centrul vital este „procesată” în muladhara unde își schimbă frecvența și devine energie sexuală. Iată cu adevărat o minune: energia care pe centrul unu dă o stare plăcută de vitalitate, când este dinamizată și transformată în centrul muladhara, pentru ca apoi să se mute pe centrul superior, devine dintr-o dată energie erotică. Ca să vezi cât de greu se obține acest lucru, iată, omul are nevoie de 12 - 14 ani de existență pentru ca cel de-al doilea centru de forță să-și înceapă activitatea - este nevoie ca organele sexuale să ajungă la o anumită maturitate pentru ca energia să poată să-și desfășoare activitatea pe centrul doi al ființei.

Și iată că o dată cu trezirea centrului doi, multe lucruri lipsite de sens pe centrul unu, devin posibile și cu sens, acum: ochii persoanei iubite, forma corpului acesteia, mirosul, dorința de a atinge și de a poseda corpul ființei de sex opus, act finalizat cu perpetuarea speciei, ei bine, toate aceste lucruri sunt adevărate minuni - ele devin posibile doar printr-un act care nouă ni se pare banal, prin mutarea energiei vitale de pe centrul unu pe centrul doi. Iată ce ființă magică este omul, iar povestea sa merge mai departe: atunci când energia își

schimbă frecvența pe centrul doi și se mută pe centrul trei, pe centrul voinței, multe alte lucruri minunate se vor întâmpla.

Problema noastră este că din cauza educației primite, centrul doi este aproape blocat. Aș putea spune că sexul ni se întâmplă - noi nu avem respect pentru sexualitatea noastră, ne urâm pornirile erotice. Ne place să ne considerăm „ființe elevate”, prin asta înțelegându-se că facem abstracție de sex și ne stă mintea numai și numai la iubire. Ei bine, iubirea nu e posibilă până când energia nu se mută de pe centrul unu pe centrul doi, de pe doi pe trei și de acolo pe centrul patru. Un om nesatisfăcut din punct de vedere sexual, poate vorbi despre iubire mii de ani, că va spune cuvinte din buze. Tehnic vorbind, nu poți ține activ - nu poți hrăni cu energie - un centru precum centrul patru, pe baza unor poezii tembele despre „iubire”, ale unor emisiuni lacrimogene de dat ajutoare la săraci, ori citind Biblia sau Coranul.

Ce rol au tipurile de cupluri cărora le fac descrierea? Tocmai rolul de a debloca energia la nivelul centrului doi, cu scopul de a-i permite accesul la cel de-al treilea centru, apoi, cu puțin noroc, la al patrulea. Armonizarea energiei pe primii centri se poate face și prin alte metode, nu este obligatoriu să recurgi la tantra. Yoga, de exemplu, stimulează din start toți centrul de forță, nu doar pe primii trei. Jocul realității sau a patra cale, urmărește de la început dinamizarea primilor patru centri. Scopul pe a patra cale este să trezești cea de-a cincea funcție prin practica atenției cu dublă direcție. Atenția cu dublă direcție stimulează toți cei patru centri, ținta fiind manifestarea celei de-a cincea funcții (așa-zisa funcție a sufletului), care este posibilă doar la un om cu centrul patru treaz; dar reține, nu oricine e capabil să practice atenția cu dublă direcție. Ca să-ți faci o idee, pe Softpedia am scris despre Jocul Realității, au citit sute de oameni ceea ce s-a scris, iar dintre acești oameni, numai vreo zece persoane au fost interesate și au ales să meargă mai departe. Din aceste zece persoane, vreo patru au reușit să-și trezească cea de-a cincea funcție, dar asta este un caz fericit, fiindcă pe aria de religie și spiritualitate, aria unde eu am scris, intrau oameni educați, oameni deosebiți. În realitate, procentul de oameni interesați pe bune de dinamizarea centrului patru sunt extrem de puțini - din 10.000 de oameni, poate unul sau doi sunt capabili să o facă. Și să nu crezi că în yoga este mai lejer. Să luăm exemplul nostru, din România: Gregorian Bivolaru are la MISA câteva zeci de mii de adepți, care au primit tehnici de dinamizare a tuturor celor șapte centri de forță, nu doar a primilor trei. Ei bine, câți dintre acești adepți crezi că au acces la cea de-a cincea funcție? Doar câțiva.

Tantra ne spune să ne ocupăm pentru început de primii trei centri, să le oferim atenția cuvenită. Așa cum la vârsta de 12 - 14 ani, corpul tău este gata să manifeste dorința sexuală, tot așa, oferind atenția cuvenită primilor trei centri, la un moment dat, organismul va reacționa corespunzător și îți va da acces la centrul patru. Dar acest lucru se va întâmpla în

mod natural, elegant și frumos, atunci când tu ești copt și suficient de matur încât să ai acces la o nouă dimensiune a ființei.

Deci scopul pentru care eu descriu aceste tipuri de relații este deblocarea energiei la nivelul centrului doi. Vor fi descrise trei tipuri de relații: una care se referă la centrul vital, una care se referă la centrul sexual și una care se referă la centrul voinței, pentru că nu totdeauna avem o problemă cu centrul sexual - el poate că își face treaba bine, dar e posibil ca centrul vital să nu ofere suficientă energie cât să poată lucra centrul sexual cu ea (sau nu îi oferă energie la calitatea corespunzătoare). Mai e și situația în care primii doi centri funcționează bine, dar centrul trei nu poate primi ceea ce este furnizat de către centrul „de jos”.

Eu am numit aceste relații „de creștere”, fiindcă într-o astfel de relație te vei simți în largul tău, iar energia nu va stagna, „o va lua singură în sus”. Să alegem un caz: un servitor își caută o stăpână. El știe un singur lucru: „vreau o stăpână pentru care să trăiesc, vreau o femeie pentru care să muncesc, vreau o femeie dreaptă, bună la suflet, corectă cu mine, pentru care să simt respect și pe care să vreau s-o slujesc”. Să zicem că el întâlnește nu o stăpână, ci o adoratoare și pe care, dintr-un anumit motiv (pentru că noi, nu-i așa, ne pricepem bine să ne autoiluzionăm), o consideră stăpână, se căsătorește cu ea și face repede și un copil. Va ieși o adevărată harababură, fiindcă acea femeie, fiind adoratoare, gândește astfel: „vreau un bărbat puternic, un bărbat de la care să am ce să învăț, pe care să mă pot baza, căruia să-i pot da sufletul meu”. Servitorul nu are nevoie de ceea ce îi poate oferi adoratoarea. El este un bărbat puternic, dar nu își dorește să primească în mâinile sale sufletul unei adoratoare. El însuși caută o femeie pe mâna căreia să se poată lăsa, o stăpână blândă și bună care să-l modeleze. Așa că fie își va bate joc de adoratoare, considerând-o proastă și ființă degradată (dependentă), fie acea femeie îl va lăsa rece, în concluzie o va ignora complet, o va trata cu răceală. La nivel erotic, lucrurile stau încă și mai rău, dacă ne gândim la o asemenea relație: servitorul simte plăcere atunci când stăpâna îi controlează și îi dirijează atât apetitul sexual cât și corpul fizic și îl duce în direcția dorită de ea, în timp ce adoratoarea își caută un bărbat căruia să-i poată oferi în dar corpul și sufletul ei, și în fața căruia să simtă că poate dăruia.

Te întreb, acum, de ce trebuie să se întâmple lucrurile așa anapoda, ca în exemplul de mai sus, când fiecare om ar putea să-și identifice tipul, să muncească pentru el și pentru cel de lângă el, astfel încât totul să fie bun, frumos și așezat? Ni s-a făcut educația că toți suntem la fel, că toți ne dorim o relație de un anumit tip, că un bărbat și o femeie se simt atrași unul de celălalt într-un singur mod zugrăvit șmecherește de societate. Tantra este interesată de adevăr nu de politică, este interesată de relații care trezesc în tine resurse energetice nebănuite. Când un servitor își întâlnește stăpâna, când un erou își sărută adoratoarea și când o mamă își strânge copilul în brațe, ceva magic se întâmplă. Ceva ce n-ai să vezi într-o relație

„normală”, o relație acceptată de societate și bazată doar pe prietenie și afinități reciproce. Ca o concluzie, scopul nostru nu este să țopăim de pe un tip de relație pe altul, ci să identificăm tipul de relație care ni se potrivește.

Întrebare: și ce se întâmplă dacă nu sunt o stăpână/adoratoare/mamă?

Sau chiar dacă sunt, cum identific persoana complementară? Ai dat niște descrieri, dar mie mi se pare relativ greu să îți dai seama cine e cine.

Un alt obstacol ar fi ceea ce credem că avem nevoie vs ce avem nevoie. Mie mi-ar plăcea să am lângă mine un anumit gen de persoană, dar dacă stau să mă gândesc mai bine, nu aș putea avea liniște lângă genul ăla de persoană. De exemplu, să zicem că aș fi o stăpână, dar mi-ar plăcea să am un erou lângă mine căruia să îi fiu adoratoare, dar, din descrierile tale, reiese că nu ar funcționa bine relația.

Ai spus să fim atenți la termenii folosiți (stăpână, servitor etc.) și să urmărim ce reacții determină. Am observat că mintea mea tindea să caute ceea ce era mai bun. Normal, exemplele negative nu mă interesau, iar din exemplele pozitive am ales că vreau să fiu :lol: stăpână și, pentru că vreau ce e mai bun/ce sună mai bine, mi-am spus că vreau un erou. Bineînțeles, observând asta, am recitat tot și am adoptat o viziune mai realistă.

Om_de_jad: Vezi că îți răspunzi singură la întrebări. La prima vedere pare complicat să determini unde te încadrezi, dar e simplu. Tu spui așa: „am observat că mintea mea tindea să caute ceea ce era mai bun”. Amintește-ți descrierile și vezi unde te-ai încadra. Care ar putea fi, în viziunea ta, „cel mai bun”: servitorul, eroul sau copilul? Apoi singură ți-ai dat și răspunsul: ai vrea un erou, dar dintr-un anumit motiv preferi să te consideri stăpână, de aici confuzia. Problema nu e cu descrierile mele, ci cu faptul că nu-ți place poziția de adoratoare, o consideri degradantă. Dacă ai fi o stăpână, ți-ar plăcea servitorii, dar ție nu-ți plac, așa că începi să te întrebi dacă nu cumva am greșit eu pe la descrieri :)

Întrebare: Am citit descrierile tale și, pe lângă faptul că mi se pare mai mișto să fii o stăpână, mi se pare că descrierea mă prinde ceva mai bine (să zicem că sunt o stăpână în devenire) decât celelalte. Am văzut asta prin eliminare. Mama nu sunt, iar adoratoare, uite ce zici despre ea: „adoratoarea este o femeie dotată cu sensibilitate și empatie ieșite din comun”. Eu nu am așa ceva.

Despre dorința de a avea un erou, bănuiesc că e o formă de compensare, că îmi doresc o prezență puternică asemănătoare tatălui. Spun asta pentru că, de fiecare dată când am întâlnit o persoană mai puternică, gen erou, am avut cel mult niște reacții contradictorii. De asta spuneam că e o diferență între ceea ce cred că am nevoie și ceea ce am nevoie. Poate cred că am nevoie de un erou pentru că am impresia că nu pot prețui/respecta un bărbat decât dacă e

erou (ca tatăl meu), deși experiența îmi arată că nu pot comunica la nivel mai profund cu unul.

Nu îți cer să îmi rezolvi tu dilema, am făcut o completare. O să mă mai gândesc la asta.

Om_de_jad: Dar de curiozitate, te atrag bărbații-servitori? Și dacă îți plac bărbații de genul ăsta, tu ce zici, ești și în stare să fii un factor de stabilitate pentru ei?

Sau când întâlnești un astfel de bărbat îți vine să-l lovești în zonele sale moi și intime?

Cât despre faptul că n-ai fi sensibilă, eu zic să te gândești bine dacă nu cumva sensibilitatea feminină îți pare sinonimă cu naivitatea și inconștiența. Empatică nu ești tot din același motiv, nu fiindcă n-ai avea calități native în acest sens. La tine sunt blocaje care țin de educație, atâta tot. Adevărul e că nu dai mai mult de doi bani pe ideea de adoratoare, iar asta e o chestie care ține numai și numai de educație. Și să nu crezi că e așa de mișto să fii stăpână.

Androginitatea originară și marea scindare, ca parte a evoluției vieții pe Pământ

Perversiunile sexuale și cele non-sexuale. Revenirea la androginitate prin activarea centrului patru (trezirea celei de-a cincea funcții)

Aceasta va fi o discuție lungă. Ideea e că nu putem înțelege unde ne aflăm până nu pornim de la origini și nu aflăm cum s-a ajuns aici. Va fi o discuție din care nu veți înțelege mare lucru, este absolut normal și nu mă aștept să apreciați informațiile de aici la adevărata lor valoare. Nu este o discuție obișnuită, despre ceva cunoscut, nu este o discuție în care încerc să demonstrez ceva. Sursa acestor informații este una cât se poate de reală, însă nu pot dovedi acest lucru. Ca exemplu, dacă îi vorbești unui copil despre sex, nu va înțelege prea multe, nu-i poți demonstra prin nicio metodă că atracția sexuală există și este reală - în mod similar, dacă v-aș dezvălui sursa acestor informații, m-ați pune să demonstrez că este reală, iar demonstrația, pe lângă faptul că nu v-ar interesa, în mod cert n-aș putea s-o fac în așa fel încât să nu veniți iarăși cu o mie de întrebări. Minteă umană se îndoiește, este în regulă, nu intuiesc nimic special în reacțiile pe care le vor avea cei care vor citi cele scrise aici. Scopul pentru care voi scrie aceste rânduri este, pe de o parte, acela de a informa anumite ființe care chiar au nevoie de lucrurile de aici pentru a-și continua creșterea începută, iar pe de altă parte, de a confirma celor care citesc în trecut, că nu s-au înșelat cu privire la marea scindare și la influențele care au pervertit mintea umană pe parcursul evoluției, în timp.

Să spunem că demult, într-o perioadă pe care este inutil s-o localizăm în timp, chiar înainte ca planeta noastră să fie populată, „materia-conștiință” care mai târziu a luat forma plantelor și a animalelor (incluzând animalul dotat cu sine propriu, pe care îl numim astăzi om) a fost supusă unor schimbări ce impuneau o împărțire pe grupuri, hai să-i spunem „o specializare”, pentru ca dezvoltarea și perfecționarea să poată continua. Trebuie să înțelegeți că până în acel moment, „viața” era un tot-unitar, iar materia se combina cu conștiința într-un amestec omogen. Evoluția nu putea continua nici măcar o clipă în același fel - se ajunsese într-un punct critic (un semiton) în care fie totul era preluat de către o influență de pe o octavă inferioară (iar forța de anihilare ar fi preluat astfel controlul), ori se recurgea la o schimbare bruscă de direcție (un șoc energetic), în așa fel încât să se treacă pe o octavă superioară. Pentru ca lucrurile să nu fie complet distruse, era nevoie, în primul rând de independență energetică. Așadar, s-a luat următoarea „decizie”: o parte din „materia-conștiință”, cea în care

predomina cantitatea de materie în detrimentul „cantității de conștiință” se va transforma în plante, acestea având scopul de a asigura sprijinul energetic și susținerea existenței în plan fizic - pe de o parte ca hrană, pe de altă parte oferind gaze necesare vieții. Cealaltă parte din „materia-conștiință”, cea în care predomina cantitatea de conștiința în detrimentul cantității de materie, va lua, ceva mai târziu, forma animalelor. În funcție de gradul de conștiință, iau naștere, în timp, diferite tipuri de animale, mai mult sau mai puțin performante, care își vor asigura necesarul energetic pe baza consumului de hrană. Prin hrană, în cadrul Jocului Realității, ne vom referi la alimente, aer și impresii venite din „exterior/interior”. Este important de notat faptul că noi ne hrănim din noi înșine. Este o iluzie că există ființe separate din care noi ne hrănim; vă rog să luați lucrurile exact așa cum le-am spus: ne hrănim din noi înșine, ne hrănim cu noi înșine, fiindcă la origine toată biosfera se trage dintr-o singură substanță, pe care, noi, jucătorii Jocului Realității, o denumim „materia-conștiință”. Putem duce discuția chiar cu mult înainte ca materia-conștiință să apară, însă este o discuție dificilă care ține de Jnana Yoga și nu este nici locul și nici spațiul adecvat s-o purtăm. Ceea ce este important de notat, este faptul că dacă lucrurile ar fi rămas în forma prezentată mai sus, în momentul în care conștiința-materie (animalele) ar fi consumat total materia-conștiință (plantele), suportul energetic ar fi încetat și viața ar fi fost anihilată instantaneu. Așadar, era o problemă deosebit de importantă, așa că iarăși s-a luat decizia, ca atât conștiința-materie cât și materia-conștiință să se poată multiplica, să se poată înmulți, una pentru a sprijini existența celeilalte, iar cealaltă pentru a continua dezvoltarea începută. Biologia ne învață corect că înmulțirea prin diviziune a devenit inefficientă și s-a ajuns, prin perfecționare, la înmulțire sexuată, dar analiza biologică este limitată, fiindcă se concentrează doar pe aspectul fizic al problemei. Tantra se ocupă, după cum veți vedea, de aspectul subtil al împărțirii pe sexe. Haideți să studiem puțin problema.

Având în vedere tipicul forumului, noi ne vom ocupa strict de studiul împărțirii pe sexe la conștiința-materie, cu alte cuvinte, la animale (din care animalul cu Sine, numit om, face parte). Informații prețioase despre împărțirea pe sexe, la plante, dacă aveți interes și răbdare, veți găsi studiind Vedele, mai exact Atharva-Veda, din care se trage ramura medicinei tradiționale indiene, denumită Ayurveda.

Scopul pentru care a fost făcută împărțirea pe sexe are ca idee centrală eficiența: un anumit sex va fi dotat cu accesorii specializate în reproducere, iar celălalt sex va fi dotat cu instrumente specializate în cunoaștere, tatonare și dominarea mediului înconjurător. Primul sex asigură propriu-zis reproducerea, celălalt are ca scop îmbunătățirea condițiilor, neprielnice de fapt, în care reproducerea să poată fi executată în siguranță și la modul optim. Dotările celor două sexe sunt diferite, însă conștiința acestora este identică (vorba aceea, ea se trage din același material) - așadar, conștiința celor două sexe va suferi modificări diferite, va

primii impresii diferite, va avea propriile avantaje și dezavantaje, propria cunoaștere și propria experiență.

Ca să vedeți cum funcționează sistemul, voi aduce iarăși în discuție primii trei centri de forță despre care v-am vorbit până acum, respectiv centrul vital, centrul sexual și centrul voinței. Iată ce se întâmplă: corpul fraților noștri, plantele (și, după caz, corpul fraților noștri, animalele), este prelucrat în procesul digestiei și transformat în energie vitală. Partea nefolositoare, care nu poate fi transformată în energie vitală va fi eliminată din organism, iar „conștiința” aflată în materia-conștiință, este asimilată și depusă mai apoi în centrul vital (muladhara). Așa cum am spus mai sus, când ne referim la hrană, noi, jucătorii Jocului Realității, vorbim totdeauna despre alimente, aer și impresii. Cu cât aceste trei elemente sunt de o calitate mai bună, cu atât vom dobândi energie vitală de o calitate mai bună (acum vă puteți explica lesne de ce toate religiile insistă pe ideea că atunci când vă hrăniți, să consumați alimente bogate în energie vitală, sănătoase, să respirați un aer curat și, nu în ultimul rând, camera în care mâncați și starea psihică pe care o aveți în momentul în care consumați hrana să se îmbine în mod armonios) - toate lucrurile acestea au ca scop asimilarea de energie vitală de bună calitate.

Când energia vitală este suficientă, organismul se va dezvolta în modul în care știm cu toții, apoi se va ajunge la pubertate. Chiar în acel moment, organele sexuale au atins maturitatea de dezvoltare și energia este gata să se salte de pe centrul vital și să alimenteze în ritm continuu centrul sexual - este nevoie doar de un șoc de start, iar acesta vine, de regulă, din zona impresiilor (întâlnirea corpului unor ființe de sex opus prin contact vizual, tactil, olfactiv). Vă rog să fiți atenți puțin la acest punct de o importanță crucială în dezvoltarea noastră de mai târziu: energia vitală atinge ocazional centrul sexual în decursul copilăriei (până să se ajungă la pubertate), și, dacă în aceste momente, părinții (sau cei care sunt responsabili de creșterea copilului) nu acționează cum trebuie, energia fie va stagna (se va reîntoarce pe centrul vital și va rămâne blocată acolo), fie energia va fi mutată pe centrul voinței (din rușine/teamă) și se va pierde, astfel, legătura cu centrul sexual. La cei mai mulți oameni se întâmplă aceste două lucruri: fie energia rămâne blocată pe centrul vital, fie se creează un mecanism prin care energia destinată centrului sexual este mutată automat pe centrul voinței. Câțiva oameni, care dintr-un motiv sau altul nu vor nici să-și blocheze energia pe centrul vital și nici să o mute forțat pe centrul voinței, vor alege să lase energia să atingă centrul sexual, însă n-o vor putea face în mod natural - cei din exterior nu permit acest lucru, așa că încep să se ascundă. Se creează astfel un proces care pe de o parte are la bază vinovăția, iar pe de altă parte ține și de conștientizarea faptului că energia respectivă chiar este destinată centrului sexual, așadar, nu are rost să se ferească de ea. Aceștia sunt „perverșii”. În mod bizar, oamenii considerați a fi perverși sunt cu mult mai sănătoși din punct de vedere energetic decât cei pe care în general îi considerăm a fi normali. Fac

afirmația că oamenii normali din punct de vedere moral, sunt malformați din punct de vedere energetic. Ei funcționează fără centru sexual și sunt atât de prinși în acest cerc vicios încât nici nu concep că sexul ar putea fi important pentru ei. Înainte de toate, greșeala stă în faptul că energia vitală, prelucrată în muladhara pentru a fi folosită pe post de energie erotică, dacă este dusă pe centrul voinței face ravagii - frecvența de vibrație a energiei sexuale este mult inferioară în comparație cu necesitățile centrului voinței. Astfel, apare o sexualizare a centrului voinței, putem vorbi despre o voință sexualizată. Toate activitățile individului în cauză, care ar trebui să țină strict de voință, vor avea un caracter sexual. Nu dau exemple, știți cu toții la ce mă refer. La polul opus, menținerea forțată a energiei pe centrul vital va conduce la limitarea ființei și la abrutizare la nivel emoțional, tocirea calităților empatice și așa mai departe. De obicei, femeile își blochează energia la nivelul centrului vital și bărbații își mută forțat energia vitală pe centrul voinței - am spus „de obicei”, asta nu înseamnă că nu se poate și invers.

Prostia oamenilor este colosală - ei se mândresc cu faptul că nu au dorințe erotice, își ridică propriul handicap la rang de virtute. Avem, în consecință, o societate care condamnă sexul sănătos și natural, dar care îl promovează pe cel deșănțat, o societate care se gândește la sex, dar vorbește în termeni elogioși despre iubire. Călea către revenire la androginitate se va putea contura prin alimentarea cu energie și armonizarea primilor trei centri de forță, iar în final, trezirea centrului patru, centrul inimii. Abia aici, în acest centru al iubirii, se poate produce reîntâlnirea ființelor de sexe diferite, într-un punct comun acestora (conștiința). Tantra ne învață cum să luminăm această cale.

Întrebare: Ar fi interesant de știut cum am putea să accesăm această sursă.

Om_de_jad: Ar fi. Un motiv în plus să începi s-o cauți.

Întrebare: Cine ar fi putut lua decizii de o asemenea importanță, și în ce scop? Din timp în timp în evoluția lucrurilor intervine „cineva” care face modificări astfel încât teoria evoluționistă este incompletă dacă nu luăm în considerare aceste intervenții?

Om_de_jad: În textul meu, cuvântul „decizie” este între ghilimele. Nu te gândești la cai verzi pe pereți, nu este vorba despre un cineva care ia decizii pentru omenire - existența s-a orientat, la momentul respectiv, în urma unor influențe venite din exterior. Felul în care au venit influențele alea, da, ține de o decizie, dar nu e niciun nene cu barbă care a participat la o ședință, înainte să ia deciziile alea.

Întrebare: Cum ar trebui să acționeze părinții în aceste momente? Doar în educarea copiilor sau ar trebui să îi direcționeze spre ceva practic (adică să le facă rost de un/o partener/a de sex)?

Sau ar trebui să nu îi persecute dacă se masturbează?

Om_de_jad: Părinții ar trebui ca mai întâi să acționeze corect față de ei înșiși, cu mult timp înainte de a face copii. Mă refer aici la munca de sine, la cunoaștere și participare la realitate, la înțelegerea mediului înconjurător și la depășirea stadiului de animal nemulțumit și mofturos. Vorbim despre maturizare. Oamenii se comportă deplorabil cu propria lor ființă, ce să le mai ceri să fie responsabili de existența altora...

Întrebare: Sunt unii călugări care au ajuns la performanțe deosebite (vedere în trecut, viitor, în viețile și gândurile oamenilor și altele), cum au reușit să folosească în mod corect centrul sexual? Abținerea are vreun folos practic sau e doar stagnare?

Om_de_jad: În primul rând că majoritatea călugărilor sunt homosexuali și nu suportă femeile. Ia întreabă-i ce părere au despre femei, să vezi că o dau cotită: femeia are pe dracu în ea, femeia e păcătoasă, femeia e așa și pe dincolo. Vezi, așa au reușit ei să-și folosească în mod corect centrul sexual.

Spre deosebire de călugări, eu am o părere foarte bună și un respect profund pentru femei, evident, nu pentru orice femei, doar pentru unele dintre ele ;) - mai bine întreabă-mă pe mine cum am reușit să-mi folosesc corect centrul sexual, nu mă întreba cum au reușit călugării să și-l folosească în mod corect. Răspunsul e simplu: n-au reușit.

Abținerea este folositoare dacă este practică cu cap și nu ca scop în sine. Vom vorbi despre toate astea mai târziu, când vom discuta despre modalitățile prin care putem aduna energie pe centrul sexual. Toate la timpul lor, îți dau cuvântul meu că o să te plictisesc suficient la momentul potrivit.

Întrebare: Cum ne dăm seama dacă energia vitală a fost prelucrată corect de centrul sexual (adică e de calitate pentru centrul voinței)? Dispare pe moment dorința de sex? Este posibil ca centrul sexual să prelucreze mai multă energie decât normal, adică să consume energia?

Care ar fi un exemplu de activitate ce ține strict de voință dar care are caracter sexual? E vorba de obsesie sexuală?

Om_de_jad: Energia vitală este acumulată și prelucrată pe centrul unu; ea devine energie erotică atunci când își schimbă frecvența de vibrație și se mută pe centrul doi. Dorința sexuală indică faptul că omul respectiv e sănătos din punct de vedere fizic și emoțional - absența dorinței sexuale poate indica o lipsă de energie, respectiv un blocaj pe centrul vital, ori o perversiune a centrilor, atunci când centrul voinței papă surplusul de energie de pe centrul vital, iar pentru centrul sexual nu mai rămâne nimic. Este ca și când ai băga motorină într-un motor pe benzină. Combustibilul necorespunzător îți va înfunda injectoarele. Reține următorul aspect: dacă ești om în putere (13 - 55 ani) și sănătos, este FIRESC să simți dorință

sexuală. Dacă nu simți dorință sexuală, ei bine, sunt cam două variante: fie ești defect, fie ești iluminat. Crede-mă, în cele mai multe cazuri e vorba despre prima variantă. Omul sănătos la trup și la suflet manifestă dorință de împreunare cu o ființă de sex opus.

Apoi ai întrebat așa: „este posibil ca centrul sexual să prelucreze mai multă energie decât normal, adică să consume energia?”

Scopul centrilor nu este să consume ceva, ei funcționează totdeauna cu surplusul de energie de pe centrul inferior, deci temerea ta (în caz că există una), legată de faptul că centrul sexual ți-ar putea epuiza energia vitală, este nefondată.

Ai cerut un exemplu de activitate care ar trebui să țină de voință și care se manifestă prin implicarea centrului sexual. O să-ți dau două exemple din direcții diferite, nu unul: când un copil de vârstă mai mare umilește un copil mai mic, este implicată energia erotică. Un copil mai mare poate educa și impune respect unui copil mai mic folosindu-se de voință și de exemplu personal - centrul sexual n-ar trebui să aibă vreo implicare în treaba asta. Iată alt exemplu: când ajuți o ființă aflată la nevoie și te simți un om bun - iarăși vorbim despre implicarea centrului sexual, dar de data asta ți-am servit un exemplu mai fin. Gândește-te la el, e foarte interesant de studiat.

Întrebare: De exemplu când te îndrăgostești apare un sentiment chiar în zona inimii, este cumva o activitate a centrului anahata sau este doar pierdere de energie (se observă o scădere a concentrării și anumite stări asociate cu a fi îndrăgostit)? Am observat că uneori apare acel sentiment și fără referire la o persoană anume, se poate întâmpla să fie neasociat unei persoane ca și când ai fi îndrăgostit dar nu știi de cine.

Om_de_jad: Descrierea ta n-are nicio legătură cu funcționarea centrului inimii. Tu descrii acolo un proces de îndrăgostire, care se face prin implicarea aparatului formator. Aparatul formator, care funcționează pe post de funcție emoțională, îți dă o senzație în zona inimii, un fel de ceva plăcut și neplăcut în același timp (chinuitor). Nu, aceasta nu este iubire, este o aiureală provocată de aparatul formator. Cu cât ești mai masochist, cu atât o să-ți placă mai tare starea respectivă.

Reconstituirea ființei prin polarizare inversă

Rolul continenței sexuale în evoluția spirituală

Continuăm discuția, pentru a arăta cum au evoluat lucrurile în timp și care sunt posibilitățile noastre de reconstituire reală a ființei. Pentru aceasta, voi reveni la momentul marii scindări, când ființa a fost împărțită pe sexe. Spuneam în discuția precedentă că împărțirea pe sexe a fost făcută cu scop practic: partea pe care noi o numim a fi feminină s-a specializat în reproducere, iar partea pe care o numim masculină s-a specializat în dominarea mediului înconjurător și cunoaștere prin conceptualizare și raționamente. Trebuie să știți că încă de la apariția materiei-conștiință, aceasta a fost sprijinită și asistată de către forțe ale universului, care au vegheat neîncetat la apariția și dezvoltarea vieții, până când s-a ajuns la forma în care o vedem astăzi. De pildă, împărțirea pe sexe a fost făcută pentru a da posibilitatea apariției unui sine. Lucrarea (în cadrul Jocului Realității le numim influențe), aparține unor forțe din univers pe care creștinii le numesc Heruvimi, și a fost începută din ordinul Serafimilor. Iată care este, în creștinism, descrierea Heruvimilor: „Heruvimii sunt cei care fac ordine în mișcarea începută și neîncepută a universului și lumii materiale”. La momentul în care împărțirea pe sexe a fost făcută, materia-conștiință nu deținea un sine, nu avea identitate, era o masă omogenă, un fel de „substanță”. Vedeți voi, conștiința masei omogene era o conștiință globală, cum îi spunem noi, jucătorii, „o conștiință a universului, conștientă de sine”. Ceea ce numim a fi „sine”, este un dar de la îngeri, dobândit în urma lucrării Heruvimilor asupra a ceea ce urma să devină, mai târziu, viața de pe Pământ.

Iisus spune să ne iubim și veți vedea de ce ne-a îndemnat să facem asta. La vremea la care el le-a vorbit oamenilor, nici nu se putea discuta prea mult („cine are urechi de auzit, să audă”, sf. Evanghelie după Matei, cap. 13:9), nu se puteau oferi prea multe explicații, omul fiind prea necopt pentru a înțelege ceva - momentul nașterii lui Iisus a reprezentat încheierea celui de-al doilea pas important al lucrării începute de Heruvimi (primul pas a fost atins în timpul existenței lui Moise). Venirea lui Iisus, coincide cu săltarea Heruvimilor din plan fizic și predarea sinelui în mâinile oamenilor (până în acel moment, Heruvimii - și alte ființe astrale cu mai multe sau mai puține intenții onorabile - se implicau direct în viața oamenilor, învățându-i ce să facă, prin apariții în vis sau în alt mod, oamenii neavând la vremea aceea un sine) - iată de ce se spune că prin nașterea Domnului Iisus Hristos, lumea a fost mântuită. Odată cu nașterea Domnului, Heruvimii și-au încheiat influența directă asupra oamenilor, la fel și forțele demoniace, care până atunci acționau nestingherite, „porțile” către oameni fiind

deschise. Lucrarea Heruvimilor a fost încheiată complet pe undeva prin anul 1900, după care aceștia s-au retras, încheindu-și misiunea. Omenirea a fost lăsată pe propriile picioare, considerându-se că este suficient de matură să-și poată continua evoluția de una singură - de aceea, visele cu îngeri, heruvimi, serafimi, dar și posedările, au scăzut în zilele noastre ca număr și ca frecvență. Pentru că totdeauna există o forță care se opune oricărei încercări de schimbare, iată, tulburările sociale manifestate sub forma primului și celui de-al doilea război mondial, revoluția sexuală de mai târziu și căderile psihice frecvente ale omului modern pot fi considerate doar câteva exemple ale efectelor apărute în urma non-implicării Heruvimilor în viața noastră. Suntem pe propriile picioare, trebuie să decidem de unii singuri ce este bine și ce este rău, să separăm folositorul de nefolositor și așa mai departe.

Revin la discuția despre împărțirea pe sexe. Specializarea celor două părți, masculină și feminină, este evidentă; din nefericire, legătura dintre cele două părți s-a pierdut atât de tare, iar acum trăim în lumi separate și nu prea știm unii de alții. Mai mult decât atât, mintea tinde să ne mențină în zone cunoscute și ne oferă motive să rămânem separați unii de ceilalți, îndemnându-ne să considerăm că dacă ne avântăm în necunoscut, e posibil s-o pățim. Este ca și când ai merge pe un drum și ai ajunge la o bifurcație. Să zicem că te-ai diviza și o parte din tine ar lua-o pe un drum, iar altă parte pe celălalt drum. Primul drum ar trece printr-o pădure roșie, cu copaci roșii, păsări roșii, animale roșii și fructe roșii, iar al doilea drum ar trece printr-o pădure albastră, cu copaci albaştri, păsări albastre, animale albastre și fructe albastre. După o vreme, cele două drumuri se întâlnesc, fiecare parte având experiență proprie, una de culoare roșie, cealaltă de culoare albastră. Fiecare parte este convinsă de realitatea văzută și dorește s-o impună celeilalte părți. Cam asta este situația în care ne aflăm. În continuare vom discuta despre ceea ce se poate face, numai să găsim puțin timp liber să scriu.

*

Unificarea ființei, deci redobândirea androginității originare, ca o continuare firească a dezvoltării ființei și nu ca o anomalie în genul hermafroditismului, ar trebui să fie realizată prin cunoașterea și asimilarea corectă a experiențelor celeilalte părți, sau, vorbind la modul practic, prin polarizare inversă. Despre polarizare la nivel de centri am vorbit deja, voi vorbi acum despre ceea ce se presupune a fi asimilarea experiențelor trăite de ființele de sex opus. Deocamdată, voi face referire strictă la centrul doi, fiindcă blocajul general se găsește cu precădere la acest nivel.

Pe centrul doi, experiența masculină se manifestă prin atracția față de actul sexual în sine, prin dorința de a poseda o ființă de sex opus și prin trăirea plăcerii sexuale, în cele mai variate moduri cu putință. Experiența feminină, se referă la nevoia de a da naștere unei alte ființe și la comunicarea subtilă cu aceasta. Diferența majoră este următoarea: masculul își

caută împlinirea chiar în actul sexual, iar femela caută același lucru în actul creativ, finalizat prin nașterea unei alte ființe. Tantra ne spune că asimilarea experiențelor ființelor de celălalt sex trebuie făcută astfel: partea masculină trebuie să-și dezvolte capacitățile creative (pentru că de născut nu poate naște), iar partea feminină trebuie să-și cunoască, să-și dezvolte, să-și rafineze și să-și iubească latura erotică a ființei. În felul acesta, peisajul este complet, fiecare va căpăta informații din cealaltă parte. Scopul final al acestui proces, așa cum am spus mai sus, este reîntregirea prin completarea celor două aspecte ale ființei, parte masculină și parte feminină. Nu este un lucru ușor de obținut și nu poate fi făcut de oameni care nu înțeleg valoarea reală a unui demers de acest gen. În general, indolența ne face să ni se pară prea dificil, prea obositor și ușor neplăcut să dăm atenție ființelor de sex opus, nevoilor și modului de existență al acestora. E un lucru care se poate schimba, în măsura în care există interes pentru ridicarea din mocirlă.

Să ne oprim puțin atenția asupra modului în care partea masculină își poate dezvolta capacitățile creative. Pe centrul doi, în plan fizic, creativitatea se rezumă la eliminarea seminței (a spermei), cu scopul de a asigura nașterea unei alte ființe. Actul în sine are un scop practic, bine definit, ține de un gest mecanic, un ansamblu de factori care conduc, într-un final, la perpetuarea speciei. Totuși, momentele în care bărbatul își folosește sperma strict cu scopul de a însămânța femeia sunt foarte rare. De cele mai multe ori, sperma este eliminată pentru că nu poate fi ținută în organism. Tantra ne spune că sperma conține o cantitate uriașă de energie, care poate fi folosită pentru evoluția bărbatului. Sămânța, care în mod normal, dă naștere unui copil, transformată în energie și dirijată către interiorul ființei, conduce la creativitate. Practic, prin transformarea spermei în energie, cu transmutare și sublimare a acesteia, bărbatul se creează pe sine. Spuneam acum ceva vreme că tantra pentru bărbați este diferită de tantra pentru femei. Nu vom lăsa netratate aceste două aspecte și vom discuta atât despre tantra pentru bărbați, cât și despre tantra pentru femei.

*

Bun. Am ajuns într-un punct în care nu mai putem separa teoria de practică. Să sperăm că s-a săturat și S. să-mi tot facă portretul de om malefic și că acum putem vorbi despre lucruri serioase. În legătură cu heruvimii și serafimii: am văzut că mulți dintre voi au sărit ca arși pentru că am ales să folosesc exprimarea creștină - știam că o să faceți scandal, mă bucur că am avut ocazia să văd ce atitudine abordați în asemenea situații. În loc de heruvimi, puteam să le spun „forțe din univers care au modificat și organizat structura materiei pentru a ajunge în modul în care o vedem noi astăzi” și n-ar mai fi comentat nimeni nimic, dar nici n-ar mai fi fost atât de distractiv, cum a fost.

V-am făcut descrierea celor trei tipuri de relații „de creștere”, v-am făcut introducerea în ceea ce numesc eu a fi neotantra. Știți acum care ar trebui să fie mersul firesc al energiei în ființa umană și care este rolul ființelor de sex opus într-o relație. Să vedem întrebările, dar, vă rog, veniți ori cu întrebări din experiența personală, ori cu întrebări pe subiectul discutat, nu cu S.F-uri.

Continența sexuală

Se poate trăi foarte bine și fără iubire. Aerul și hrana sunt necesare pentru ca viața să poată exista, însă nu și iubirea. Ea nu este absolut necesară pentru ca viața să-și vadă de mersul ei firesc. Poți trăi foarte bine întreaga viață fără ca iubirea să îți se întâmple. Pot să fac afirmația că cei mai mulți oameni așa și trăiesc, având impresia că știu să iubească și să fie iubiți, când de fapt nu fac altceva decât să se autoiluzioneze.

În societatea noastră este rușinos să spui că nu știi să iubești. E în regulă să spui că nu știi matematică sau chimie, dar nu poți să spui că nu știi să iubești. Dincolo de o anumită vârstă, dacă spui că nu știi să iubești, te vei face, cu siguranță, de râs. Se presupune în mod eronat că toată lumea știe să iubească.

Ține minte un lucru important, poți atinge chiar și iluminarea fără să iubești. Da, poți fi iluminat fără să iubești absolut deloc, și este așa pentru că iluminarea este o necesitate. Iubirea, în schimb, este un lux pe care ți-l poți permite sau nu. Dacă nu ți-l poți permite, vei trăi o viață seacă și fără rost și nici n-o să observi asta, pentru că și ceilalți au o viață la fel de seacă precum o ai și tu; așadar, vei vedea în jurul tău aceeași nuanță de gri pe care o vezi la tine - o să îți se pară normal să duci o astfel de viață.

Când intri în contact cu un om trist și deprimat, este în regulă, pentru că dacă te compari cu el, automat tu pari ceva mai fericit. De-aia ne și înconjurăm de oameni triști, pentru că noi știm să ne evaluăm propria fericire doar în comparație cu nefericirea altora. Cu cât cei din jur sunt mai nefericiți, cu atât ne vom simți noi mai fericiți și mai stăpâni pe noi înșine. Deci, dacă avem posibilitatea să-i facem pe ceilalți nefericiți, o vom face, ca să ne putem simți mult mai fericiți decât ei.

Se întâmplă și invers, cineva să fie mai fericit decât noi. Atunci avem o problemă. Dacă cel de lângă noi este nefericit e în regulă, dar dacă este fericit, aproape că intrăm în panică. Trebuie să facem neapărat ceva să-i schimbăm starea, pentru că e greu de suportat un om care e fericit. De-aia țipăm la copii când se joacă și țopăie, de-aia încercăm să-i „educăm” și să-i facem ca noi, adică nefericiți, triști, apatici.

Uneori, natura glumește cu oamenii și trimite pe Pământ ființe care debordează de fericire. Oamenii fericiți sunt imposibil de tolerat de către mase. Un astfel de om, de exemplu, a fost Iisus Hristos - el era fericit și, culmea, îi învăța și pe ceilalți să fie fericiți. Așa ceva nu putea fi tolerat, deci au făcut tot posibilul să-l ucidă. Cum e posibil să lași în viață un om atât de viu și de fericit, când întreaga noastră societate se bazează pe mizerie și suferință? L-au ucis pe Iisus, apoi șleahța de golani ucigași, respectiv preoții și politicienii, i-au

interpretat vorbele în așa fel încât să facă oamenii și mai nefericiți. Le-au împus oamenilor tot felul de tâmpenii în numele lui Iisus, de exemplu le-au spus că el a fost ucis „pentru mântuirea noastră” - dacă le păsa așa de tare de mântuirea noastră îl lăsa să trăiască. Ce să spun, ucizi un om, apoi spui că a murit pentru mântuirea noastră. Încă se întâmplă lucruri de genul acesta în zilele noastre - preoții și politicienii întorc vorbele iluminărilor pentru a obține cât mai multă putere asupra maselor. Și nu te lăsa păcălit, crezând că preoții nu mai au influență asupra maselor. O nouă „religie”, denumită știință, prostește în continuare lumea, așa cum religia o prostea până acum câteva sute de ani. S-a făcut doar un schimb de putere din mâna preoților în mâna afaceriștilor, atâta tot. Omul a rămas la fel de credul și de stupid cum era și înainte. S-a schimbat doar stăpânul. Acum, dacă spui ceva împotriva afirmațiilor „dovedite științific”, ești imediat considerat prost. În următoarea sută de ani, probabil că o să vedem oameni uciși în numele științei. Prostia omului este enormă.

Un om tânăr este greu de stăpânit, pentru că este efervescent, viața pulsează în el. La noi, la țară, pentru a face animalele să te asculte, trebuie să le castrezi. Porcii, caii, boii, sunt castrați pentru a-i face să te asculte și pentru a-i putea îngrășa. Un cal tânăr, un mânz, este aproape imposibil de stăpânit dacă vede o iapă în călduri. Mi s-a întâmplat, în copilărie, să mă aflu într-o căruță trasă de un cal tânăr, eram împreună cu un unchi de-al meu. Pe lângă noi a trecut o altă căruță la care era înhămată o iapă. Mânzul aproape că a răsturnat căruța - o forță colosală l-a făcut să uite de orice altceva și să fie concentrat doar la acea iapă. Dar odată ce ai castrat mânzul, el va fi de acord să fie înhămat, va mânca, se va îngrășa, va fi docil.

Cu oamenii nu poți face același lucru pe care îl faci cu animalele. Chiar dacă politicienii și preoții și-ar dori să poată castra oamenii fizic, este riscant, aceștia s-ar opune și ar deveni violenți. Însă nu este nicio problemă, oamenii sunt mult mai proști decât animalele, pe ei îi poți păcăli spunându-le că le dai funcții, că le dai decorații, că devin sfinți, poți să-i păcălești mult mai ușor decât poți păcăli animalele. și se castrează singuri. Un animal n-o să renunțe niciodată la împerechere pentru a primi o funcție înaltă sau pentru un salariu mai mare. În goana lor după mărgeluțe albastre și titluri, oamenii se castrează singuri, uită să mai iubească, uită să mai fie atenți unii cu ceilalți și râd de tine dacă le spui că sunt proști și că n-au zece vieți de prăpădit.

Iar politicienii și preoții știu foarte bine cum se produce această castrare la oameni. Până la vârsta de 12 ani, corpul strânge energie vitală în centrul unu al ființei, denumit în yoga muladhara. Rareori, centrul doi, centrul sexual, este atins în această perioadă de surplusul de energie vitală, iar copilul trăiește primele sale senzații erotice, ia pentru prima dată contact cu corpul lui. În mod eronat, până la Freud se credea că dacă nu ajung la pubertate, copiii nu simt absolut nicio trăire de natură erotică. S-a dovedit că nu este așa. și ați observat ce facem? Când copilul bagă mâna în chiloți și își atinge organele sexuale, imediat devenim speriați și-i spunem: ia mâna de acolo, e căh, nu e frumos, te vede lumea!. După vârsta de 12 ani, corpul

uman devine apt pentru a putea muta energia de pe centrul vital pe cel sexual. Timp de 30 de ani, de la vârsta de 12 ani, prana (energia vitală din aer) va hrăni corpul astral. La nivel fizic se observă doar un schimb de gaze, dar la nivel subtil, aerul conține o anumită energie, denumită de yogini prana. Fiecare inspir aduce în organism o cantitate suplimentară de prana, iar corpul astral devine din ce în ce mai plin de viață - întocmai cum hrana alimentează corpul fizic. După vârsta de 42 de ani, corpul astral începe să piardă din energie; la fiecare expir, corpul își va pierde din vitalitate. Energia vitală acumulată până atunci începe să părăsească corpul, încetul cu încetul, iar moartea naturală se produce în momentul în care energia vitală a părăsit în întregime corpul. În popor se folosește expresia „și-a dat duhul” sau „și-a dat ultima suflare”.

Preoții și politicienii cunosc acest lucru. și mai știu că dacă în perioada 12 - 42 de ani, omul își trăiește și se bucură la nivel profund de propria sexualitate, energia urcă mai sus de centrul doi, atinge centrul trei. Prin asta, oamenii dobândesc voință, iar dacă atinge centrul patru, dobândesc inteligență afectivă. Ajunși în acest punct, oamenii vor deveni imposibil de manevrat - așadar, politicienii și preoții vor avea grijă de castrarea tuturor oamenilor începând de la vârste fragede. Aproape nimeni nu este lăsat să se dezvolte natural, pentru că este periculos. Oamenii ar putea deveni brusc rebeli și n-ar mai putea crede în minciunile lor. Când politicienii le-ar spune să-și riște viața pentru tot felul de prostii, oamenii ar reacționa. Niște oameni conștienți ar ști că nu au mai multe vieți la dispoziție să iubească și să fie iubiți. Nu este timp de pierdut și de făcut nazuri, nu ai timp să aștepti să apară Făt-Frumos sau Ileana Cosânzeana și să ți se dea cu totul pe tavă, fără ca tu să miști un deget, eventual să strâmbi și din nas.

Niște oameni sinceri ar ști că NU e în regulă să nu poți iubi și să nu știi cum să faci asta, s-ar îngrijora. Tu te îngrijorezi dacă ești murdar, dacă n-ai unde locui și dacă n-ai ce mânca, dar nu te îngrijorează deloc faptul că nu știi să iubești. Poate că n-ar strica să te gândești bine la lucrurile astea. A venit momentul să discutăm despre continența sexuală, calea prin care energia vitală poate fi transformată în energie mult mai rafinată, despre metodele care te pot transforma dintr-un simplu animal care doar se reproduce, într-o ființă extraordinară, cu totul și cu totul neobișnuită.

Întrebare: Nu e în regulă, dar nu știu ce să fac. Am spus și spun că iubesc, asta raportat la ceea ce recunosc ceilalți ca fiind iubire, dar dacă mă uit atent la ce simt, văd altceva: egoism, satisfacere de nevoi (și, dacă există deja cuvinte pentru asta, de ce să îi spui iubire?).

Om_de_jad: E corect să nu-i spui iubire, dar este o idee proastă să consideri că totul se reduce doar la egoism și satisfacere de nevoi. Trebuie să fii bătut în cap să crezi că iubirea este ceva închiphuit și că totul se reduce doar la descărcare fiziologică; mulți oameni (mai ales

bărbați, dar și femei), consideră că satisfacerea de nevoi este tot. Mă rog, sunt multe motive pentru care oamenii consideră că dincolo de descărcarea fiziologică nu este absolut nimic - unul dintre motivele principale este comoditatea. Dar e și multă, multă prostie.

Legat de iubire și de modul în care aceasta poate fi percepută, foarte important este exemplul de viață primit până la o vârstă fragedă. Teoretic, primul contact cu iubirea îl ai prin intermediul părinților. De aceea, este foarte important să ai niște părinți sănătoși la trup și la suflet, fiindcă ei îți pot da prima idee despre ceea ce înseamnă să fii iubit necondiționat. Să fii iubit pur și simplu, nu pentru că dai ceva la schimb. Asta o să-ți dea, pe de o parte, o liniște interioară și o anumită siguranță de sine, iar pe de altă parte o să-ți dea o idee despre faptul că da, poți iubi pe cineva fără să aștepti să primești ceva înapoi. și chestia asta cu exemplul funcționează foarte bine, pe toate planurile: tot de la părinți poți să înveți să bei până cazi sub masă, tot de la părinți poți să înveți să fii violent, tot de la părinți poți să înveți să fii neam prost, tot de la părinți poți să înveți să faci rău fără motiv și așa mai departe.

E adevărat, nu toți avem norocul să creștem în preajma unor ființe care ne iubesc necondiționat. Așa ceva se întâmplă rar, fiindcă egoismul e în floare - fiecare trage pe turta lui, trăim într-o societate de oameni disperați și nemulțumiți. Ce se poate face? Munca de conștientizare, adică exact ce facem noi aici pe forum, altfel vei trăi continuu ca un disperat și vei simți că viața îți scapă printre degete. și o să le faci rău și copiilor tăi, lipsindu-i de iubire și făcând aceleași greșeli pe care părinții le-au făcut cu tine. E cam nasoală situația, pentru că mulți dintre noi și-au deschis sufletul față de cineva la o anumită vârstă, apoi și-au luat-o în plin și s-au închis, deci vor fi foarte reticenți la ideile pe care le expun eu în general. Numai că e stupid să stai închis - e adevărat că dacă ești închis poți fi rănit mai greu, dar e tot așa de adevărat că dacă stai închis, ești deja mort.

Întrebare: Când am spus satisfacere de nevoi, nu m-am referit doar la descărcarea fiziologică, ci și la chestii de genul: suport moral, a nu te simți singur, a primi atenție, a te simți important pentru cineva etc.

Om_de_jad: Perfect de acord, nici eu m-am referit doar la descărcarea fiziologică.

Întrebare: Azi răspund altfel: da, îi iubesc, orice ar fi, orice se va întâmpla. Dacă iubirea cealaltă (care am convenit că nu e iubire) e ușor de descompus (pentru mine), asta față de părinți e problematică în sensul că n-aș putea să o definesc sau să o explic.

Om_de_jad: Este vorba despre recunoștință, nu despre iubire. Recunoștința este frumoasă, ea este posibilă acum, pentru că te-ai maturizat și ai înțeles că părinții ți-au fost aproape. Recunoștința apare în urma unui șir lung de concluzii la care ai ajuns, în timp. Într-adevăr, o simți ca pe un fel de iubire.

Întrebare: Ideea de bază e că sunt confuză și că mi-e greu să îmi dau seama la ce fel de iubire te referi tu când vorbești de centrul 4.

Om_de_jad: E greu de explicat, pentru că accesul la centru 4 are loc abia după ce energia are acces la centrul 3, centrul voinței, denumit în yoga manipura. Iubirea oamenilor este de fapt o slăbiciune a unora față de ceilalți, nici n-o poți numi iubire. Dacă vrei să știi ce fel de om preferă cineva, e suficient să-i observi slăbiciunile - o să prefere pe cineva care îl ajută să-și stimuleze și mai tare slăbiciunile pe care le are. Așa-zisele iubiri ale oamenilor nu sunt iubiri de oameni puternici, sunt iubiri de oameni slabi. Observă cum întâlnirea dintre doi oameni obișnuiți se face în punctele lor slabe, nu în punctele lor tari. De aceea, când în cadrul relației, unul dintre iubiți ia hotărârea să se schimbe și să se deziluzioneze, celălalt imediat se simte rănit. Oamenii se trag unii pe alții în jos, se trântesc unul pe celălalt prin mocirlă în numele iubirii.

Ai observat cum spun toți? M-ai dezamăgit, mă simt dezamăgit! Apoi își caută o altă ființă care să-i amăgească. Iubirea oamenilor este bazată pe vise, amăgiri, speranțe și lucruri imposibil de realizat. Există și o iubire care nu este bazată pe vise și pe speranțe, o relație de creștere din care cei implicați au doar de câștigat. În timp ce iubirea oamenilor închide, iubirea omului treaz deschide.

E foarte greu să vorbim despre iubirea în centrul 4. Hai să vorbim mai bine despre centrul doi, pe care energia fie nu-l atinge decât rar și prost, fie îl atinge continuu și la modul pervers. Pe forumul despre „jocul realității” am vorbit mereu despre centrul 3 - toate tehnicile de meditație stimulează voința individului, atenția cu dublă direcție, de exemplu, stimulează centrul 3. Eu fac afirmația că doar un om cu voință poate iubi, dar chiar și când spun „un om cu voință” s-ar putea să înțelegeți prost noțiunea. Un om cu voință nu este neapărat un om cu o personalitate puternică, n-are nicio legătură. Poți avea voință fără ca oamenii să observe asta, fără să fie necesar „să te impui”.

Tantra este cea mai eficientă când vine vorba de deblocarea energiei, numai că nu este pentru toată lumea. Tantra este complicată, nu este pentru mase. Cei mai mulți oameni fie sunt oripilați când vine vorba să discute despre sex, fie o dau în porno și banalizează totul. Tantra cere o abordare echilibrată și directă, cu scopul de a înțelege cum funcționează mașina umană. În tantra nu sexul este important ci erotismul, fiindcă acesta transformă energia vitală și energia sexuală în energie mult mai rafinată.

Am văzut că acest topic a avut peste 30 de vizualizări, deci pot presupune că în afară de Mihaela mai sunt și alți oameni prin preajmă, care dacă n-ar fi interesați, n-ar citi. Vă rog să vă faceți curaj, hai să discutăm despre orice ar putea ajuta. Nu e cazul să vă jenați. Putem să transformăm topicul ăsta într-o discuție - s-ar putea să ajute mult mai mult decât dacă scriu pagini întregi.

Întrebare: Când spui că la unii oameni energia atinge centrul 2 (swadistana) rar și prost te referi la ceea ce spuneai mai sus legat de auto-castrare? La oamenii care iau pe nemestecate ceea ce li se dă de către biserică sau politicieni și pe baza respectivelor teorii se automutilează psihologic devenind impotenți sau frigide?

Iar cei la care centrul doi este atins continuu și la modul pervers mă gândesc eu că te referi la cei care sunt prinși de trendurile sociale și de direcția dată de mass-media (tv, reviste, internet) și care nu mai văd în femei decât niște craci, buci și țâțe mobile fiindu-le imposibil să vadă omul din spatele formelor. Probabil că fără o astfel de viziune asupra celuilalt ar fi mai greu să se ajungă la tot felul de ciudățenii gen : sado-maso, Masturbate-a-thon, exhibiționism samd...

Te rog nuanțează ce înțelegi prin erotism.

Om_de_jad: Nu doar teoriile adoptate fac oamenii să devină impotenți/frigide. Întreaga noastră societate se opune oricărei manifestări erotice sănătoase și promovează, pe de altă parte, manifestările perverse. De ce se întâmplă asta? Pentru că metoda în sine, creează conflict între cei care sunt împotriva sexului și adepții pornografiei. E o metodă dibace, pentru că atâta timp cât cele două părți sunt în conflict, preoții și politicienii își pot face treaba liniștiți. Societatea va fi împărțită, astfel, în două mari categorii: una porno și alta anti-porno. Tinerii sunt educați până în perioada pubertății în ideea de a fi anti-sex. Ei nu au nici cea mai vagă idee că omul ar putea manifesta și o sexualitate naturală, firească, una care îi poate da demnitatea necesară și o creștere corectă. Neavând niciun fel de direcție și neputându-și stăpâni, pe de altă parte, pornirile firești, adoptă fie direcția porno, care duce la uzură fizică și la o tocire a simțurilor, fie își înfrâng orice pornire erotică și devin nevrotici. Din păcate, foarte rari sunt cei care reușesc să facă ceva cu viața lor și să mențină echilibrul necesar. Și pentru ca metoda să fie completă, s-a ales să se facă așa: pe de o parte, bărbaților li se dă liber la o viață porno, pe de altă parte, femeilor li se interzice (cel puțin teoretic) accesul la o astfel de viață. Bărbații, în loc să ia contact cu femei normale, vor intra în contact cu femei „ușoare”, formându-și impresia greșită că toate femeile sunt curve, iar femeile, vor avea o imagine eronată despre bărbați, considerându-i perverși, incapabili să simtă ceva și așa mai departe.

M-ai întreat ce înțeleg prin erotism. Nu prea am ce să detaliez, pentru că mă refer chiar la noțiunea din DEX: „erotism -> senzualitate -> sensibilitate senzorială”

Întrebare: Ce putem face?

Om_de_jad: Într-o primă fază, e bine să-ți fixezi niște obiective clare. Ca să îți poți stabili obiectivele, va trebui să analizezi problema la rece și să îți faci o listă cu ceea ce vrei să obții (dacă ești o fire meticuloasă, poți să-ți notezi pe o hârtie, dacă nu, îți faci listă în minte). Apoi, în funcție de ceea ce ai și ceea ce ți-ai propus, poți stabili prioritățile: fac întâi

A, apoi, când stăpânesc bine A, fac B și C. După care, dacă treaba merge în conformitate cu planul, încerc să fac și D și vedem dacă reușesc.

Deci pentru început, gândește-te bine ce anume vrei să obții, care ar fi obiectivele pe care ți le-ai propus. Chestia asta te va scăpa de multe necazuri.

În legătură cu topicul de față și discuția despre continența sexuală: orice om inteligent își dă seama că energia erotică joacă un rol de bază în ceea ce privește comportamentul oamenilor. Uite un exemplu cât se poate de concret: când un băiat cu ceafa lată și cu doi neuroni încrucișați în cap, vrea să tăvălească o fătucă, automat își schimbă comportamentul. E posibil să înceapă să cânte serenade sau să scrie poezii tandre despre cum bate el lumea. Bun, încearcă să-l faci pe băiatul cu ceafa lată să cânte serenade prin alte metode, vezi dacă îți iese.

Este știut faptul că forma femeii are un efect neobișnuit asupra bărbatului - și când spun asta, nu mă refer doar la forma corpului care te duce cu gândul la sex (sâni, fund, picioare), ci la femeie ca un tot. Chiar și băiatul cu ceafa groasă poate iubi în felul în care înțelege el, în anumite condiții. Așadar, e de notat că ceea ce nu poate face știința, Biblia sau doamna învățătoare, poate face în doi timpi și trei mișcări, o femeie pe care el o place. Ce concluzie trebuie să tragem de aici? Că până și un băiat cu ceafa lată și cu doi neuroni în cap își poate dori la un moment dat să fie mai bun, să ofere ceva, să facă un gest frumos. Probabil că nicio altă metodă n-ar da roade - oricât l-ai ruga să ofere flori și să-și aleagă cuvintele când vorbește, n-o s-o facă. Mai observăm un lucru: că după ce băiatul cu ceafa lată o tăvălește pe fătucă, vrea s-o poată folosi oricând are el chef (bine, el n-o să spună că vrea s-o folosească oricând are chef, îi va spune că ea e viața lui, că fără ea nu mai merg tramvaiele, că luna de pe cer devine tristă și așa mai departe). Cu timpul, după ce tăvălește fătuca din ce în ce mai des, interesul lui pentru ea scade. Ce concluzie tragem de aici? Păi cel puțin câteva:

1. că energia erotică are o importanță extrem de mare și că ea (energia erotică) mișcă lumea. Deci e bine să-i dăm o importanță mare, nu s-o tratăm la modul superficial.

2. că pierderea energiei erotice ne transformă în ființe egoiste, care își văd doar propriul interes (în termeni tehnici, energia vitală nu mai alimentează suficient de bine centrul doi al ființei și se manifestă cu precădere pe centrul unu, unde domnește nevoia de a domina mediul înconjurător și instinctul de supraviețuire).

3. că dacă am găsi o cale prin care să nu risipim energia aia, în timp, am înțelege ceva din ea și din felul în care se manifestă în noi și am putea s-o folosim pentru „ceva,,.

Așadar, continența sexuală este necesară, nu opțională, cel puțin în cazul persoanelor inteligente. Nu spun că cei care nu sunt adepții continenței sexuale nu sunt inteligenți - spun doar că o ființă inteligentă ar trebui să se prindă din prima ce rost are continența. Însă trebuie spus foarte clar următorul lucru: pierderea energiei erotice la fiecare act sexual este făcută totdeauna din slăbiciune. O să discutăm mai multe pe parcurs.

Și acum, pe final de post, mai vreau să mai spun ceva: am vorbit despre formă femeii, care îl poate face chiar și pe un bărbat mediocru să vrea să devină mai bun. Întrebarea care apare, este ce anume o poate face pe o femeie să-și dorească să fie mai bună. Este o întrebare dificilă, pentru că societatea noastră a prostit femeile în ultimul hal - foarte rare sunt femeile care vor să fie mai bune, de dragul unui bărbat.

Întrebare: O problemă pusă de C. și care mi se pare bine venită este legată de riscurile continenței, deoarece peste tot pe unde am citit despre continență, se vorbea despre beneficii și nici o dată nu se spunea despre riscurile unei practici greșite.

Mașina umană a fost dotată cu instinctul de reproducere și oamenii sunt înclinați natural nu înspre urcarea energiei către centrii superiori ci către perpetuarea speciei ca urmare e posibil ca făcută greșit continența să ducă la efecte nedorite. Ce înțeleg eu prin „făcută greșit” este că de fapt omul să nu practice continența ci retenția (mda, era bună o definiție a continenței ca să facem separare între un fenomen complex care include erotism, transmutare, sublimare și iubire spre deosebire de COITUS INTERRUPTUS urmat de tensiuni pe centrul doi) și care duce la zăpăceală, exacerbarea sexualității și nu la ridicarea energiei pe centrul 3.

Om_de_jad: Presupun că te referi la riscurile la care se poate expune cel care încearcă să practice continența, nu la „riscurile continenței”, așa cum ai scris - continența în sine nu prezintă niciun risc. Deci dacă ne referim la riscurile la care se poate expune cineva care încearcă să practice continența, trebuie să spun că nici acestea nu sunt majore și că, în general, se cam aplică la bărbați - femeile nu au probleme legate de aceste practici, iar continența le vine foarte la îndemână, ele având un control mare pe centrul doi, comparativ cu bărbații (problema lor este centrul unu, nu centrul doi). În cazul bărbaților, riscurile ar putea fi cele legate de retenție, însă sunt riscuri la care se expun și călugării, de exemplu, nu sunt niște riscuri majore. Pe net nu găsești informații despre riscurile practicării continenței, pentru că organismul uman este foarte bine pus la punct, și pentru că oricât te-ai strădui, continența nu se poate face cu forța. Te poți abține de la ejaculare o perioadă, să zicem 2 - 3 săptămâni, dar dacă energia nu e transformată, vei ejacula în timpul somnului. Tensiunile, zăpăceala, exacerbarea sexualității și alte lucruri expuse de tine apar în urma retenției fără transmutare și sublimare. Dacă este urmată calea corectă, toate aceste manifestări (care, e adevărat, apar în primii ani de practică) vor fi diminuate simțitor. C. întrebă mai sus de ce scriu despre iubire (din punctul lui de vedere, umplutură) în loc să scriu despre continență, cu alte cuvinte „de ce nu fac discuția mai interesantă pentru bărbați”.

Pentru toți bărbații am o veste nasoală: continența nu e posibilă fără iubire - e posibilă retenția, abținerea de la ejaculare cu sau fără orgasm, dar nu și transformarea și sublimarea energiei sexuale. Fără iubire și fără empatizare cu iubitul/iubita, vorbim doar despre abținere de la ejaculare.

Am discutat, de-a lungul timpului, cu mai multe persoane specializate (doctori) în legătură cu posibilele riscuri ale practicării continenței. Sunt păreri pro și contra, pe forumul ăsta sunt vreo doi medici, din câte știu eu - ar putea, cel puțin teoretic, să ne spună dacă retenția pe o perioadă mai lungă de timp (așa cum e în cazul călugărilor, de exemplu) ar putea duce la probleme fiziologice. Practicantul de tantra oricum nu are ca scop abținerea de la ejaculare, ci transformarea energiei sexuale.

Cunosc o serie de practicanți ai continenței după indicațiile din cursurile de yoga ale lui Gregorian Bivolaru. Nu știu exact cum se predă continența la MISA, dar cred că destul de corect după cum am văzut că sunt prezentate anumite tehnici de Kriya Yoga (de exemplu Uddhiyana Bandha, Nauli Kriya) sau gestul calului, așa-numitul Ashwini mudra. Printre altele, din câte am văzut, la MISA se insistă foarte mult pe practică - este un lucru foarte bun, dar nu și suficient - ideea e că poți face Nauli până îți tremură picioarele, transmutarea energiei sexuale are legătură în primul rând cu deblocarea anumitor canale energetice subtile prin meditație și prin anumite metode - Nauli este bun, dar insuficient, la fel de nefolositor ca și forumul meu în forma sa brută. O altă problemă pe care am văzut-o la prietenii care merg la cursurile MISA, se referă la obsesia legată de „schimbarea iubitului”. Dincolo de problemele medicale sau morale care derivă din acest demers și despre care nu vreau să vorbesc, pentru că nu știu foarte bine ce este moral și ce nu e moral ca să pot da sfaturi, rămâne problema eficienței. Practicarea continenței cu o singură persoană este mult mai eficientă - o să vedeți în postările următoare de ce spun că este așa. Schimbarea iubitului sau a iubitei poate ajuta, în cel mai fericit caz, la eliminarea anumitor inhibiții și, firește, la dobândirea anumitor exhibiții :)

Probabil că ar fi mult mai interesant să discutăm despre riscurile nep practicării continenței. Sunt mult mai numeroase și fac mult mai multe probleme.

Întrebare: Dar putem fi învățați să iubim?

Și chiar dacă ai fost sincer cu tine și ai văzut mai demult că iubirea pe care credeai că o ai pentru persoane foarte apropiate este de fapt recunoștință, sentimentul datoriei sau rezultatul condiționării „că așa trebuie”, ce se poate face?

Om_de_jad: Evident că putem fi învățați să iubim, altfel discuția nu și-ar avea rostul. Iubirea se învață, la fel cum și ura se învață. Iată, de pildă, cum se urăsc palestinienii și evreii, o astfel de ură este dobândită, nu poate fi ceva natural. Problema e că la ură suntem artiști, chiar dacă noi n-am practicat-o, au practicat-o părinții, bunicii sau străbunicii noștri, așa că e bine înfiptă în codul genetic și se manifestă fie că vrem sau că nu vrem.

Ce se poate face? Cu siguranță, incapacitatea de a manifesta iubire trebuie să ne preocupe. Problema trebuie abordată tranșant și la modul sincer, așa cum ai descris și tu, într-

o primă fază observând situațiile în care confundăm iubirea cu altceva decât este - cu alte cuvinte, să ne dăm seama „ce anume NU este iubire”.

Apoi ai nevoie de un exemplu de la care să poți porni. Aici e puțin mai complicat. Dacă ești tânără și ai noroc, poți întâlni un bărbat care să te iubească sincer. Dacă ești o tipă inteligentă, tu n-ar trebui să te folosești de faptul că el te iubește, ci ar trebui să reacționezi cu cap, învățând să te lași iubită. E o chestie din care amândoi ați avea de câștigat, dar e o discuție lungă și întortocheată despre ceea ce înseamnă să înveți să te lași iubită, nu e deloc ceva simplu și la îndemâna oricui. Situația devine și mai complicată, pentru că dacă tu te vei lăsa iubită, în prostia lui, acel bărbat s-ar putea să te calce în picioare. Dar dacă bărbatul respectiv este inteligent și n-o să te calce în picioare, atunci, putem spune că te găsești într-o relație de creștere și că poți practica tantra.

Dacă ai, să spunem, 60 de ani, va fi mai dificil să găsești un bărbat care să te iubească și cu care să poți avea o relație de creștere - la 60 de ani, energia vitală a bărbaților tinde către zero, deci centrul sexual este atins din ce în ce mai rar. Ține minte, la bărbați este iubirea legată de sex, nu la femei, așa cum se afirmă în mod complet greșit (o să dau detalii și despre chestia asta, vă rog să nu săriți la mine și să cereți lămuriri, deocamdată). În cazul acesta vei fi nevoită să-ți alegi modelul din altă parte - din religie sau trăind în preajma copiilor, comunicând cu ei, învățând de la aceștia să iubești. Din păcate, un om nu se poate apuca la 60 de ani de tantra. Există alte metode de meditație pe care un om în vârstă le poate pune în practică, dar tantra este eficientă la o cu totul altă vârstă.

Și mai e un lucru de luat în calcul: aplică metoda potrivită pentru vârsta ta. Să cauți, la 60 de ani, să cucerești bărbați e o idee la fel de proastă ca aceea de a-ți găsi refugiul doar în iubirea copiilor sau în religie (dacă ești tânără).

Întrebare: Sunt aproape sigură că soțul meu mă iubește și cred că ai dreptate (până acum nu mi-am dat seama) nu știu să mă las iubită. Ideea e că amândoi am trecut de 42 de ani, ne mai poate ajuta tantra?

Om_de_jad: Vârsta nu este problema principală aici. Tu întrebi dacă tantra vă mai poate ajuta: depinde la ce să vă ajute. Tantra nu funcționează ca o pastilă pe care o iei când te doare capul, tantra este un mod de viață care presupune, înainte de toate, o mare sensibilitate față de tot ceea ce oferă viața. Te rog să nu te gândești la tantra ca la o terapie de două săptămâni sau ca la o soluție pentru problemele pe care le ai - gândește-te la tantra, mai degrabă ca la un dans. Este adevărat că poți face terapie prin dans, dar dansul nu a fost conceput ca o formă de terapie. Înțelegi ce spun?

Deci nu vârsta este problema principală. Atâta timp cât ești interesată de soțul tău, atâta timp cât vrei să simți ceea ce simte el, să înțelegi cum funcționează un bărbat, ce este cu motorașele alea interne, care, punându-se în mișcare, îl fac să fie el, tantra poate funcționa.

Dacă îți privești soțul ca pe un mister ce trebuie pătruns, înseamnă că ai făcut deja primii pași în tantra. Toate acestea, însă, se fac în doi - dacă și el își dorește să te simtă, să înțeleagă cum funcționează o femeie, ce anume îl atrage la tine, atâta timp cât va fi sincer interesat să cunoască toate lucrurile astea despre tine până la cel mai mic detaliu, da, tantra va da roade.

Vezi tu, noi nu discutăm aici doar despre transformarea energiei sexuale, chiar dacă, la prima vedere, topicul este despre așa ceva. Energia erotică se transformă singură, în mod natural, atunci când bărbatul comunică la nivel subtil cu femeia și invers. Iubirea despre care vorbim nu este una obișnuită, nu trebuie gândită la modul „eu îl iubesc pe x”. În Tantra, cei doi iubiți înțeleg valoarea reală a comunicării și își ascut simțurile ca să poată transmite informații prețioase unul către celălalt. Pe măsură ce schimbul subtil de informații devine mai puternic, energia care în mod normal este percepută ca fiind energie sexuală, se transformă singură, iar unul dintre rezultate este iubirea - centrul patru începe să funcționeze.

În iubirea obișnuită, x iubește pe y (deși corect ar fi să spunem că x are o slăbiciune față de y) - problema e că y, de cele mai multe ori nu-l iubește pe x. Cazul cel mai fericit, în iubirea obișnuită, este atunci când x iubește pe y și y iubește pe x, numai că după o vreme, apare plictiseala. O să discutăm în curând despre modul în care apare plictiseala, de ce apare și ce se întâmplă, de fapt.

Să știi că tantra nu este pentru puștani. Nu este nici pentru pensionari, dar nici pentru adolescenți. Adolescenții trebuie să-și vadă de nebunia vârstei, pentru că așa este normal. Tantra poate fi pusă în practică doar de oamenii coți la minte și trecuți prin viață. Atâta timp cât încă ești interesat de baloane de săpun și visezi la cai verzi pe pereți, comunicarea cu iubitul/iubita îți va fi imposibil de obținut. Dacă ești bărbat și visezi cu ochii deschiși la fetișcane necoapte de 18 ani, sau ești femeie și încă visezi la Feți-Frumoși, renunță, tantra încă nu este pentru tine. Tantra cere atenție maximă, dăruire aproape totală față de iubit/iubită, ori asta nu se poate face dacă mintea îți umblă după lucruri de moment. Deci nu trebuie să-ți faci griji că ai 42 de ani. Dacă tu și soțul tău doriți să practicați tantra, puteți începe prin a nu mai abuza fizic unul de celălalt. Acesta este un lucru foarte folositor, pentru că în timp va reconstrui respectul necesar astfel încât relația voastră să se revigoreze. Deocamdată mă opresc aici.

Întrebare: și eu în ce categorie intru, la adolescenți?

Om_de_jad: Sunt pensionari cu gândire adolescentină, tot așa cum sunt și tineri cu gândire matură. Acum, ce să zic, tu știi mai bine la ce categorie te încadrezi.

Întrebare: Eu tot cochetam cu un exercițiu de dinamizare a lui anahatha și care constă în orientarea voluntară asupra zonei pieptului care era însoțită de un feeling specific și asta în timp ce mergeam pe stradă, munceam etc... Problema mea cu exercițiul ăsta era folosirea

voinței și a faptului că nu era ceva spontan. Nu mă gândeam la vreme că e normal să depun efort să antrenez ceva ce nu am de la sine.

Deschiderea față de persoana iubită eu mă gândesc că ar trebui însoțită de atitudini interioare asemănătoare, cu ce am descris mai sus, în viața de zi cu zi gen: a privi oamenii din jur cu deschidere afectivă, a manevra obiectele cu grijă și atenție, atenție și respect față de viața din jurul nostru. Îmi e greu să-mi închipui că la serviciu, ești stresat, ești nervos că liftul nu funcționează, pe câinele care vrea la plimbare, și cum îți vezi iubitul/iubita te transformi instant într-un ocean de iubire.

Om_de_jad: Moșule, lasă exercițiile de dinamizare a centrilor. În general, lasă exercițiile de orice fel, sau, dacă vrei neapărat să exersezi ceva, exersează sinceritatea. Deschiderea e posibilă când există disponibilitate, nu când se fac exerciții. Bag seamă că ție îți convine de minune chestia cu exercițiile, că astea nu implică riscuri. Sfat prietenesc: lucrează la disponibilitate.

Întrebare: Mă interesează topicul tău pentru că m-am gândit de ceva vreme la o chestie pe care nu o înțeleg, care îmi iese cu virgulă și nici nu pot explica prea bine ce e. E o ... ruptură, o lipsă. Nu am eu foarte multă experiență, dar am observat că nu știu să mă apropii de celălalt. Singura cale de a avea un anumit grad de intimitate, apropiere cu cineva, e împărțirea patului. și nu e vorba de comunicare (verbală) pentru că, cu cât vorbesc mai mult, cu atât remarc asta mai tare, chiar dacă am cădea de acord asupra tuturor subiectelor. Ceva lipsește, ceva ce nu știu dacă poate fi avut, un fel de comuniune, nu un compromis tacit sau o toleranță reciprocă.

So, aștept să mai scrii și, poate în timp, o să găsec o soluție la problema asta.

Nu știu câtă relevanță are ce scriu eu pe aici, dar încerc să fiu sinceră și să mă deschid și să mă ofer ca studiu de caz dacă e nevoie de așa ceva pentru o mai clară exemplificare a ceea ce vrei să transmiți aici.

Om_de_jad: Mihaela, noi ne știm de câțiva ani (dacă nu mă înșel, am început să scriu pe Softpedia de prin 2006, iar acum suntem deja în 2011). Eu nu sunt foarte diferit față de cum eram acum 4 sau 5 ani (mă rog, am mai dat din burtă jos, m-am făcut tătic), în schimb tu și alte câteva persoane de aici sunteți cu totul altfel decât erați acum câțiva ani. Faptul că acum ai curaj să vorbești deschis despre tine și să spui exact ce ai în minte, arată, cu siguranță, un progres remarcabil. Deschiderea reprezintă primul pas important și corect pe care îl poate face un om inteligent. Așadar, înainte să vin cu răspunsurile, vreau să spun că apreciez stilul tău direct din postul precedent, autoevaluarea echilibrată și modul în care ai prezentat lucrurile așa cum sunt ele, fără să le colorezi sau să le pictezi în vreun fel. Probabil că ție nu ți se pare mult, însă mie mi se pare că ai făcut progrese deosebite în acești ani.

Acum, răspunsul la postarea ta: ne putem apropia unii față de ceilalți exact în măsura în care ne putem apropia de noi înșine. Ia-o exact așa, te poți apropia de ceilalți exact cât te poți apropia de tine, nici mai mult nici mai puțin. Iar dacă poți să te apropii de tine total...

Momentul în care realizezi că nu te poți apropia de cei din jur fără să te apropii de tine, dovedește că ai devenit un om matur și responsabil. În caz contrar, vei fi tot timpul un cerșetor de sentimente, o ființă iresponsabilă, plină de pretenții. Uită-te în jurul tău la cum se comportă oamenii - când ei spun „te iubesc”, de fapt spun „vreau să mă iubești”. Iubirea nu poate exista la oamenii imaturi și iresponsabili. Așadar, trebuie ca apropierea de celălalt să meargă mână în mână cu apropierea față de tine, altfel nu are prea mare valoare. Fie te apropii doar de tine și atunci devii un specialist în meditații sau în rugăciune, dar un om rece, o stână de piatră, o ființă incapabilă să dăruiască, fie te apropii doar de celălalt, caz în care devii automat un cerșetor, o ființă aflată la cheremul celuilalt. Apropierea în cele două direcții, față de tine și față de celălalt este calea corectă și conduce la armonie și la încredere atât în tine, cât și în celălalt.

Ai spus așa: „singura cale de a avea un anumit grad de intimitate, apropiere cu cineva, e împărțirea patului”. Consideră-te fericită că ai acest punct în care te simți în intimitate, fiindcă multe femei nu se simt în largul lor în această situație. Ai grijă de momentele intime, păstrează-le ca pe ceva valoros, tratează-le cu maximă importanță, ajută-le să crească, nu abuza niciodată de ele. Noi avem tendința să tragem de lucrurile care ne fac să ne simțim bine, tragem de momentele intime până când acestea se subțiază și își pierd din valoare. Ca oameni conștienți, știm că profunzimea momentelor intime nu este ceva ce ține doar de ceilalți; dimpotrivă, este ceva care ține în foarte mare măsură de noi înșine. Aici, disponibilitatea joacă un rol crucial. Iată de ce: în loc să ceri de la celălalt, să ai pretenția de la el, să aștepti să creeze el acel cadru intim, poți pune tu în aplicare lucrurile pe care ți le dorești, poți contribui tu la crearea cadrului intim. Disponibilitatea, faptul că îți permiți să crezi intimitate, o să-ți dea forță, flexibilitate și vitalitate. Iar dacă și celălalt contribuie la crearea acestui cadru intim iese ceva de o forță extraordinară. Așa apare comunicarea subtilă despre care vorbeam. Aceasta este tantra, nu doar un set rigid de tehnici.

Întrebare: Așa că m-am gândit la o listă: primul obiectiv ar fi să-mi fac o prietenă, al doilea să fac sex normal cu ea, al treilea să învăț să o iubesc.

Om_de_jad: În teorie, obiectivele tale par să facă parte dintr-un plan, numai că, de multe ori, practica nu se potrivește cu teoria. Tu ești un tip visător (atât în sens bun, cât și în sens rău), așa că, probabil, în mintea ta, lucrurile sunt organizate după un fel de plan coerent: îmi fac prietenă, mă culc cu ea, apoi mă îndrăgostesc. Nu este așa, lucrurile nu sunt organizate, iar dacă visezi la o așezare naturală a lor, nu faci altceva decât să te afunzi și mai tare în rahat. În final vei deveni frustrat și te vei simți rănit.

Tu vrei ca mai întâi să-ți faci o prietenă. Ți-ai pus deja o condiție. Am senzația, din ce descrii tu, că îți dorești o relație normală. O relație normală, de lungă durată, cu o femeie, presupune o grămadă de lucruri pe care va trebui să ți le asumi și pe care să le poți duce, altfel relația respectivă te va umple de draci. Problema e că motivul pentru care tu îți dorești o relație normală este complet greșit. Tu ești un tip bine educat, îți dorești o relație pentru că așa consideri că e frumos și normal. Raul, crede-mă, e greșit. Relația de lungă durată este posibilă doar dacă ai multă experiență în relații scurte și eșuate și pe care nu mai vrei, sub nicio formă, la un moment dat, să le mai ai. Relația de lungă durată, cea normală, este posibilă abia atunci.

Apoi, spui că după ce îți faci o prietenă, vrei să faci sex normal cu ea. Asta arată faptul că poți să faci și sex anormal - poate ar trebui să iei în calcul și această posibilitate. Vezi că și sexul anormal are avantajele lui. Nu mai spun nimic, te las pe tine să descoperi, gândește-te doar că uneori preferăm Coca-Cola în loc de apă, deși apa ar fi naturală, normală. Cam la fel este și cu sexul.

Apoi, după ce îți găsești o prietenă cu care faci sex normal, vrei să înveți să o iubești. Păi e greu spre imposibil ceea ce tu ți-ai propus. Așa cum am zis și mai sus, tu ești un visător. Nu e un lucru rău, poate fi chiar ceva frumos, atâta că trebuie să știi când, cum, cât și cu cine să visezi.

Dacă aș fi în locul tău, aș acționa altfel. Aș căuta să intru într-o relație cu o femeie mult mai în vârstă. Crede-mă, nu toate femeile preferă bărbații siguri pe ei. Sunt femei în fața cărora bărbații siguri pe ei n-au nici cea mai mică șansă, pentru ele nu reprezintă niciun interes. Bărbații siguri pe ei nu le mai pot surprinde pe femeile trecute de o anumită vârstă, ele nu mai caută așa ceva, nu se mai lasă impresionate cu una cu două. O astfel de femeie apreciază mult mai mult sinceritatea unui bărbat care nu se sfiește să arate că nu se pricepe, care este dispus să învețe. Ai avea extrem de multe de învățat de la o femeie cu zece sau cincisprezece ani mai în vârstă decât tine. Ți-ar fi aproape, ai învăța ce este acela sex de calitate și ai învăța să iubești. Și, mai mult decât atât, te-ar ajuta să te definești. Ține minte un lucru, femeia este totdeauna cea care întărește și consolidează caracterul puternic al unui bărbat. Evident, așa ceva poate face doar o femeie trecută prin viață, o femeie care nu mai e interesată de jocuri de putere, care este pe picioarele ei din punct de vedere financiar. O astfel de femeie nu mai visează la Feți-Frumoși, știe cât și ce poate aștepta de la un bărbat, nu se iluzionează. Crede-mă, orice relație cu o femeie de vârsta ta va fi un dezastru. Femeile de vârsta ta nu știu să te înțeleagă, ele caută să fie înțelese, lucru care este perfect normal. Nu poți înțelege o femeie tânără și n-ai răbdarea necesară s-o înțelegi până când nu te-ai înțeles cu tine. O să fiți doi tineri care trag unul de celălalt, în speranța că pot obține ceva.

Dublu Diez: Uite, m-am tot gândit la ceea ce-ai scris aici dar și la cele câteva conversații pe care noi le-am avut.

Spui că nu ai cu cine să vorbești deschis, mai spui că fetele nu prea te vor și mai spui că ești nevoit să minți. Hai să analizăm un pic chestia asta, pentru că sigur ai început și tu să-ți găsești motive, de ce nu te vor. Că n-ai bani, că nu le minți frumos, că nu ești frumos etc. Hai să ne gândim.

Am văzut destui tipi urâți ca noaptea, care au fete mișto. Am văzut și tipi foarte săraci care au gagici mișto. Și rușinoși și proști și... De ce ar putea fi ei iubiți și tu nu? Să fie toate (aproape toate) fetele de vină, adică o treime din planetă și nu? O luăm iarăși cu statisticile.

Revenind, trebuie să spun, ca fată, că nu mă deranjează deloc la un tip că nu are pachetele de mușchi sau merțan. În principiu, m-ar determina să nu doresc un tip următoarele chestii : jegul (adică să fie nespălat), nesimțirea (cu toate formele), și lipsa de interes.

Eu nu cred că o tipă normală la cap s-ar plânge că este DORITĂ de bărbatul ei și că el vrea să facă sex cu ea, în condiția în care sexul nu înseamnă chestii care o rănesc sau dacă nu cumva lipsește. E clar că, dacă nu e, nu-ți place; ori dacă e făcut cu brutalitate și cu bătărie.

Spui că tipa îți reproșează că te gândești prea mult la sex. Eu văd două posibilități : ori e dementă la cap, ori căuta un argument pentru care te simțea nu-știu-cum (distras, egoist, dezinteresat etc)

Să fii interesat nu înseamnă să suni des și să-ți faci timp. Să fii interesat înseamnă să te implici pe tine însuși, cu dorințe, cu nevoi, cu sentimente, cu gânduri, cu tot ce ai. Ori tu implicai vreun sentiment în ce o privește?

Te-am întrebat pe messenger mai mult, dacă-ți place, dacă te atrage, dacă o vrei, dacă ceva - răspunsul a fost foarte vag. Cum ar fi putut fata aia să se lipească de tine, să se dedice, să se ofere, dacă tu nu dai nimic?

Nu poți merge într-o relație pe ideea „hai s-o facem și pe-asta, că trebe”. Pentru că partenera se simte ca un rahat :) și e firesc.

În afară de asta, nimeni nu vrea să fie mințită. Și minciuna se resimte oricum. Desigur, o mulțime de cuvinte pe care și le spun îndrăgostiții pot fi catalogate ca minciuni, fiind fabuloase și ciudățele, dar ele vin dintr-un sentiment anume și-s spuse cu o sinceritate luată nu din rațiune, ci din simțire.

O relație se așază pe o bază plină, nu pe una seacă la mijloc, R. Când te pui pe tine într-o relație, trebuie să te umpli la mijloc.

*

Om_de_jad: O să discutăm puțin despre mintea bărbatului și despre nevoia lui de a face sex, pentru că vreau să ating câteva lucruri importante. Vă rog să fiți cu toții atenți, atât femeile cât și bărbații, pentru că s-ar putea să vi se pară folositor.

Un bărbat sănătos la cap și la trup își dorește foarte des să facă sex. În primul rând că se gândește zilnic la femei (la femei în general, nu neapărat la „femeia lui”) și la actul sexual. Mintea lui este făcută în așa fel încât stă tot timpul cu gândul la „ceea ce ar putea să f**ă”). Rețineți, mă refer aici la bărbatul normal, pentru că sunt și foarte mulți bărbați anormali. Dacă ești bărbat și nu te gândești la sex măcar de două-trei ori pe zi, dacă nu-ți trece prin cap, la vederea unei femei arătoase, că ai vrea s-o tăvălești puțin, ei bine, înseamnă că undeva este o problemă - poate fi o chestie de educație, poate fi ceva care ține de autocenzură, poate fi orice, dar în mod sigur trebuie să investighezi problema, fiindcă nu ai un comportament normal. Bărbatul normal este tot timpul interesat de o femeie cu care să facă sex.

Vă rog să înțelegeți corect aceste lucruri - așa sunt construite corpul și mintea unui bărbat, eu nu spun lucrurile astea ca scuză, nu fac afirmația că e bine, rău, moral sau imoral. și nu este deloc plăcut să trăiești în modul ăsta, să fii împărțit în două, în cel care vrea să f**ă tot timpul și cel care spune că nu e bine, că nu e cazul, că nu e persoana potrivită și așa mai departe. Există o căutare continuă, practic nu poți sta decât foarte rar liniștit. Dacă sunteți bărbați și vă vine să mă contraziceți, vă rog să vă gândiți bine, dar bine de tot, de ce vă vine să mă contraziceți. Îți vine să spui „nu e bă așa, bărbații nu se gândesc tot timpul la sex” ? Gândește-te profund de ce simți revoltă când ești considerat un animal pus tot timpul pe împerechere.

Bărbații nu se gândesc la copii, se gândesc la sex. Mintea lor nu este programată să bată dincolo de actul sexual. Femeile intuiesc aceste lucruri despre bărbați și, unele dintre ele, mai proaste (pentru că nu le pot spune altfel), îi condamnă. Atâta că este o condamnare de om prost, pentru că acest comportament nu este voit, pur și simplu așa funcționează mașinăria în cazul bărbaților. Vă voi spune imediat și ce se ascunde în spatele mașinăriei, dar înainte de asta vreau să mai fac o afirmație: dacă bați la cap un bărbat, spunându-i că „este scârbos pentru că se gândește numai și numai la sex”, deja poți să consideri că l-ai pierdut. Ai pierdut aproape orice posibilitate de a comunica cu el. Se va ascunde de tine și va visa în continuare la sex sau se va condamna și își va impune să nu se mai gândească la sex - deci nici la tine. În plus, să-i spui că e porc sau că e scârbos, e ca și când el ți-ar spune ție că ești scârboasă când te afli la menstruație: același gen de abordare, specifică omului prost.

Să vedem, pentru început, ce se ascunde în spatele mecanismului: în mod greșit, noi ne închipuim că „interesul” existenței are legătură cu interesul personal. Nu este așa, existenței nu-i pasă de construcțiile noastre sociale, respectiv relații, existența este interesată de perpetuarea speciilor. Nu discut acum motivul pentru care se dorește înmulțirea tuturor

formelor de viață, cert este că la împărțirea pe sexe, bărbatului i-a fost concepută mintea în felul următor:

- i s-a dat o minte orientată excesiv către plăcere;
- i s-a dat o minte care se agață cu orice preț de „cea mai mare plăcere posibilă”, respectiv orgasmul;
- i s-a dat un orgasm care durează foarte puțin, astfel încât el să fie nevoit să se împerecheze de cât mai multe ori ca să poată simți plăcerea cât de cât;

Femeii, pe cealaltă parte, i-a fost concepută mintea în felul următor:

- i s-a dat o minte care are și alte scopuri în afara obținerii de plăcere;
- i s-a dat o minte care știe să extragă plăcerea nu doar din sex ci și din alte lucruri, fără legătură cu sexul;
- i s-a dat posibilitatea de a avea orgasm prelungit, profund și satisfăcător, astfel încât să nu fie nevoie să facă sex cât mai des, cu oricine și oricând i se oferă ocazia.

Acum, vă rog să inversați pentru cinci minute mințile și să vă puneți fiecare în postura celuilalt, și veți vedea ușor cum toată tărașenia asta nu este gândită în interesul nostru - este pur și simplu un aparat care duce la înmulțire. Pe de o parte, bărbatul o să-și împrăștie sămânța peste tot, cu orice femeie care îl primește, ca să simtă cât mai multă plăcere posibilă, pe cealaltă parte, femeia se va orienta către protejarea și creșterea copilului și va fi mai puțin interesată de obținerea plăcerii prin sex.

Cam asta voia să spună și prietenul M.S. când se încorda și se bătea cu pumnul în piept că este un luptător cu sexul, atâta că ideea de a lupta nu folosește la nimic - sexul te învinge de fiecare dată, indiferent cât l-ai urî, iar dacă reușești cumva să-l învingi, ei bine, te vei transforma într-un om cu handicap.

Trebuie abordată problema cu totul altfel, la modul inteligent: nu e cazul nici să ne încordăm mușchii, să ne facem luptători antisex (deci să ne automutilăm), nici să țipăm unii la alții pe motive de „infidelitate în cuplu”. Înainte de a acționa, e bine să înțelegi ce se întâmplă și cum anume trebuie să acționezi.

Să observăm următorul lucru: ni se face încă de mici o educație anti-plăcere. Sigur, toți știm că plăcerea ca scop în sine nu este deloc înălțătoare, că ne poate menține la stadiul de animal și că, de multe ori, plăcerea noastră poate însemna neplăcerea celor din jur. Însă eu nu despre asta vorbesc. Ni se face o educație anti-plăcere per-ansamblu, o educație în contra noțiunii de obținere a plăcerii. Astfel, ajunși la maturitate, ne opunem imediat și cu totul automat atunci când vine vorba despre ceva care ar putea să ne aducă plăcere; chiar și la auzul cuvântului „plăcere” simțim o anumită încordare. Parcă ne-ar șopti un glas în ureche că ceva nu e în regulă: „plăcerea nu e bună, plăcerea ne duce în prăpastie, plăcerea e degradantă...” dar oare chiar așa să fie? Vă rog, observați aceste lucruri chiar la voi, vedeți

cum reacționați când auziți cuvântul „plăcere” sau când vă gândiți la plăcere. Nu-i așa că apare o senzație de vinovăție? Nu vi se pare penibil?

Vedem cum unii oameni își înfrâng glasul acela interior care le spune că plăcerea este degradantă și se reped cu brațele deschise către tot felul de plăceri. În timp, ei își tocesc inteligența și cad pradă acestor plăceri. Alți oameni (majoritatea), refuză instinctiv plăcerea, din frică.

Atitudinea noastră față de plăcere este incorectă: aproape că privim plăcerea în aceeași manieră în care privim neplăcerea. Privim plăcerea ca pe o povară apăsătoare, ca pe ceva profund greșit și care trebuie să se termine cât mai rapid, ca pe o cale spre pierzanie. Chiar așa să fie? Să fie plăcerea în sine ceva rău, ceva de care trebuie să ne ferim, sau există un mod inteligent de abordare a plăcerii? Putem avea o atitudine corectă vis-a-vis de plăcere, astfel încât să folosim plăcerea nu ca pe un scop în sine, ci ca pe o metodă naturală prin care să putem progresa?

Mă refer aici la orice fel de plăcere, nu la o plăcere anume. Observă cum te porți atunci când ceva îți provoacă plăcere, cum te simți vinovat, cum te ascunzi să nu te vadă nimeni că te bucuri de acea plăcere. Toți oamenii fac așa, nu numai tu, pentru că toți au fost învățați că plăcerea îi ține pe loc și că îi trage în jos, toți au fost educați că plăcerea nu este pentru ei, că n-o merită și că oricum ar fi, ea nu valorează doi bani. Din păcate, nu plăcerea este cea care ne trage în jos, ci lipsa de inteligență.

Oamenii au interzis plăcerea din teamă. Teama principală stă în faptul că în plăcere, dincolo de un anumit prag, te poți pierde. De aceea, plăcerea constituie o atracție inimaginabilă și e de înțeles de ce oamenii au interzis-o. Ceea ce nu se spune, e că în plăcerea intensă există o cantitate uriașă de energie, care dacă nu se pierde, poate fi transformată și folosită în alte scopuri. Tantra nu se sperie de această energie uriașă, dimpotrivă, ne învață cum să ne folosim de plăcere pentru a avea acces la cantitatea imensă de energie care se află în ea. În Tantra învățăm să ne bucurăm de plăcere într-un mod inteligent, învățăm cum s-o aprofundăm și cum să simțim plăcerea, însă scopul nu este obținerea de plăcere, ci înțelegerea acesteia.

Vă rog să vă gândiți, încercați să vedeți cum reacționați chiar voi când vine vorba despre plăcere.

În continuare, două link-uri despre forma corpului uman:

<http://www.videojug.com/film/how-to-draw-a-mans-body>

<http://www.videojug.com/film/how-to-draw-a-womans-body>

Întrebare: Eu îmi ofer plăcere când nu mă simt bine (ceva bun de mâncat, ceva frumos de îmbrăcat, un film bun sau lucruri asemănătoare) sau când nu am realizat ce am vrut. În rest, nu cred că plăcerea e ceea ce caut, ci un fel de stare de satisfacție completă, în sensul că,

chiar dacă îmi lipsește sau doresc ceva, să nu sufăr din cauza asta. Și am unele momente de claritate în care simt că nu îmi lipsește nimic. Orice tip de plăcere poate fi transformată?

Om_de_jad: Nu transformăm plăcerea, ci energia. Dispunem de un singur tip de energie, dar ea poate căpăta valențe diferite. Pe primul centru, de exemplu, ea apare ca fiind energie vitală, pe centrul doi o percepem ca fiind energie erotică, iar pe centrul trei ca fiind voință. Energia, însă, este aceeași, doar că se manifestă diferit pe fiecare centru în parte. Plăcerea erotică este doar jocul cu energia pe centrul al doilea, punctul culminant fiind orgasmul. Am spus și la munte de ce este atât de importantă cunoașterea orgasmului în tantra. Motivul este următorul: nu putem scăpa de erotismul barbar fără să-l înțelegem. În caz contrar, ne putem preface că îl ignorăm, însă rezultatul va fi exact pe dos, respectiv o atracție și mai mare față de sex. Așadar, tantra este interesată foarte mult de fenomenul acesta al orgasmului, însă scopul tantrei nu este orgasmul, ci studierea lui. Și nu este deloc un lucru simplu să studiezi orgasmul - o atitudine prea științifică față de acesta strică atmosfera erotică și poezia relației. O atitudine lipsită de respect și de interes real, duce la tocirea sentimentelor.

Autoerotismul

Întrebare: Un subiect vechi de când lumea, normal în natură, stigmatizat de societate și biserică, considerat ca un fenomen normal în anumite limite de către psihologie, autoerotismul sau masturbarea este o practică pe care a încercat-o orice om într-un anumit moment al vieții. Deși ceva banal el trezește diverse feelinguri în ființa umană de la satisfacție și împlinire la vinovăție și frustrare. Cum este văzut autoerotismul în tantra și în ce limite este normal?

Om_de_jad: Tantra nu condamnă niciun fel de practică sexuală, atâta timp cât aceasta îmbogățește trăirea celui care o aplică și dacă îndeplinește următoarele două condiții: nu îngrădește libertatea și integritatea fizică/morală a altora și nu devine un scop în sine. Cu alte cuvinte, atâta timp cât masturbarea este folosită pentru a-ți îmbogăți trăirea erotică (deci ca o joacă, împreună cu iubitul/iubita), sau dacă ești singur o perioadă lungă de timp și nu există nicio șansă să-ți întâlnești iubitul/iubita (inclusiv dacă ești puștan și n-ai încotro), totul este ok. Dar dacă masturbarea devine un scop în sine și este preferată raportului sexual obișnuit, da, vorbim despre o problemă și trebuie studiată serios.

Întrebare: trezește diverse feelinguri în ființa umană de la satisfacție și împlinire

Om_de_jad: Satisfacție și împlinire? Mai gândește-te....

Întrebare: Poi cum nu oferă satisfacție ? În ce situații omul apelează la autoerotism? Din punct de vedere al masculului sunt următoarele situații : lipsa unei femei, plictiseala, stres, depresie. Dacă luăm ultimele 3 clar că rezultatul va fi unul de satisfacție și împlinire. Acuma nu vorbim de actorii de filme porno sau de cei care prestează pe sex-chat. În afară de această categorie cred că orice om normal se masturbează pentru plăcere. Desigur mai este și masturbarea la vârste fragede prin care copilul învață să se cunoască, descoperă o lume nouă.

Om_de_jad: I-aș spune descărcare, nu satisfacție. „Împlinire” mi se pare un termen cu atât mai nepotrivit, poate ușurare ar fi ceva mai corect.

Hai să vedem:

1. Lipsa unei femei - asta depinde ce înseamnă. Dacă ești în deșert și nu există nicio posibilitate să iei contact cu vreo femeie, da, se cheamă „lipsa unei femei” - ori dacă ești diform sau copil. Dacă femeia lipsește pentru că ți-e lene s-o cauți sau ți-e lene să te faci plăcut, nu mai e același lucru.

2. Plictiseală. Trebuie văzută legătura dintre plictiseală și nevoia de plăcere.

3. stres/depresie - la fel ca la punctul 2.

Întrebare: Eh, le-am experimentat pe toate 3

- din lipsă de femeie (nu e cazul de ceva vreme)
- când iubita nu era disponibilă (nu avea chef, era la ciclu, o durea capul)
- de plictiseală ... plictiseala aduce o apăsare uneori greu de suportat și e destul de aiurea să-i zici iubitei.. auzi dragă , mă plictisesc, hai să mă faci una mică :)
- stres/depresie ... o metodă la îndemână de a alunga tensiunile (pe moment).

Ar mai fi un aspect pe care nu l-am pus în discuție : pozele erotice și filmele porno. Nu știu cum e în cazul femeilor dar nu cred să am un amic cu computer și care să nu aibă poze cu femei goale și/sau filme porno. Astea îs pentru bărbați ca și ciocolata pentru femei. Interesant este că poți intra într-un fel de ciclu ciudat: nu mai știi cum și de ce, dar la fel ca și câinele lui Pavlov, în condiții parcă similare, ajungi să deschizi folderul cu pozele. Ar fi interesant de văzut ce mecanisme apar aici.

Dacă stau să mă gândesc bine direcția este atingerea plăcerii într-un mod rapid și fără efort. Același mecanism îl găsim și la cei care se ascund de probleme/stresuri după : alcool, mâncare, droguri, țigări, muncă etc....

Dublu Diez: „auzi dragă, mă plictisesc, hai să mă faci una mică”

Măh, dar dacă tot te plictisești, nu poți să-ți faci de treabă convingând-o și căutând-o-n coarne nițel, până se decide să ți-o dea pentru una mică, așa, de plăcere?

Tre' să fie așa, brusc, „auzi, hai”?

Și, nu, serios acum, chiar întreb asta. Se duce farmecul dacă nu e atunci, pe moment?

Eu merg pe ideea (presupun) că nicio femeie care te iubește nu este strict împotriva. Dar zisă la modul ăla, e cam ciudat. S-ar putea să fie la femei defecțiunea, nu zic, că se uită la cum ai spus (ceea ce e o idioțenie), dar e vorba de atmosfera generată, așa. E o minciună dulce, în fond. Dar rămâne întrebarea : se duce farmecul? Minciuna aceea dulce are valoare doar când există o încărcătură de un anumit tip și nu și atunci când efectiv vrei să faci o partidă?

Întrebare: Ho frăție, că erau observații puse la studiu, cu timpul lucrurile se schimbă, dar asta nu înseamnă că nu au fost de actualitate la un anumit moment în timp. Anumite comportamente sexuale țin de faze diferite ale dezvoltării psihice.

Chiar, la femei cum este cu autoerotismul? Este ceva spontan, e lipsa bărbaților, ce împinge femeia către explorarea propriilor energii?

Dublu Diez: Ușor, mă, că nu mă grăbeam :) Întrebam și eu, ca să-nțeleg. Eu n-am observații din astea strategice cu liniuță de la capăt.

Nu mă luam de tine. Încercam să aflu cum funcționează. Aș fi vrut să-mi explici.

E bine de știut (de către o femeie) cum funcționează asta, fiindcă așa poți pricepe în ce fel poți să fii de folos :)

Om_de_jad: Discuția este veche: ea consideră că el nu-i dă suficientă atenție, iar el consideră că ea nu face sex suficient de mult. Până la urmă, problema se învârtete în jurul nevoii și a seducției. Ca regulă generală, e bine ca atunci când sunt probleme în cuplu, să se întrebe fiecare pentru el unde greșește și dacă poate schimba ceva în bine. Din păcate, ne preocupă să scoatem în evidență greșelile celuilalt și să ne considerăm ființe imaculate. Când există probleme în cuplu, este puțin probabil ca acestea să fie generate de o singură persoană. Sigur că în anumite situații, greșeala unuia poate fi mai mare decât a celuilalt. Aflându-mă cumva în poziția de ghid, sau dracu mai știe ce-oi fi, sunt nevoit să indic locul unde se greșește și cine greșește mai mult într-o anumită situație. Este de-a dreptul aberant să vă gândiți chiar și măcar pentru o clipă că aș putea ține partea cuiva. Dacă zic ceva de femei, n-aș dori să fiu considerat misogin. La fel, dacă zic ceva de bărbați, unii pot considera că țin cu femeile. Ceea ce urmăresc eu prin acest forum este să repar acolo unde alții au stricat și strică în mod constant, apoi îi învață și pe alții să strice, pentru ca în final să vină și să vândă așa-zise soluții.

Cu referire strictă la subiectul topicului: pe bărbat, fizicul îl împinge să dorească sex. V-am mai spus și la munte de ce este diferența asta așa de mare între bărbat și femeie: femeia pierde din energia erotică la menstruație, iar bărbatul o pierde prin ejaculare, dar se reface rapid, având centrul unu suficient de puternic dezvoltat. Acum, vorbesc cu voi, bărbații: femeile simt nevoia de sex așa cum o simțim noi după ce ejaculăm, să zicem, de două ori. După ce ai ejaculat de două ori, la a treia rundă de sex, dacă ai avea de ales între mai multe femei, ai începe să faci nazuri: să arate bine, să fie așa și pe dincolo. Fiind niște animale, ca și bărbații, femeile își calculează la rece raporturile sexuale, nefiind presate de energia erotică. Exact pe dos față de bărbați, care gândesc cu ceea ce au între picioare în loc să-și folosească mintea. Singurele momente în care o femeie se simte, hai să-i spunem, cum se simte un bărbat când este „încărcat”, cam 30%, sunt așa: primul, după ce i-a trecut menstruația (sau, în cazuri mai rare, chiar în timpul menstruației) și în timpul ovulației. În rest, partidele de sex ale femeilor sunt calculate. Nu spun că e rău sau bine, dar atâta timp cât centrul patru nu este activ, vei trăi ca un animal care raționează, atâta tot.

Bun. În principiu, bărbații nu-și doresc să facă atât de mult sex. Sexualitatea lor e mai mult o obișnuință mentală întreținută de societate, mai nou de către mass-media. Dacă bărbații ar face sex atunci când vrea corpul și nu mintea, și dacă bărbații și-ar mai sălta curul de pe scaun, și-ar mai sparge și ei un lemn de foc, frecvența partidelor de sex ar scădea drastic. Spun asta pentru că am trăit-o pe propria-mi piele, și nu sunt singurul. Educația noastră de masculi este una păguboasă și proastă. Noi avem impresia că femeile sunt ca noi,

puse tot timpul pe făcut sex - fals, nu au energie să facă așa ceva și păcăleala nu poate ține la infinit; dacă vezi în subtil, este cât se poate de clară această situație, femeile sunt cu energia la minim. Cele mai multe femei simt și știu în sinea lor că sunt niște ființe cu energia vitală aproape de minim, de-aia și încearcă tot felul de trucuri prin care să pară vitale - un machiaj șmecheros, o spoială care să le facă să pară mai pline de viață. Exact ca în situația în care tu, ca mascul, scoți bicepsii la înaintare și lanțul de aur, să pari puternic.

Ce vreau eu să zic, apoi mă bag în pat, e următorul lucru: tu vrei sex, ai o nevoie pe care ea n-o are în acel moment. Pe ea o interesează să fii drăguț, s-o faci să se simtă importantă și dorită, așa cum s-a simțit prima dată când te-a cunoscut. Ție nu îți arde de vrăjit femeii, corpul te presează. Ea pur și simplu nu are chef, dar dacă îți spune că nu are chef, tu o să te duci la altele care au. Așa că îți va spune că nu ții la ea, că n-o iubești și că nu mai ești cum erai cândva. Uită să menționeze că nici ea nu mai e cum era atunci, ca să aibă pretenția să fie sedusă cu aceeași intensitate. Ea nu mai poartă rochia aia elegantă, ci pijama cu ursuleți, și-a pierdut complet simțul umorului, e acră și mofturoasă, dar are pretenția ca tu să fii ca în prima zi. Iar tu ești băut, puți a usturoi și transpirație și te presează fizicul să faci sex. E un peisaj dezolant? Probabil că e, dar este nivelul de interes la care sunt dispuși oamenii să participe. Noapte bună!

Întreabă un bărbat

Întrebare: Cum se face că de cele mai multe ori când un bărbat iubește, el devine dependent de cea de lângă el? (cu excepțiile de rigoare)

Om-de_jad: Întrebarea ta este greșită, pentru că iubirea ține de centrul patru. La oamenii obișnuiți, centrul patru nu funcționează decât în rare momente și pentru foarte puțin timp - munca centrului patru e preluată de aparatul formator (am vorbit pe Jocul Realității despre aparatul formator și despre centrul de greutate, pe „izvorul de jad”). Un om care iubește nu va deveni dependent, în schimb, un om care folosește aparatul formator pentru a „iubi”, da, poate deveni dependent. Deci întrebarea corectă ar fi „de ce aparatul formator folosit pe post de centru 4 duce la dependență”, dar asta deja este o discuție care ține de Jocul Realității și pe care am putea s-o purtăm acolo, firește, dacă aș mai fi user pe acel forum. Cum nu mai sunt... mă rog, putem purta discuția asta pe privat, dacă ești într-adevăr interesată de un răspuns.

Întrebare: Credeți că se explică „fiziologic” prin faptul că bărbatul are un libido mai crescut decât femeia și, astfel, rămâne la latitudinea ei când și dacă e disponibilă pentru sex?

Om_de_jad: Aici sunt mai multe erori. Nu totdeauna bărbatul are un libido mai crescut decât femeia, sunt multe cazuri în care este invers. În plus, nu rămâne mereu la latitudinea femeii când și dacă este disponibilă pentru sex - depinde de cuplu, depinde de relația dintre cei doi. Hai să-ți relatez doar o mică porțiune dintr-o discuție banală pe care am avut-o cu cineva, acum 6 - 7 luni. Tipul îmi povestea despre o relație pe care a avut-o cu câțiva ani în urmă. Și spunea cam așa: „mă, pe asta îmi plăcea s-o forțez înainte s-o f**”. Efectiv îmi plăcea s-o oblig să și-o pună cu mine - păi ce mama dracului, asta stătea la mine acasă, mânca din banii mei, trebuia să dea și ea ceva la schimb...” - să nu crezi că individul în cauză era un dobitoc cu patru clase, ai rămâne efectiv surprinsă dacă l-ai cunoaște. Poate chiar ai avea o părere bună despre el.

Și în final, nu, dependența în relația de cuplu nu este pur fiziologică, este mai degrabă psihologică. Iarăși fac trimitere la topicul despre dependența psihologică, discuția pe care am purtat-o cu toții acum vreo doi ani, dacă nu mă înșel. Găsești acolo multe lucruri interesante despre dependență - nu strică să recitești, s-ar putea să privești lucrurile cu alți ochi acum.

Întrebare: Eu am observat chestia asta din puținele mele experiențe și la alții și mi se pare sufocant și nesănătos.

Om_de_jad: Întregul sistem pe care se formează cuplurile este unul sufocant și nesănătos. Abrambureala după care se face alegerea iubitului/iubitei, intervenția prietenilor/cunoștințelor în relație ori a rudelor unora sau ale altora, combinate (în unele cazuri) cu intervenția lui „taica popa”, a președintelui de C.A.P. sau a mai știu eu cui, lipsa de autocunoaștere, rușinea, proasta educație și nesimțirea fac vrașițe orice fel de relație. Aproape nimeni nu vine cu un sistem coerent prin care să-ți poți crea o relație de creștere, nu pentru că n-ar fi nimeni care să știe ce trebuie făcut, darăștia care știu cum stau lucrurile, mulți dintre ei, își văd de viața lor, știind că oricum n-o să rețineți mai nimic din ceea ce vi se spune, și-o să faceți tot cum vă taie pe voi capul, iar când o s-o dați în bară, o să vă mirați cum de s-a ajuns acolo.

Întrebă o femeie

Întrebare: Este considerată masturbarea perversiune?

Om_de_jad: Pe tine te interesează dacă masturbarea este considerată o perversiune sau dacă masturbarea chiar este o perversiune? Pentru că o practică sau alta poate fi considerată sau nu perversiune în funcție de societatea la care faci referire. Deci repet, care este întrebarea? Întrebarea este dacă societatea occidentală consideră masturbarea ca fiind o perversiune? E simplu să afli un răspuns, îi întrebi pe cei responsabili cu bunul mers al societății, în speță preoții sau statul (legea). Societatea occidentală spune că masturbarea e ilegală doar în spații publice, fiind permisă în intimitate; preoții spun că e imorală/de neacceptat. O altă societate, de pildă cea islamică, va fi mai mult sau mai puțin de acord cu masturbarea.

Dar poate întrebarea ta e dacă masturbarea este sau nu în sine o perversiune. Aici lucrurile se complică puțin, pentru că va trebui să definești întâi ce înțelegi prin perversiune. Perversiunea/perversitatea se referă, în general, la ceva anormal/nefiresc, dar dacă te gândești puțin la sex, vei constata că el există pentru procreare, nu pentru plăcere. Așadar, orice formă de sex, care nu are ca scop procrearea, poate fi considerată ca fiind ceva anormal/nefiresc, deci perversiune. Un alt exemplu de perversiune (tot prin prisma acestor idei) ar fi sărutul. Sărutul pasional nu este altceva decât o simulare a actului sexual. Toată lumea îl practică, însă puțini se gândesc la sărut ca la o perversiune. E greu de spus de ce sexul oral e considerat de mulți oameni a fi perversiune, în timp ce sărutul este considerat normal. Iarăși este o chestie de interpretare și ține de societate.

Mai sunt niște lucruri de zis, sunt curios să văd care e întrebarea ta, de fapt... mai exact, ce anume e neclar.

*

Având în vedere aceste aspecte, înainte de a porni orice fel de discuție, pe acest forum, trebuie să avem în vedere următoarele:

1. întrebarea să fie formulată clar, la obiect, să lase cât mai puțin posibil loc de interpretare. Exprimarea literară este mai puțin importantă, comparativ cu formularea clară a întrebării. Asta încerca să-ți spună și *Dublu Diez*. De cele mai multe ori, o întrebare cinstită, clară, la modul „băi oameni buni, cum se face aia, de ce e aia așa și nu așa,, este mult mai folositoare decât o formulare alambicată. E adevărat, eu m-am legat de greșelile de ortografie

ale unora, din următorul motiv: nu poți să dezbați probleme existențiale și să îți impui în fața altora „punctul de vedere”, având o gândire de doi lei și fiind agramat. Spiritualitatea presupune, printre altele, o călătorie dincolo de limbajul obișnuit, trecerea de la limbajul uzual la un limbaj aparte, mai puțin cunoscut. Se va presupune, așadar, că stăpânești cât de cât limbajul, dacă tot vrei să treci dincolo de el. Din momentul în care ai stăpânit limbajul, trebuie să faci tot posibilul să simplifici lucrurile, să simplifici exprimarea, limbajul nemaifiind un scop în sine, ci doar un mijloc prin care poți comunica altora ceva.

2. trebuie să iei în calcul ce faci cu rezultatul discuției și, pe cât posibil, să-l expui și celorlalți, pentru că urmează să porți o discuție cu ei. În discuțiile obișnuite dintre oameni deștepți, există o concurență, cei implicați dorind să arate cât sunt ei de deștepți. Nefiind cazul aici, scopul discuției trebuie expus dinainte, ca să se știe clar de ce are loc acea discuție. Dau un exemplu: vreau să știu cum se masturbează femeile. Trebuie să spun clar ce anume vreau să știu despre chestia asta și să spun „mă interesează acest lucru, pentru ca după ce îl aflu, o să-mi folosească la aia”. De ce spun asta? Pentru că e posibil ca scopul pentru care tu pui o întrebare să fie greșit. Dacă este așa, trebuie umblat atât la întrebare, cât și la scopul pe care ți l-ai propus. Tot ce facem noi, aici, pe forum, este muncă de îndreptare. Rolul meu, aici, e să vă indic, într-o primă fază, ce consider eu că este îndreptarea, apoi, în timp, să începeți să lucrați singuri, descoperind, voi înșivă, dacă ceea ce v-am spus este pe bune drept sau nu. De pildă, pe acest forum, sunt oameni care știu foarte clar în ce direcție se îndreaptă. Pentru ei, calea nu este o chestie teoretică - e ceva cât se poate de concret.

Continența

Despre conflicte

O să începem cu studiul conflictelor dintre bărbați și femei, ca să urmăm o ordine firească a celor discutate până acum. Observăm cu ușurință conflictele care apar între bărbați și femei, dar nu cunoaștem rădăcina acestor conflicte. Lumea discută pe tema asta de mii de ani, bărbații își țin partea, femeile la fel - peste tot, multă prostie și discuții inutile purtate de oameni care cunosc doar o mică părțică dintr-un întreg și încearcă să-i forțeze pe ceilalți să accepte punctul lor limitat de vedere.

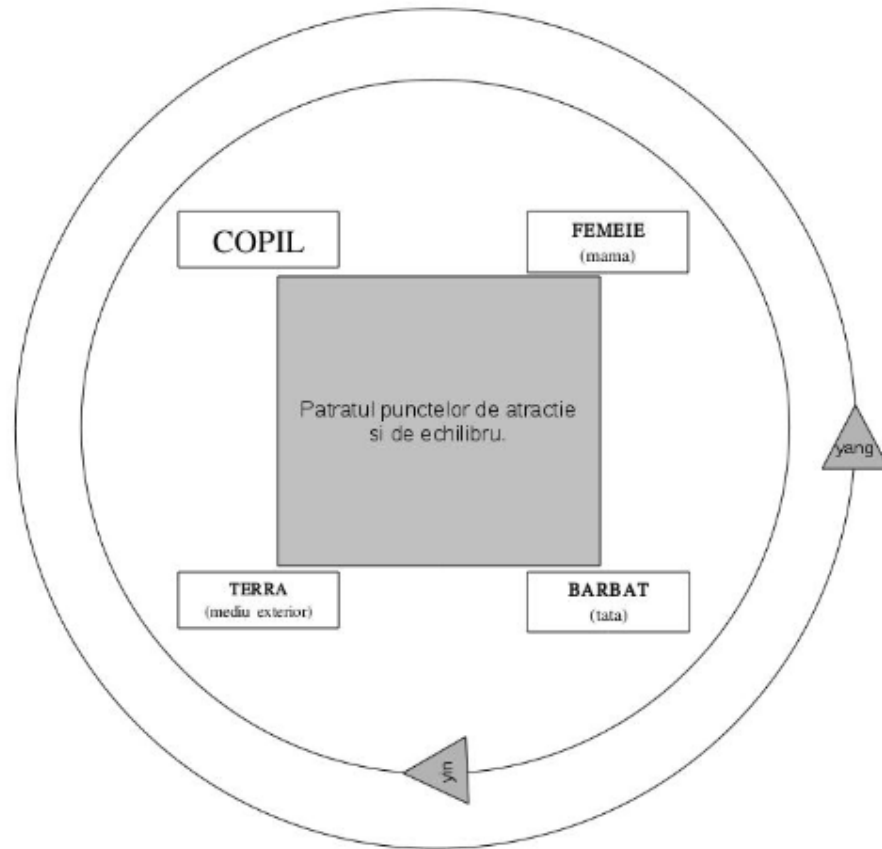
Țin să vă atrag atenția asupra faptului că informațiile pe care le veți primi în continuare au caracter confidențial. Vă rog să nu discutați cu nimeni despre asta și să căutați pe cât posibil să evitați implicarea în discuții pe această temă cu cei care au ca unic scop menținerea conflictelor și a micilor războaie inutile.

O să fie o discuție lungă, fiindcă subiectul are importanță deosebită. Odată înțeleasă această schemă, veți putea scăpa definitiv de o mare parte dintre conflictele pe care le aveți cu cei de lângă voi. Vă rog să rețineți: cuplul tantric nu poate exista atâta timp cât între iubit și iubită există conflicte - în cadrul cuplului tantric nu există războaie, există doar studiu de sine.

Despre ce este vorba, de fapt... femeile acuză bărbații că nu le dau suficientă atenție, că sunt insensibili și că sunt interesați doar de sex. La rândul lor, bărbații acuză femeile că nu au suficientă dorință de sex, că după ce se implică într-o relație, apetitul lor scade simțitor, că după nașterea unui copil, acestea manifestă din ce în ce mai rar atracție față de sex și așa mai departe. Cam toate conflictele pornesc de aici, având tot felul de ramificații: femeile acuză bărbații că sunt tot timpul cu ochii după femei, după agățat, că nu se implică suficient în relație, iar ei le acuză pe ele că sunt reci sau rele. Se ajunge, mai ales în cazul oamenilor limitați din punct de vedere intelectual, la acuze grave de genul „bărbații sunt așa, femeile sunt așa”, fără să se ia deloc în calcul faptul că oamenii sunt, totuși, diferiți și că nu se poate generaliza.

Noi aici nu putem discuta despre „cine are dreptate” în povestea asta, pentru simplul motiv că nimeni nu are dreptate. Veți vedea și de ce nici nu poate avea nimeni dreptate când își acuză iubitul/iubita și de ce este absurdă și neconstructivă discuția în felul acesta.

Vă prezint următoarea schemă, formată dintr-un pătrat pe colțurile căruia vom nota copilul, femeia, bărbatul și mediul nostru de dezvoltare, respectiv planeta pe care locuim. Cu ajutorul acestei scheme vom înțelege de unde apare conflictul între bărbați/femei/copii și mediul exterior, pentru că toate acestea comunică între ele. De asemenea, în jurul acestui pătrat se află două cercuri, care simbolizează direcțiile de mișcare energetică între aceste puncte, respectiv mișcare în sensul acelor de ceas (Yin) și mișcare în sensul invers al acelor de ceas, respectiv Yang.

Gurdjieff căuta să le explice oamenilor care este diferența dintre esență și personalitate. Este o muncă dificilă pentru a face distincție între cele două - peste tot există vorbărie inutilă pe aceste teme, ideea e că la omul obișnuit, esența și personalitatea se amestecă și sunt confundate de către mintea conștientă. Voi spune doar că esența este cea care se manifestă înainte ca personalitatea să se formeze. În jurul vârstei de 7 ani sau chiar mai devreme, apare brusc noțiunea de EU. Ceea ce era perceput înainte de acest moment este esența, tot ceea ce începe să se formeze pe baza aceluia EU, poartă denumirea de personalitate. Este o întregă

discuție despre cum apare acel EU în conștiință. Deocamdată, o să fac afirmația că EU apare în momentul în care corpul a evoluat suficient, astfel încât zona minții conștiente să poată face o colecție de clipe trecute. Când copilul va putea reține consecutiv 2 - 3 momente de prezent, atunci apare noțiunea de EU, și prin asta, personalitatea. Munca omului în perioada imediat următoare este de a acumula tot felul de informații și de a consolida cât mai bine acest EU. Acest lucru este folositor, dar trebuie completat cu dezvoltarea esenței. Dezvoltarea esenței presupune alt tip de muncă, iar disciplinele studiate la școala nu ne ajută în acest sens.

Să revenim la pătratul din schema prezentată și să facem legătura între personalitate/esență și direcția de curgere energetică. Atâta timp cât personalitatea nu s-a format, ca de exemplu, în cazul copilului, se va manifesta esența. Predefinit, sensul de mișcare natural al vieții este Yin, așadar, până la 7 ani, direcția de deplasare energetică va fi Yin. Momentul în care apare personalitatea este acela în care direcția de deplasare/curgere energetică se schimbă. La nivelul universului interior al ființei, se reproduce „căderea în păcat” descrisă în Biblie.

Să discutăm acum despre „punctele de atracție”, explicație prin prisma Jocului Realității: aceste puncte, denumite și „puncte de fascinație”, sunt zone către care ființa umană este atrasă în asemenea mod, încât voința îi este anihilată. Aceste „puncte de fascinație” pot fi plăcute sau neplăcute, ori plăcute și neplăcute în același timp. Ceea ce trebuie reținut este faptul că fascinația, în aceste cazuri, este imensă și împotrivirea devine aproape imposibilă, chiar dacă, în anumite situații, ființa își dorește din toate puterile să scape de ele. De cealaltă parte, „punctele de echilibru”, reprezintă acele zone în care ființa își găsește locul și se poate relaxa. În acele clipe, energia se deplasează în manieră naturală: corpul fizic, mintea și corpul emoțional conlucrează.

Iată cum poate fi folosită schema: se alege direcția de curgere energetică. „În față” zonei de interes se află punctul de fascinație, iar „în spatele” zonei de interes se află punctul de echilibru. Să luăm ca exemplu copilul: până la pubertate, copilul ființează natural, când curgerea energetică se desfășoară natural, deci în sensul acelor de ceasornic (Yin). Așadar, punctul de fascinație al copilului va fi mama, iar punctul de echilibru va fi mediul exterior, respectiv lumea. În jurul vârstei de 7 ani se formează personalitatea și sensul de atracție se schimbă. Acest lucru are atât efecte pozitive cât și negative asupra ființei. Pe de o parte, este permisă dezvoltarea biologică și accesul la centrul energetic numărul doi, respectiv centrul sexual, dar are impact negativ referitor la schimbarea punctelor de fascinație/echilibru. Să observăm ce se întâmplă: la pubertate, la câțiva ani după formarea personalității, sensul de curgere energetică este Yang, iar copilul devine bărbat sau femeie. Aruncați o privire pe schemă: dacă este bărbat (și curgerea energetică este Yang - condusă de personalitate și nu de esență), punctul său de fascinație va fi reprezentat de femeie, iar punctul de echilibru va fi mediul exterior. Dacă este femeie și curgerea energetică este Yang, fascinația va fi legată de

copii, cu punctul de echilibru în bărbat. În cazul în care curgerea energetică ar fi influențată de esență și nu de personalitate, bărbatul ar avea ca punct de fascinație mediul exterior și punct de echilibru femeia, iar femeia ar avea ca punct de fascinație bărbatul și punct de echilibru copilul. Vă rog să fiți foarte atenți la toate aceste aspecte, cu implicațiile care derivă de aici.

O să spun aici câteva lucruri legate de mediul exterior și curgerea energetică, dar discuția pe această temă poate să ne dea bătăi de cap pentru moment. Lucrurile trebuie, totuși, spuse: nu numai noi avem nevoie de mediu ci și el de noi. Dinspre noi către mediu și invers există schimb de energie. De notat faptul că noi, oamenii, avem cele trei puncte pe pătrat cu care putem „acționa, influența” mediul exterior. În mod obișnuit, când există curgere energetică naturală, Yin, mediul extern ar fi fascinat de copil și ar avea punct de echilibru în bărbat. Asta ar însemna că mediul exterior „ar face tot ce se poate” astfel încât copilul să aibă tot ce îi trebuie, i-ar asigura o dezvoltare naturală excepțională și ar comunica în mod subtil cu bărbatul. Dacă lucrurile ar decurge în felul acesta, tot ce discutăm noi aici nu și-ar mai avea rostul - existența ar avea grijă de copil și i-ar asigura dezvoltarea completă, pe care i-ar face-o cu dăruire, exact în modul în care mamele au grijă, în general, de copiii lor. Dar, pentru că noi (omenirea) comunicăm cu exteriorul prin intermediul personalității - deci vorbim despre o curgere energetică Yang, „obligăm” exteriorul să aibă ca punct de fascinație bărbatul și ca punct de echilibru copilul. Nu discut deocamdată ce presupune acest lucru, pentru că are implicații deosebite și se pot scrie multe pe această temă. În trecut fie spus, acesta este explicația faptului că mediul extern se comportă iresponsabil. În loc să aibă punctul de echilibru în bărbat, așa cum ar fi natural, punctul său de echilibru este în copil.

Pe final, voi nota care sunt punctele de fascinație în curgere Yang (prin personalitate) și Yin (prin esență), urmând să discutăm despre acestea în perioada imediat următoare. Apoi, vom corela aceste informații cu schema de polarizare pe care v-am prezentat-o acum ceva vreme.

1. Copil (curgere energetică Yin - prin esență)

- punct de fascinație: mama
- punct de echilibru: mediul extern

(curgere energetică Yang - prin personalitate)

- punct de fascinație: mediul extern
- punct de echilibru: mama

2. Femeie (curgere energetică Yin - prin esență)

- punct de fascinație: bărbatul

- punct de echilibru: copilul
(curgere energetică Yang - prin personalitate)
- punct de fascinație: copilul
- punct de echilibru: bărbatul

3. Bărbat (curgere energetică Yin - prin esență)

- punct de fascinație: mediul extern
- punct de echilibru: femeia
(curgere energetică Yang - prin personalitate)
- punct de fascinație: femeia
- punct de echilibru: mediul extern

4. Mediu extern (curgere energetică Yin - prin esență)

- punct de fascinație: copilul
- punct de echilibru: bărbatul
(curgere energetică Yang - prin personalitate)
- punct de fascinație: bărbatul
- punct de echilibru: copilul

Haideți să facem acum și legătura dintre schema pe polarizări, relațiile de creștere și ceea ce v-am prezentat mai sus.

V-am vorbit despre „curgere energetică prin esență și prin personalitate”. Să dezvolt puțin aceste lucruri ca să fie mai clar: în mod normal, noi folosim personalitatea pe post de interfață atunci când comunicăm cu exteriorul (atât cu cei din jurul nostru, cât și cu mediul înconjurător, indiferent de forma în care o facem). Acesta nu este neapărat un lucru rău, doar că ne lipsește și experiența provenită dintr-o comunicare prin intermediul esenței - vom deține, așadar, o viziune parțială a problemei. Ca să nu mai vorbesc despre faptul că personalitatea diferă de la individ la individ.

M-aș opri puțin aici: unii oameni au o personalitate mai bine dezvoltată decât a celorlalți - așadar, implicarea lor în societate se va face profund, cu investiție mare de energie - în acest caz, informațiile primite dinspre exterior spre personalitate vor fi suficient de puternice, astfel încât o mică părțică să ajungă la esență. În cazul celorlalți, a acelor cu personalitate dezvoltată parțial, implicarea lor în societate se va face la nivel superficial, cu investiție mică de energie. Acesta este motivul pentru care cei cu personalitate dezvoltată incomplet, par adesea mai odihniți și mai viguroși - chiar și fizic sunt mai sănătoși. În realitate, acest lucru e ca un fel de sabie cu două tăișuri: economia de energie și lipsa de implicare duc într-un punct

în care informațiile din exterior vor pătrunde în personalitatea respectivului doar la nivel superficial. În mod normal, numim aceste manifestări ca fiind proastă educație, lipsă de tact, proastă abordare, rigiditate psihică și mai ales emoțională.

Din acest motiv, când începem să lucrăm la dezvoltarea esenței, vom întâmpina tot felul de probleme. Toate căile spirituale autentice au ca scop dezvoltarea esenței și oferă tot felul de informații utile - ați rămâne surprinși văzând câte informații utile există în scripturi, numai că nu pot fi aplicate aceste metode pe ființele care nu și-au dezvoltat suficient personalitatea. Ba mai mult, la ființele cu personalitate dezvoltată incomplet, abordarea problemelor legate de religie capătă două aspecte: fie omul bagatelizează informațiile primite, fie transformă totul în rutină, distrugând zona energetică vie ascunsă în informațiile citite în cărțile sfinte.

Ce se poate face? Cei mai mulți maeștri nici măcar nu își bat capul cu ființele care nu și-au dezvoltat suficient personalitatea. Este și foarte dificil să lucrezi cu acești oameni, din nenumărate motive: fie promit ceva și nu se țin de cuvânt, fie nu sunt capabili să păstreze un secret, fie nu pot pune în aplicare nicio metodă de meditație, fie sunt lași, leneși, capricioși, au tot felul de dispoziții de moment și așa mai departe. Pentru yoga sau altă cale spirituală, acești oameni sunt inutili - nu poți da o metodă de meditație unei persoane de felul acesta, pentru că n-o să o poată executa. Sau se va ocupa de ea două zile, apoi își va găsi tot felul de explicații cum că metoda respectivă nu este bună pentru el. Efectiv nu se poate lucra aproape în niciun fel cu acești oameni.

Tantra are cu totul altă abordare: ea spune că acești oameni trebuie doar să absoarbă informații cât mai multe prin personalitate și astfel să și-o completeze. Nu este o treabă simplă, dar nici imposibilă. Vă rog să rețineți următorul lucru: metodele de meditație dezvoltă în ființă o curgere energetică prin esență, în timp ce relațiile de creștere (prezentate în schema de polarizări) dezvoltă o curgere energetică intensă prin personalitate. Multă lume se întrebă de ce nu dau roade metodele de meditație în cazul lor. Păi e foarte simplu, personalitatea nu este dezvoltată complet, deci accesul lor la esență este limitat aproape de zero. Oamenii cu personalitate nedevelopată sunt ca niște copii: e suficient să le arăți o jucărie interesantă și imediat o să-și mute zona de interes.

Iată, deci, care este diferența de abordare dintre tantra și celelalte discipline spirituale: tantra dă șanse de dezvoltare tuturor, numai că e nevoie de înțelegerea întregului fenomen, și de acțiune. Implicarea într-o relație de creștere, oferă personalității „hrana informațională” necesară, astfel încât aceasta să se dezvolte. Metodele clasice de meditație și mai ales atenția cu dublă direcție, generează o comunicare intensă cu esența și o curgere energetică Yin.

Vreau să mai spun câte ceva despre schema pe polarități: ea este gândită în așa fel încât indiferent ce tip de personalitate ai avea, vei intra într-o relație cu o persoană potrivită ție din punct de vedere energetic, astfel încât „să fii trezit din morți”. Astfel, vei acumula suficientă

informație în personalitate și vei putea lucra concomitent la esență. Tot acest proces este ca un dans între personalitate și esență. În tantra, nimic nu este eliminat din ființă, totul este luat așa cum este și rearanjat, pentru a obține poziția corectă.

Recitiți, vă rog, materialele despre schema de polarizare, apoi haideți să discutăm în detaliu fiecare tip de relație, cu tot ce implică treaba asta.

Continența sexuală la femei

La bărbați, pe centrul unu (centrul vital), energia preponderentă este Yang - pe același centru, energia preponderentă la femeie este Yin. Pe centrul doi (centrul sexual), femeia are energie preponderentă Yang, iar bărbatul Yin. Din acest motiv, continența sexuală este mult mai ușor de practicat de către femei și destul de greu de practicat de către bărbați (centrul care are energie preponderentă Yang este mult mai ușor de controlat). Ca o diferență măsurată în timp, unei femei care cunoaște bine orgasmul vaginal, îi trebuie aproximativ 3 - 4 luni pentru a învăța continența, iar unui bărbat, îi trebuie, în general, între 7 și 10 ani pentru a obține același lucru (pentru a reuși să-și transforme, în general, cea mai mare parte din energia sexuală). Ceva mai sus, pe centrul trei (centrul voinței), iarăși se schimbă polaritatea și bărbatul este Yang, iar femeia Yin. Pe centrul patru (centrul afectiv), din nou, bărbatul este Yin și femeia Yang. De aceea, bărbatul trebuie să lucreze mult pe centrul doi și centrul patru (centrul sexual și centrul afectiv) pentru a obține control, iar femeia trebuie să lucreze intens pe centrul unu și pe centrul trei (centrul vital și centrul voinței).

Fac o mică paranteză: atenția cu dublă direcție echilibrează centrul în mod natural, pentru că asigură o bună funcționare a centrului șase (atenția cu dublă direcție este în sine un exercițiu al centrului șase). Centrul șase, centrul mental superior, printre altele, este cel care se ocupă cu buna funcționare a celorlalți centri, mai puțin centrul șapte, centrul spiritual, denumit în yoga sahasrara. Deci dacă sunteți un practicant constant (cel puțin 4 - 6 ore pe zi) al atenției cu dublă direcție, puteți fi siguri că în câțiva ani (7 - 10), energia se va repartiza echilibrat pe acești centri.

Azi vom vorbi despre continența sexuală la femei. Nu vreau să discut prea mult despre beneficiile directe ale practicării continenței la femei; fizic se rezolvă multe probleme, cum ar fi, de pildă, cele de menstruație (dureri/scurgeri lunare abundente), dispare sau se diminuează senzația de sfârșeală fizică, crește imunitatea organismului iar corpul are constant o senzație de revigorare. La nivel psihic, apare o liniște intensă și o claritate mentală ieșită din comun. Dispar tensiunea și frica, dispare nevoia de a obține plăcerea din lucruri false (ca un exemplu, nevoia de a obține plăcere din shopping sau mâncând în exces). Apare un sentiment profund de independență, de împăcare cu tine și cu exteriorul, dorința de a face bine celor din jur.

Orgasmul clitoridian este asemănător cu orgasmul bărbatului. Se petrece la nivel fizic, este mecanic și parțial satisfăcător - ca și în cazul bărbatului, el se termină prin descărcare energetică și generează la final o stare de oboseală. Spre deosebire de orgasmul clitoridian,

cel vaginal este profund, se răspândește în tot organismul și nu lasă în urmă starea de oboseală. După un astfel de orgasm, în general, femeia simte nevoia să fie protejată, iubită, mângâiată. În cazul în care bărbatul este practicant al continenței, în acele momente va fi aproape de ea, va fi plin de energie, va fi deschis și atent la ea. Aflați în această stare, cei doi pot pune în practică procedura de transfigurare, despre care vom discuta mai târziu. În mod normal, bărbatul nepracticant al continenței va fi rupt de oboseală și va dori să doarmă.

Spuneam la început că femeia trebuie să cunoască bine orgasmul vaginal. Prin asta înțeleg să știe să și-l provoace atunci când dispune de energie și când dorește acest lucru.

Să nu mă înțelegeți greșit: scopul în tantra nu este provocarea de orgasm; orgasmul trebuie să vină singur, atunci când este momentul potrivit. Ceea ce ne interesează în tantra este disponibilitatea pentru a avea un orgasm profund. Pentru asta, trebuie ales în primul rând omul potrivit: omul potrivit este cel cu care te simți înainte de toate liberă să te exprimi fizic și emoțional. O bună interiorizare este necesară.

Bărbații se excită în mare parte folosindu-se de simțul vizual iar femeile se excită (cele mai multe dintre ele), folosindu-se de simțul tactil. De aceea, ambii iubiți trebuie să învețe să ofere, unul celuilalt, ceea ce are nevoie. El trebuie să învețe să atingă femeia în felul în care ea își dorește, iar ea trebuie să învețe de la el ce anume ar trebui să-i arate, astfel încât să se obțină un moment intens de trăire erotică.

Sexualitatea oamenilor este, în general, orientată către ideea de descărcare fiziologică. În tantra, dimpotrivă, scopul este încărcarea cu energie și schimbul subtil de energie între iubiți (repolarizare). De aceea, jocurile erotice, impregnarea conștientă cu energie erotică sunt practici constante. Tantricul este mereu atent la ceea ce simte, la senzațiile provenite din exterior, fie ele vizuale, tactile sau de altă natură, în ideea de a-și îmbogăți interiorul și de a împărți apoi acel interior cu iubitul sau iubita.

Antrenamentul fizic

Ca antrenament fizic, sunt foarte bune exercițiile Kegel, așa-zisa urinare fracționată. Antrenarea mușchilor vaginali este esențială pentru a putea simți plăcerea cât mai intens.

După ce antrenamentul fizic este cât de cât pus la punct, se trece la pasul doi: trebuie să creați împreună cu iubitul o atmosferă erotică intensă. Prin atmosferă erotică intensă nu înțeleg neapărat porcăriile văzute prin filme, gen lumânări aprinse și cină romantică. Trebuie să pui în practică acel ceva care te stârnește, care te face să te aprinzi. Dacă îți alegi pe baza schemei de polarizare pe cineva care se potrivește cu dorințele tale, atmosfera erotică intensă se va produce destul de ușor.

Practica

Trebuie să te apropii de orgasm, având grijă să nu treci „dincolo” de punctul intens maxim. În momentul în care energia erotică atinge cote ridicate, relaxează-te și folosește-ți imaginația pentru a „răspândi” senzația de plăcere în tot organismul. De asemenea, poți folosi imaginația pentru a-ți închipui că energia „urcă” pe coloana vertebrală și „țâșnește” prin creștetul capului. Este un exercițiu mental folositor, care ajută la transformarea energiei.

Joacă-te astfel cu amânarea orgasmului până în momentul în care energia tinde să explodeze. Atunci, printr-o decizie fermă, fă pasul către orgasm, căutând să nu lași să se producă mișcările obișnuite și necontrolate care duc la pierdere energetică. O mișcare lentă, dar fermă, combinată cu o relaxare a tuturor mușchilor corpului, fac să urce energia de pe centrul doi pe centrul trei.

La femei este foarte simplu, la bărbați este complicat și e nevoie de multe alte exerciții.

*

Cred că ar trebui să discutăm despre modul în care trebuie folosită informația de pe această arie. Așa cum știți, scopul jucătorului - așa cum am declarat încă din start - este să vadă realitatea așa cum este ea (fără ca memoria și imaginația să se suprapună peste informația primită). În teorie pare ceva simplu de obținut, însă pe parcursul timpului cred că v-ați convins cu toții că este mult mai dificil decât pare.

Am început expunerile despre Jocul Realității acum cinci ani prin afirmația de mai sus, după care, în timp, am introdus o serie de noțiuni noi (firește, nu toate sunt informații noi, ci doar o parte dintre ele), cum ar fi cele patru funcții de bază, atenția cu dublă direcție, mai nou noțiunea de centri de forță. Aș vrea să vă ajut să faceți legătura între afirmația inițială, „să vezi realitatea așa cum este ea, fără ca memoria și imaginația să se suprapună peste informația primită”, cu noțiunile primite pe parcurs, în ordinea în care au venit ele: cele patru funcții de bază (de mișcare, funcția instinctivă, funcția emoțională și funcția intelectuală), atenția cu dublă direcție, metodele de meditație, centrii de forță, neotantra și discuțiile noastre pe care le-am purtat. Toate acestea se leagă între ele armonios și vă rog să fiți atenți la felul în care se sprijină una pe cealaltă.

Pentru mine, timpul nu este o problemă. Uneori, trec două - trei săptămâni, poate o lună și nu adaug nicio informație nouă pe forum. Se întâmplă așa pentru că pe mine nu mă interesează nici să scriu cărți și nici să mă dau mare cu informațiile pe care le am. Singurul meu scop în tot acest demers este să urmăresc evoluția fiecăruia și evoluția grupului nostru per-ansamblu, să ajut la dezvoltarea sa armonioasă, naturală, la o evoluție naturală, nicidecum forțată. Cu toate acestea, în anumite situații va trebui ca forța și inițiativa să vină din partea voastră. Nu pot să spun prea multe lucruri despre asta, însă dacă ceea ce vine, vine doar din partea mea, există posibilitatea ca la un moment dat chiar această energie investită de mine în acest grup să fie cea care o să-l destrame. Unii dintre voi înțeleg mai mult din afirmațiile mele, înțeleg foarte bine importanța acestui grup și mai ales calitatea oamenilor și a informațiilor care se vehiculează în interiorul acestuia.

Bun, să începem cu începutul: încă din prima zi am făcut afirmația că jucătorul este cel care vede realitatea așa cum este. În cazul lui, informația pătrunde la sursă fără ca memoria și imaginația să se suprapună peste ceea ce primește din exterior și din interiorul ființei. Firește că această afirmație, luată în termeni absoluți, este tâmpită. Noi vorbim despre posibilitatea ca imaginația și memoria să se suprapună „cât mai puțin” peste informațiile primite, nu „să nu se suprapună deloc” - e clar că scopul nostru nu este să stricăm mașina umană și să o transformăm în ceva nefuncțional. Memoria și imaginația pot fi controlate (dar nu forțat); ele pot fi învățate să se relaxeze (așa cum se relaxează de la sine, secvențial, când dormim), astfel încât informațiile din exterior (impresiile, așa cum le denumea Gurdjieff) să ajungă nealterate sau, altfel spus, cât mai puțin alterate, la sursă. Martorul, cel care „vede”, cel care primește aceste informații „curate”, l-am definit tot așa, de la început, sub denumirea de „conștiință”.

Vedeți voi, în psihologie, conștiința este ceva care se amestecă ușor cu personalitatea, cu memoria și imaginația - în psihologie nu se acceptă ideea că un individ poate fi conștient în absența imaginației și a memoriei. Mai insist încă o dată pe acest aspect: jucătorul învață să-și RELAXEZE memoria și imaginația; el învață să apese pe butoanele potrivite, astfel încât acestea să se odihnească. Iar odihna face bine.

Luând afirmația mea inițială, cum că jucătorul este cel care vede realitatea așa cum este, fără ca memoria și imaginația să se suprapună peste informația primită, mulți se pot păcăli că sunt în stare să facă asta. De fapt, pentru ca omul să poată primi realitatea în forma sa autentică, o serie de lucruri trebuie activate, o mulțime de altele trebuie eliminate și așa mai departe. Pentru cei care și-au dat seama că nu este atât de simplu să vezi realitatea la comandă, calea a început să se contureze. Am vorbit întâi despre cele patru funcții de bază, apoi despre atenția cu dublă direcție. Activarea celor patru funcții și echilibrarea lor, conduce la descoperirea celei de-a cincea funcții, funcția prin intermediul căreia putem percepe propriul sine. Abia când a cincea funcție este activată ne putem numi oameni. Abia atunci suntem capabili de a fi responsabili pentru noi înșine. Până atunci funcționăm ca niște mașini și indiferent cât de performantă este mașina, o mașină rămâne tot o mașină. Nu vom fi responsabili pentru ceea ce dorim să facem, nu vom fi capabili să susținem un proiect pe termen lung, vom fi la cheremul emoțiilor negative etc.

Câțiva ani am dus luptă de lămurire cu cei de pe forum, pentru a-i ajuta să înțeleagă faptul că funcționează ca niște mașini. Mie nu-mi folosește la nimic să spun altora că sunt mașini, nu mă simt nici mai deștept și nici mai interesant. Am făcut doar o invitație la studiu personal - sigur că oamenii au înțeles mai mult sau mai puțin corect această invitație și, în funcție de puterea și de interesul fiecăruia, au încercat să pună în aplicare metodele pe care le-am indicat. A durat câțiva ani până când o mână de oameni să înțeleagă că eu nu fac parte din categoria de ființe cărora le vorbește gura fără să gândească, a fost nevoie să treacă niște ani pentru ca voi să înțelegeți că nu mă joc absolut deloc cu vorbele și că indic într-adevăr o cale. Că este potrivită sau nu pentru voi, este discutabil, cred că fiecare poate gândi pentru el cât anume i-a folosit ce a primit de la acest grup și cât nu. Personal, mă declar relativ mulțumit, pentru că iată, după cinci ani de când ne cunoaștem, pot vorbi în sfârșit unor oameni care se concentrează pe ceea ce spun și nu pe mine, ca persoană. Unii n-au înțeles prea bine care este modul corect de abordare și au continuat să fie atenți la cât am eu nasul de lung, la câte kg am și așa mai departe. Vedeți voi, puteam lucra la acest nivel încă de acum cinci ani (eu, unul, dețin aceleași informații pe care le dețineam și acum cinci ani), numai că voi nu erați deloc pregătiți pentru așa ceva. Ați fi luat informațiile la modul superficial și n-ar fi ieșit mai nimic. Nu e nicio problemă de timp, pentru că ceea ce obțineți acum, prin muncă, rămâne al vostru pentru totdeauna.

Să facem, aşadar, legăturile necesare: pentru a putea vedea realitatea așa cum este, cei șase centri de forță, respectiv centrul vital, centrul sexual, centrul voinței, centrul afectiv, centrul spațio-temporal și centrul mental superior trebuie să fie dinamizați, „treziți” și echilibrați energetic (Yin/Yang). Centrul șase, centrul mental superior, este cel care îi coordonează pe toți ceilalți, numai că la omul obișnuit, mentalul își duce activitatea pe baza funcției de mișcare, cu tot ce înseamnă asta: gândire prin asociere, gândire mecanică și așa mai departe - am vorbit de nenumărate ori despre asta, nu vreau să mai repet. Vedeți voi, chiar dacă am lucra puternic pe centrul mental superior și l-am curățat (există metode să facem asta), dar fără a curăța, debloca, dinamiza și echilibra primii patru centri, nu vom obține altceva decât o dezvoltare parțială și un om cu un intelect pur. Un exemplu de astfel de om este Sri Aurobindo, un alt exemplu este Kahlil Gibran - puteți urmări viețile și lucrările acestor oameni pentru a înțelege ce vreau să spun prin dezvoltare parțială și prin centru mental pur. Dragi prieteni, dezvoltarea armonioasă a primilor trei centri, finalizând cu al patrulea, centrul afectiv, sunt esențiale pentru o creștere naturală, creștere făcută după arhitectura de bază a lumii în care trăim, fie ea materială sau subtilă. În această ecuație, atenția cu dublă direcție, așa cum am definit-o, ca fiind șocul care pune în mișcare cele patru funcții de bază, face posibilă controlarea corectă și la parametri necesari ai primilor patru centri de forță. Atenția cu dublă direcție reprezintă un efort personal, singurul pe care ni-l putem permite, pentru a face ca primii patru centri de forță să intre în activitate la parametri corespunzători. Dacă țineți minte, de nenumărate ori am spus că a cincea funcție, cea care permite perceperea sinelui, poate fi obținută atunci când cele patru funcții de bază lucrează la parametri normali.

Lucrul corect al celor patru funcții corespunde în plan subtil cu dinamizarea celor patru centri de forță. Noi am împărțit în cadrul Jocului Realității funcțiile în patru pentru că așa este corect, însă vreau să rețineți că fiecare centru de forță manifestă în el însuși cele patru funcții (vă puteți închipui acest lucru mai simplu, ca fiind o reflexie a celor patru funcții în fiecare centru). Așadar, putem vorbi despre funcțiile: de mișcare, instinctivă, emoțională și intelectuală pentru fiecare centru de forță în parte. Analiza acestor manifestări este benefică și reprezintă în ea însăși o cale, dar, vă rog să rețineți, ea este posibilă doar la persoanele în al căror centru mental superior, funcția dominantă este cea intelectuală. Aceștia sunt oamenii care se pot ilumina prin Jnana Yoga, așa-numita Yoga cunoașterii superioare. Din grupul nostru, singurele persoane capabile să facă distincția și studiul în forma în care v-am spus mai sus, sunt două: Crina și Paul (care, mă rog, din diferite motive, refuză să facă parte din grup). și puteți să vă dați seama ușor ce funcție predomină în centrul vostru mental superior: dacă ceea ce citiți în acest text este clar ca lacrima, atunci înseamnă că funcția intelectuală este cea care predomină în centrul mental superior. Altfel, este clar că altă funcție deține supremația.

Iată de ce, atenția cu dublă direcție este esențială. La foarte puține persoane funcția intelectuală deține supremația în centrul mental superior, astfel încât să poată practica Jnana Yoga (eu, de exemplu, fac parte din categoria oamenilor al căror centru mental superior, în mod predefinit, era controlat de către funcția instinctivă). Atenția cu dublă direcție acționează concomitent pe cele patru funcții, pe primii trei centri de forță. Când a cincea funcție este activată, centrul numărul patru, centrul emoțional este activat. Vă rog să mai notați următorul lucru: până în momentul în care centrul patru este activat, cineva sau ceva trebuie să țină loc de centru emoțional. Până în momentul în care centrul patru se dinamizează, funcțiile centrului emoțional real sunt preluate de către aparatul formator. De aceea spun că oamenii funcționează ca niște mașini până în momentul în care sinele este perceput - este așa pentru că centrul lor emoțional este unul fals. Oamenii respectivi vor fi falși când suferă, falși când iubesc, falși în relație unii cu ceilalți, falși în general.

Eu am căutat în cadrul grupului să vă apropiez, să vă dau posibilitatea și încrederea să vă manifestați sentimentele unii față de ceilalți într-un mod cât mai curat cu putință. Acum înțelegeți de ce: cu cât sentimentele voastre vor fi mai curate, cu atât centrul emoțional REAL este mai aproape de dinamizare (manifestarea sinceră și spontană este în ea însăși o cale). Cu cât vă manifestați mai natural și mai profund sentimentele atât față de cei din jur cât și față de voi înșivă, cu atât aparatul formator va ceda controlul centrului emoțional REAL, centrul patru. Aplicațiile de la munte au acționat pe mai multe planuri: în prima seară s-a lucrat pe funcția de mișcare a centrului mental superior, iar a doua zi, meditația dinamică a acționat pe alte niveluri: asupra funcției emoționale din centrul sexual, asupra funcției intelectuale din centrul emoțional, asupra funcției instinctive a centrului vital și asupra funcției de mișcare a centrului voinței. E complicat de explicat, propun să o lăsăm așa deocamdată cu explicațiile. Ce trebuie să rețineți este că atenția cu dublă direcție este un efort conștient prin care echilibrăm funcțiile în primii trei centri, astfel încât să deblocăm centrul al patrulea, centrul emoțional autentic. Când centrul emoțional este dinamizat, sinele este perceput. Percepția sinelui se face, evident, prin funcția emoțională a centrului mental superior. Una la mână, că atenția cu dublă direcție obligă centrul mental superior să treacă de pe funcția de mișcare pe funcția instinctivă; doi la mână, când sinele este perceput, funcția emoțională a centrului mental superior este activată, moment propice pentru ca funcția intelectuală a centrului mental superior să înceapă să se manifeste. Omul ajunge atunci în punctul în care poate practica Jnana Yoga - abia atunci poate începe să practice yoga cunoașterii intelectuale superioare. Toate lucrurile astea se leagă între ele, eu vi le-am explicat detaliat ca să înțelegeți cam cum se întâmplă lucrurile și importanța deosebită a faptului că faceți parte din acest grup.

Mai sunt câteva lucruri de explicat, apoi o să vă spun cum trebuie să folosiți informațiile de pe această arie: nu toată lumea poate practica atenția cu dublă direcție. V-am mai spus în

repetate rânduri că voi, cei de pe acest forum, sunteți oameni cu intelect deosebit. Voi știți foarte bine chestia asta, presupun că v-ați comparat cu masa de oameni de pe Softpedia, de exemplu. Cei mai mulți înțeleg destul de puțin din ceea ce aud și nu văd importanța lucrurilor despre care noi discutăm aici. Voi sunteți norocoși: puteți practica atenția cu dublă direcție pentru că deja vă aflați la un nivel superior comparativ cu cel al maselor. Mulți oameni se află încă la stadiul de credință oarbă în zei atotputernici sau, mai rău, nu au nicio direcție.

Metodele de meditație prezentate de mine sunt pentru cei care nu pot practica atenția cu dublă direcție. Sigur că metodele de meditație merg mână în mână cu atenția cu dublă direcție, însă atenția cu dublă direcție face infinit mai mult pentru voi decât orice altă metodă de meditație prezentată pe forum. Aici fac o mică paranteză: unii dintre voi au primit inițiere în anumite metode de meditație. Aceste metode de meditație sunt cu totul speciale, nu sunt metode de meditație generale, precum cele pe care le-am prezentat pe forum. Vă rog să nu abandonați practica metodelor de meditație în care ați fost inițiați, pe motiv că „Jadu a zis că atenția cu dublă direcție e cea mai tare”. Nu, metoda de meditație în care vi s-a făcut inițierea este „mama și tatăl vostru” - ea este concepută special pentru voi, este formula voastră de lucru.

Și acum, pe final, despre modul în care trebuie folosite informațiile de pe această arie: tot ce scriu aici se adresează funcției intelectuale a centrului mental superior. De aceea, e posibil ca, citind, să înțelegeți total, parțial sau deloc ceea ce am scris, în funcție de gradul de dinamizare al centrului mental superior de care dispuneți. Așadar, recitirea cu atenție a celor scrise aici, cu întrebarea constantă „ce dracu a vrut Jadu să spună cu textul ăsta”, reprezintă un exercițiu corect de activare și dinamizare a funcției intelectuale a centrului mental superior. Cum acest centru (centrul mental superior) este cel care îi controlează pe ceilalți, lucrurile vor merge mâna în mână.

Întrebare: Prin metodele de meditație pe care mi le-ai dat, lucrând, am ajuns să devin conștient, să percep observatorul în condiții speciale adică de nemișcare. Mi-ai mai zis tu pe Softpedia despre funcția de mișcare care susține declanșarea viselor de zi și de noapte. Ca urmare am început să experimentez și am fost uimit să văd cât de adevărată este afirmația ta. Dacă reușesc relativ la voință să fiu conștient de mine, este suficient să mișc mâna, să mut privirea și hop am sărit de pe feelingul de observator, mișcarea mâinii aducând un complex gânduri/emoții care țin probabil de aparatul formator. Pentru a putea ține de sentimentul/conștiința eu sunt și a putea face mișcări sau a fi atent la mediu necesită un efort energetic care sleiește de energie. Dacă în schimb trec la a percepe Prezentul/ Acum-ul fără a mai fi concentrat/concentrat pe Eu sunt, aceasta vine cu o stare de liniște, pace și deseori (nu de fiecare dată) corpul secretă (nu știu cum să-i zic altfel) o stare de bine, împlinire, fericire. Uneori îmi este ușor să simt prezentul alteori îmi este mai ușor să mă centrez în A Fi.

Om_de_jad: Urmărește-ți ritmul și scopul. Folosește orice metodă pentru a rămâne cât mai mult timp în prezent - una dintre cele două metode despre care am vorbit pe JR sau orice altă metodă. Așa cum v-am spus și la Olănești, trebuie să depuneți eforturi constante pentru a mări timpul de conștiență. La început, timpul de conștiență durează foarte puțin, apoi din ce în ce mai mult. E o chestie de exercițiu și cere niște timp până se pun pe roate mecanismele respective, care îți permit menținerea stării de conștiență. Sigur că efortul este foarte mare și nu e la îndemâna oricui, însă face toți banii.

Ceea ce spuneai tu mai sus, legat de devierea atenției când faci mișcări fizice (sau când vorbești) nu ține de aparatul formator, ci de funcția intelectuală a centrului mental superior. Când ești atent și te miști, atenția tinde să se mute pe mișcare. Cum mișcarea fizică precisă se face prin funcția intelectuală a centrului mental superior și pentru că aceeași funcție este utilizată și pentru atenția cu dublă direcție, sigur că apare o deviație de concentrare. Țsta e motivul pentru care mișcarea fizică îți taie atenția.

Cu timpul, prin efort susținut, vei putea pasa la voință mișcările corpului fizic, funcției de mișcare a centrului mental superior. Mișcarea va fi la fel de precisă, iar atenția va rămâne neclintită. Mai mult decât atât, când mișcările corpului vor fi făcute de către funcția de mișcare a centrului mental superior și nu de către funcția intelectuală a centrului mental superior, apare pentru prima dată posibilitatea reală a trezirii lui Kundalini. O să vorbim și despre asta în viitor.

O să vă fac o descriere a aparatului formator destul de curând, pentru a clarifica lucrurile.

Schema Yin-Yang pentru primii trei centri de forță. Polarizarea acestora în funcție de rolul abordat în cuplu

PREDEFINIT

Barbat

Muladhara/vitalitate (+)
Svadhithana/sexualitate (-)
Manipura/vointa (+)

Femeie

Muladhara/vitalitate (-)
Svadhithana/sexualitate (+)
Manipura/vointa (-)

ABORDARE CORECTA

Barbat

* servitor (-Muladhara)
* erou (+Svadhithana)
* copil (-Manipura)

Femeie

* stapana (+Muladhara)
* adoratoare (-Svadhithana)
* mama (+Manipura)

ABORDARE GRESITA

Barbat

* stapan (+Muladhara)
* adorator (-Svadhithana)
* tata (+Manipura)

Femeie

* servitoare (-Muladhara)
* eroina (+Svadhithana)
* copil (-Manipura)